

НОРА РОБЪРТС ВСИЧКО Е ЛЮБОВ

Част 3 от „Макгрегър“

Превод от английски: Катя Георгиева, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Шелби знаеше, че Вашингтон е луд град. Затова го обичаше. В него можеше да намери всичко, което поиска — и елегантност, и история, и опушени мрачни клубове, и долнопробни заведения със стриптийз. Ако пресечеше града от край до край, можеше да премине от изискаността и стила до бедняшките улички, винаги имаше избор — блестящо бели паметници, внушителни държавни сгради, улички от стари тухлени къщи, масиви от стъкло и стомана, статуи, ръждясали толкова отдавна, че не помнят какви са били, преди да ръждясат, калдъръмени улички или Уотъргейт.

Но градът ненапразно бе построен около един общ център. Капитолия бе неговата сърцевина и тук се ковеше голямата политика. Вашингтон бе в трескава суматоха — не с безгрижното бързане на Ню Йорк, а с една предпазлива, озъртаща се полуда. За повечето мъже и жени, които работеха тук, работата бе от избори до избори. Затова Шелби обичаше този град. Сигурността означаваше самодоволство, а самодоволството означаваше скука. Тя си бе поставила като цел номер едно никога да не сучае.

Джорджтаун ѝ подходеше, защото беше и в същото време не беше същият град. Той имаше енергията на младостта — университета, бутиците, кафенетата, бирата на половин цена в сряда вечер. Имаше достойнството на възрастта — елегантни улици, обрасли с бръшлян червени тухлени стени, боядисани капаци на прозорците, изискани жени, разхождащи изискани кучета. Тъй като не можеше точно да се определи като част от нещо друго, тук Шелби се чувстваше удобно. Магазинът ѝ бе на една от тесните калдъръмени улички, а жилището ѝ бе на втория етаж. Имаше балкон, така че можеше да седи на открито през топлите летни нощи и да слуша движението на града. На прозорците си имаше бамбукови щори, за да се усамоти, когато поиска. Рядко искаше.

Шелби Кембъл бе създадена за хора, за разговори и тълпи. Бе ѝ точно толкова приятно да говори с непознати, колкото ѝ със стари

приятели, а шумът ѝ доставяше по-голямо удоволствие от тишината. И въпреки това тя обичаше да живее със своята собствена скорост, така че съквартирантите ѝ не бяха представители на човешкия род. Моше Даян бе едноок котарак, а Леля Ем бе папагал, който не искаше да разговаря с никого. Двата живееха заедно в относително примирие в безпорядъка, който Шелби наричаше свой дом.

Шелби бе керамичка по професия и търговка по приумица. Малкият магазин, който бе нарекла „Калиопа“, преуспяваше през трите години, откак го бе отворила. Бе открила, че да се занимава с клиентите ѝ бе почти толкова приятно, колкото да седи пред грънчарското си колело с буца глина и със своето въображение. Досадно ѝ беше да се занимава с документи, но пък си струваше. За изненада на роднините ѝ и на много от приятелите ѝ, тя се бе заела с търговия и безусловно бе успяла.

В шест затваряше магазина. От самото начало Шелби твърдо бе решила да не отдава вечерите си на бизнеса. Можеше да работи с глината и глазурата до ранните утринни часове или да излезе и да се смеси с минувачите, ала като продавачка не оставаше да работи извънредно. Тази вечер обаче ѝ предстоеше нещо, което избягваше винаги, когато бе възможно, и приемаше напълно сериозно, когато не можеше да го избегне — едно задължение. Тя изгаси лампите, излезе и се изкачи по стълбите на втория етаж.

Котаракът скочи пъргаво от перваза на прозореца, протегна се и се запъти към нея. Когато Шелби влезе у дома си, бе почти време за вечеря. Птицата накокошини крилата си и започна да кълве пръчката на кафеза.

— Как е? — тя разсеяно погали Моше зад ушите, където той най-много обичаше.

Моше измърка одобрително, погледна я с единственото си око и наклони глава така, че превръзката пред другото изглеждаше пиратска и съвсем на място.

— Да, ще те нахраня — Шелби също притисна длан към корема си. Умираще от глад, а най-доброто, на което можеше да се надява тази вечер, бяха солени бисквити и черен дроб, увит в бекон. — Ох, добре — въздъхна тя и тръгна към кухнята да нахрани котарака.

Бе обещала на майка си да се мерне на коктейла на конгресмена Райт, тъй че бе вързана. Дебора Кембъл бе вероятно единственият

човек, който можеше да накара Шелби да се чувства вързана.

Шелби обичаше майка си и това бе нещо много повече от вродената любов на всяко дете към родителите си. Понякога ги вземаха за сестри въпреки двадесет и петте години разлика във възрастта им. Косите им бяха с един и същ цвят — яркочервени, прекалено ярки, за да се нарекат кестеняви, прекалено тъмни, за да са рижи. Докато майка ѝ носеше своята къса и пригладена, Шелби оставяше гривата си да се накъдри естествено, а бретонът ѝ винаги изглеждаше мъничко подълъг, отколкото трябваше. Тя бе наследила гладката бяла кожа на майка си и тъмносивите ѝ очи, но докато тази комбинация правеше Дебора нежно елегантна, Шелби повече приличаше на бездомно дете, продаващо цветя на ъгъла на улицата. Лицето ѝ бе тясно, с леко хлътнали бузи. Тя често разнообразяваше външния си вид с умело поставен грим и със слабостта си към старинни дрехи.

Може би бе наследила външността си от майка си, ала характерът ѝ си бе лично неин. Шелби никога не се опитваше да бъде ексцентрична — тя просто беше. Бе израснала и възпитана във Вашингтон и детството ѝ бе минало под знака на политиката. Напрежението в година на избори, предизборните кампании, които отнемаха баща ѝ от дома понякога за цели седмици, лобирането, да се прокара или не даден законопроект — всичко това бе част от нейното минало.

Имаше внимателно подготвени детски тържества, които бяха част от играта не по-малко, отколкото една пресконференция. Децата на сенатора Робърт Кембъл бяха много важни за неговия имидж, старателно подготвян като подходящ за Овалния кабинет. А този имидж, спомняше си Шелби, до голяма степен бе просто факт. Той бе добър човек, честен, любвеобилен, отдаден на работата и семейството си, с тънко чувство за необичайното. Това не го бе спасило от куршума на онзи луд преди петнадесет години.

Тя бе убедена, че политиката бе убила баща ѝ. Смъртта застигаше всеки — разбираше го още тогава, макар че бе едва единадесетгодишна. Но при Робърт Кембъл бе дошла твърде рано. И ако можеше да победи него, когото бе смятала за неуязвим, значи можеше да победи всекиго. Шелби бе решила с целия плам на едно малко дете, че ще се наслаждава на всеки миг от живота си и ще получи от него всичко, което може. Нищо не бе променило мнението ѝ

оттогава досега. Значи щеше да отиде на коктейла на Райт в просторния му дом отвъд реката и щеше да намери нещо, което да я развесели или заинтригува. Тя никога не се съмняваше, че ще успее.

Шелби закъсня — но пък тя винаги закъсняваше. Причината не бе някаква съзнателна небрежност или желанието да направи впечатление. Винаги закъсняваше, защото никога не довършваше нищо толкова бързо, колкото мислеше. Освен това, бялата тухлена сграда в колониален стил бе пълна с достатъчно хора, така че да не се забележи идването на закъснял гост.

Стаята бе широка колкото целия апартамент на Шелби и два пъти по-дълга. Бе издържана в бяло, слонова кост и кремаво, и цветовете задълбочаваха чувството за простор. По стените висяха няколко отлични френски пейзажа в красиво украсени рамки. Шелби одобри обстановката, макар че тя самата не би могла да живее в нея. Хареса ѝ и ароматът — тютюн, смесени парфюми и одеколони и лек намек за пот. Това бе ароматът на празненство и хора.

Разговорите бяха типичните за повечето коктейли — за дрехи, за други приеми, за резултатите от голфа — ала между тях се дочуваше шепот за индекса на цените, за последните преговори за НАТО, за най-новото интервю на министъра на финансите в предаването „Лице в лице“.

Шелби познаваше повечето хора тук, облечени в тънки коприни и добре скроени тъмни костюми. С бързи усмивки и поздрави тя се измъкваше от опасността да бъде заловена, докато с добре тренирано умение си проправяше път към бюфета. Храната бе едно от нещата, които приемаше много сериозно. Когато забеляза нежните апетитни аспержи, реши, че вечерта в края на краищата нямаше да е напълно загубена.

— О, Шелби, аз дори не знаех, че си тук. Колко се радвам да те видя! — Керъл Райт, елегантна в бледоморавата си ленена рокля, се бе провряла през тълпата, без да разсипе и капка от своето шери.

— Закъснях — обясни Шелби с пълна уста и отвърна на прегръдката ѝ. — Имате прекрасна къща, госпожо Райт.

— О, благодаря. С удоволствие ще те разведа малко по-късно, ако успея да се измъкна — тя бързо и доволно огледа тълпата — гордост за всяка вашингтонска домакиня. — Как върви твоят магазин?

— Прекрасно. Надявам се, че конгресменът е добре.

— О, да. Той ще иска да се срещне с теб. Нямам думи да ти опиша колко му харесва онази ваза, която направи за кабинета му — въпреки лекия си южняшки акцент, Керъл можеше да говори бързо като пазарящ се нюйоркски продавач. — Все още твърди, че това е най-хубавият подарък за рожден ден, който някога съм му купувала. А сега трябва да се поразмърдаш малко — хвана я за лакътя, преди Шелби да успее да грабне още една аспержа. — Никой не може по-добре от теб да поддържа разговора, докато се движи между гостите. Прекалено много професионални разговори могат да убият един прием. Тук има няколко души, които разбира се познаваш, но... А, ето я Дебора. Ще те оставя за момент с нея, за да се направя на домакиня.

Почувствала се на свобода, Шелби се запъти обратно към бюфета.

— Здравей, мамо.

— Бях започнала да мисля, че си се отказала — Дебора огледа дъщеря си, изненадана как полата в цветовете на дъгата, селската риза и болерото ѝ стоят толкова добре, след като върху всеки друг биха изглеждали като маскараден костюм.

— Ммм, нали ти обещах — Шелби огледа с очи на познавач бюфета, преди да направи следващия си избор. — Храната е по-добра, отколкото очаквах.

— Шелби, престани да мислиш само за стомаха си — въздъхна Дебора и хвана дъщеря си под ръка. — Ако не си забелязала, тук има няколко симпатични млади мъже.

— Още ли се мъчиш да ме омъжиш? — Шелби я целуна леко по бузата. — Почти ти бях простила за педиатъра, който се опита да ми пробуташ.

— Той беше един много представителен младеж.

— Хм! — Шелби реши да не споменава, че представителният младеж имаше шест чифта ръце, и всичките много пъргави.

— Освен това, не се опитвам да те омъжа. Искам само да бъдеш щастлива.

— Ти щастлива ли си? — прекъсна я Шелби и в очите ѝ проблесна бързо пламъче.

— Ами да — Дебора разсеяно намести диамантената обеца на лявото си ухо. — Разбира се, че съм щастлива.

— И кога ще се омъжваш?

— Вече съм била омъжена — напомни ѝ тя малко намусено. — И имам две деца...

— Които те обожават. Имам два билета за балета в „Кенеди сентър“ другата седмица. Искаш ли да дойдеш с мен?

Лекото раздражение изчезна от лицето на Дебора. Колко жени, помисли тя, имаха дъщери, които можеха едновременно толкова да ги ядосат и да им доставят удоволствие?

— Хитър начин да промениш темата, но ми харесва.

— Може ли първо да дойда на вечеря? — попита Шелби и се усмихна наляво: — Здравсти, Стив — хвана мускулестото му рамо. — Смяташе да се измъкнеш, а?

Дебора наблюдаваше как дъщеря ѝ облива с чар помощник-секретаря по печата и веднага след това се насочва към новоназначения енергиен шеф. Колко е искрена и естествена, помисли тя. Никой не обичаше повече тълпата, никой не бе по-обичан. Защо тогава толкова внимателно се пазеше от лични отношения? Ако Шелби избягваше само брака, майка ѝ би я разбрала. Ала тя отдавна подозираше, че я спираше нещо друго.

Дебора никога не би пожелала дъщеря ѝ да е нещастна, но дори това би я успокоило. Тя от петнадесет години наблюдаваше как Шелби избягва емоционалните болки. А без болка, както знаеше Дебора, никога няма истинска пълнота в живота. И все пак... Въздъхна, когато Шелби се засмя със своя безгрижен смях. Тя бе толкова жизнена, толкова лъчезарна. Може би нямаше причини да се безпокои. Щастието бе нещо много лично.

Алън гледаше жената с пламтящата коса, облечена като богата циганка. Чуваше как смехът ѝ се носи из стаята, едновременно чувствен и невинен. Интересно лице, помисли си, по-скоро неповторимо, отколкото красиво. На колко ли години беше? На осемнадесет? На тридесет? Изглежда не бе постоянна посетителка на вашингтонските приеми — той бе присъствал на достатъчно, за да познава всички. В нея нямаше нищо изискано и преднамерено. Дрехите ѝ не бяха от някой от магазините, на които съпругите на политиците бяха постоянни клиентки, а косата ѝ определено не бе оформена в моден салон. Ала ѝ отиваха. Въпреки че в нея прозираха

лосанджелиски нюх и нюйоркски шик, тук изглеждаше съвсем на място. Но коя, по дяволите...

— Е, сенаторе! — Райт силно го тупна по гърба. — Радвам се да те видя извън арената. Рядко успяваме да те подмавим да излезеш.

— Въпросът е в доброто уиски, Чарли — Алън отново вдигна чашата си.

— Обикновено то не е достатъчно — възрази Райт. — Много работиш.

Алън спокойно се усмихна. Във Вашингтон ничии ходове не оставаха в тайна.

— Изглежда в момента всички много работят.

Райт кимна в знак на съгласие и отпи.

— Интересува ме мнението ти за законопроекта на Брайдърман, който ще се гледа следващата седмица.

Алън спокойно посрещна погледа на сенатора. Знаеше, че той бе един от основните поддръжници на Брайдърман.

— Аз съм против него — отвърна той. — Не можем да си позволим повече да орязваме образованието.

— Е, Алън, ние с теб знаем, че нещата не са само бяло и черно.

— Понякога сивото става прекалено голямо. Тогава е най-добре да се върнем към основата — не искаше да спори. Откри, че изобщо не му се водят професионални разговори. Не беше хубаво да се скара с един сенатор на политически прием. Ала Алън Макгрегър бе достатъчно дипломатичен, за да избегне въпросите, когато това му беше удобно. — Знаеш ли, мислех, че познавам всички тук — той огледа стаята. — Онази жена, която прилича на съчетание между Есмералда и Хайди... Коя е?

— Коя? — повтори Райт, достатъчно заинтригуван от описанието, за да забрави подготовения си отговор и да проследи погледа на Алън. — О, не ми казвай, че не познаваш Шелби — той се усмихна. Описанието му хареса още повече, когато разбра за кого се отнася. — Искаш ли да те представя?

— Мисля, че ще се справя и сам — измърмори Алън. — Благодаря.

Започна да се разхожда непринудено между групите хора, като спираше, когато се налагаше. И той като Шелби бе създаден за тълпи — ръкостискания, усмивки, нужната дума в нужния момент, добра

памет за лица. Това бе основен капитал за човек, чиято кариера зависеше от прищявката на обществото толкова, колкото и от собствените му умения. А умения той имаше.

Алън познаваше правото с всичките му гледни точки и полусенки, макар че за разлика от брат си Кейн, също юрист, повече го привличаше теорията на правото, отколкото практиката. Очароваше го общото — как законите, или тяхната основа, Конституцията, работят за хората. Политиката бе пленила въображението му още в колежа и дори сега, на тридесет и пет години, с един мандат в Конгреса зад гърба си и по време на първия си мандат в Сената, му бе приятно да изследва безкрайните ѝ възможности.

— Сам ли си, Алън? — Майра Дитмайър, съпруга на съдия от Върховния съд, го дръпна за ръката, докато той се отделяше от една групичка.

Алън се усмихна и с привилегията на стар приятел я целуна по бузата.

— Това предложение ли е?

Тя се разсмя със своя гръмогласен смях и така се разтресе, че висящите от ушите ѝ рубини затанцуваха.

— О, дявол такъв, де да можеше. Да бях двадесетина години по-млада, шотландски сърцеразбивачо. Само двадесет години — капка в морето — усмивката ѝ бе искрена, а проницателните ѝ очи го гледаха внимателно. — Защо тази вечер не си с някоя от твоите лъскави космополитки?

— Надявах се да те подмамя за два дни в Пуерто Валярта.

Този път Майра със смях заби дългия си пурпурен нокът в гърдите му:

— Заслужаваш да го приема на сериозно. Мислиш си, че съм безопасна, нали? — тя въздъхна и кръглото ѝ лице с фини бръчици стана тъжно. — Трябва да ти намерим нещо по-опасно. Мъж на твоята възраст и още сам... — изцъка с език. — Американците обичат президентите им да са женени.

Алън само се усмихна още по-широко:

— Говориш също като баща ми.

— Този стар пират — изсумтя Майра, но очите и светнаха весело. — Все пак ще постъпиш умно, ако понякога го слушаш. Добрият политик е семеен.

— Трябва ли да се ожена, за да се издигна в кариерата?

— Не се опитвай да ме надхитриш — сгълча го Майра и забеляза как очите му се насочиха по посока на един познат смях.

Добре, добре, помисли тя, няма ли това да е интересна двойка? Лисица и пеперуда.

— Следващата седмица давам вечеря — реши тя в момента. — Само няколко приятели. Секретарката ми ще се обади в кабинета ти за подробностите — потупа го по бузата с натезжала от пръстени ръка и се оттегли да намери стратегическо място за наблюдение.

Алън видя, че Шелби се отдели от тримата души, с който разговаряше, и се насочи към нея. Когато се приближи, първото, което забеляза, бе нейният аромат — нито цветен, нито пикантен, нито мускусен, а възбуждаща смесица и от трите. Това бе по-скоро аура, отколкото парфюм и бе незабравимо. Тя бе приклепнала пред един старинен шкаф и бе пъхнала носа си в него.

— Порцелан от осемнадесети век — промърмори Шелби, почувствала, че някой е зад гърба ѝ. — Пясъчна глазура. Впечатляващо, нали?

Алън погледна купата, която изглежда я бе очаровала, после короната от яркочервени коси.

— Определено привлича вниманието.

Тя погледна през рамо и се усмихна. Усмивката ѝ бе също толкова зашеметяваща, примамлива и неповторима, както и ароматът ѝ.

— Здравейте.

— Здравейте — той пое протегнатата ѝ ръка, неочаквано силна и твърда като за жена, която изглеждаше така, и ѝ помогна да се изправи. Не я пусна, както би направил нормално, а продължи да я държи, докато Шелби му се усмихваше.

— Разсеях се по пътя към целта си. Ще ми направите ли една услуга?

Алън вдигна вежди. В говора ѝ се долавяха и завършеното образование, и улицата.

— Каква?

— Просто стойте тук — с едно бързо движение тя се огледа около него, измъкна една чиния от бюфета и започна да я пълни. — Всеки път, когато се опитам, някой ме вижда и ме отмъква. Изпуснах

си вечерята. Готово — хвана го доволно под ръка. — Хайде да излезем на терасата — Шелби заобиколи масата и се измъкна през големите остъклени врати.

Топъл въздух и дъх на ранни люляци. Лунната светлина падаше върху прясно окосената и внимателно подравнена трева. Над плочите се надвесваше стара върба с нежни зелени вейки. С откровено лакома въздишка Шелби се нахвърли върху ордьовъра.

— Не знам какво е това — измърмори тя и се вгледа по-внимателно в малкото парче. — Опитайте и ми кажете.

Заинтригуван, той отхапа от малкото парченце, което Шелби поднасяше към устата му.

— Пастет в тесто с... С привкус на кестени.

— Хм. Добре — тя лапна остатъка. — Аз съм Шелби — съобщи просто, постави чинията на една стъклена маса и седна до нея.

— Аз съм Алън — той седна срещу нея и по устните му заигра усмивка. Откъде се бе взела тази бездомница? Реши, че може да си прекара добре времето, докато го установи, а пролетният въздух бе приятно облекчение от миризмата на тютюнев дим и оранжерийни цветя вътре. — Ще ми дадеш ли нещо от това?

Шелби се загледа в него, обмисляйки въпроса. Бе го забелязала в другия край на стаята, може би защото бе висок и с естествено атлетично тяло, каквото рядко се виждаше на вашингтонските приеми. Там се срещаха старателно поддържани фигури, издаващи редовни тренировки три пъти седмично, ала неговата бе повече като на плувец — плувец в открито море — дълга и стройна. Той без много труд би се справил с всяко течение.

Лицето му не бе гладко. Няколкото замислени бразди допълваха аристократичния вид на това лице с големи тънки устни. Носът му бе леко крив и това ѝ харесваше. Тъмната коса и тъмните очи ѝ напомняха за някой от героите на Бронте — Хийтклиф или Рочестър, не бе сигурна на кого точно. Но в него имаше нещо замислено и мрачно, което бе едновременно успокояващо и тревожещо. Тя отново се усмихна:

— Разбира се. Мисля, че си го заслужи. Какво пиеш?

Алън посегна към чинията:

— Уиски, чисто.

— Знаех си, че може да ти се вярва — Шелби взе чашата от него и отпи.

Над ръба очите ѝ се смееха, лекият бриз играеше с косите ѝ. Лунната светлина, звездната светлина ѝ отиваха. За момент му заприлича на елф, който можеше да изчезне в облаче дим.

— Какво правиш тук? — попита я той.

— Майчински натиск — отвърна тя безгрижно. — Изпитвал ли си го някога?

Алън се усмихна накриво:

— Моят специалитет е бащинският натиск.

— Не вярвам да има кой знае каква разлика — реши Шелби с пълна уста, преглътна и опря глава на дланта си. — В Александрия ли живееш?

— Не, в Джорджтаун.

— Наистина ли? Къде?

Лунната светлина блестеше в очите ѝ и му показваше, че това бяха най-яносивите очи, които бе виждал.

— Улица „Р“.

— Странно как не сме се срещали на пазара. Моят магазин е само на няколко преки оттам.

— Ти имаш магазин?

Модни рокли, кадифени якета, може би бижутерия.

— Аз съм грънчарка — тя му избута обратно чашата през масата.

— Грънчарка ли? — без да се замисля, Алън хвана ръката ѝ и я обърна да я разгледа. Малка и тясна, с дълги пръсти, ниско изрязани нотки без маникюр. Харесваше му усещането, харесваше му и как изглежда китката ѝ под тежката златна гривна. — Бива ли те?

— Страхотна съм — за пръв път, откак си спомняше, трябваше да потисне желанието си да прекъсне контакта. Мина ѝ през ума, че иначе той щеше да я държи, докато вече бе забравила, че има да ходи и на други места. — Ти не си от Вашингтон — продължи Шелби, като за опит остави ръката си да лежи в неговата. — Например... Ню Ингълънд?

— Масачузетс. Точно попадение — почувствал лекото съпротивление в дланта ѝ, Алън я задържа в своята, взе още един ордъовър и ѝ го предложи.

— А, долавя се влиянието на Харвард — долови се и лекото пренебрежение в гласа ѝ.

Алън за миг присви очи.

— Не си учил медицина — размишляваше на глас тя, докато позволяваше на пръстите си да се вплетат в неговите. Чувството започваше да става много приятно. — Дланите ти не са достатъчно гладки като за медицина.

Може би някакво изкуство, помисли, отново забелязала романтично замисленото изражение в очите му. Мечтател, подозираше Шелби — човек, който обича да разглежда нещата от всички страни, преди да действа.

— Право — Алън прие внимателния ѝ поглед, както и леката изненада, изписана на лицето ѝ. — Разочарована ли си?

— Изненадана — макар че гласът му подхождаше като за адвокат — гладък, чист, с нюанси, които можеха да означават драма или хумор. — Обаче в такъв случай трябва да призная, че представата ми за адвокатите е погрешна. Моят има увиснала шия и носи рогови очила. Не мислиш ли, че законът се бърка в много обикновени неща?

Той вдигна вежди и згълчетата на устните му трепнаха.

— Като например убийства и телесни повреди?

— Това не са обикновени неща... Е, може би телесната повреда — поправи се тя и отново си пийна от чашата му. — Аз имам предвид безкрайната бюрокрация. Знаеш ли колко формуляра трябва да попълвам, само за да си продам стоката? После някой трябва да прочете тези формуляри, друг трябва да ги обобщи, а трети трябва да ми изпрати нови формуляри, когато му дойде времето. Няма ли да е по-лесно просто да ме оставят да си продавам вазите и да си изкарвам хляба?

— Трудно е, ако работиш с милиони — Алън лениво играеше с пръстена, който тя носеше на кутрето си, забравил, че не искаше да говори за работа. — Не всеки ще спазва търговската надценка, никой няма да плаща данъци и дребният бизнесмен ще има не по-голяма защита, отколкото потребителят.

— Трудно ми е да повярвам, че всичко това ще се постигне, ако попълня в три екземпляра номера си за социално осигуряване — докосването му, наполовина приятелско, наполовина изкусително, бе твърде разсейващо, ала когато той се усмихна, когато наистина се

усмихна, Шелби реши, че това бе най-неустоимият мъж, когото бе срещала. Може би причината бе в прозиращата под веселостта му сериозност.

— Винаги има доста голямо припокриване между бюрокрацията и необходимостта — Алън се учуди за момент защо, по дяволите, води такъв разговор с жена, която прилича на бездомница от деветнадесети век и ухае като мечтата на всеки мъж.

— Най-хубавото им на правилата е безкрайният брой начини да бъдат нарушавани — тя се засмя със своя смях, който за пръв път го бе привлякъл. — Предполагам, че това крепи човек в бизнеса.

През отворения прозорец долетя глас — енергичен, студен и властен:

— Нейдънли може и да следи отблизо американско-израелските отношения, но днешната му политика няма да му създаде много приятели.

— А и със старомодните си евтини дрехи изглежда малко несолиден.

— Типично — отбеляза Шелби и през очите ѝ премина сянка. — Дрехите са също толкова политика, колкото и убежденията... А може би и повече. Тъмен костюм, бяла риза — ти си консерватор. Мокасини и кашмирен пуловер — либерал.

И преди се бе срещал с това убедително пренебрежение към професията си — тихо или шумно, в зависимост от случая. Обикновено не му обръщаше внимание. Този път го жегна.

— Май обичаш да опростяваш нещата, а?

— Само когато не ги търпя — призна тя безгрижно. — Политиката е досаден отпадъчен продукт на обществото още от времето, когато Мойсей е спорел с Рамзес.

По устните му отново заигра усмивка. Шелби още не го познаваше достатъчно, за да разбере, че това бе една предизвикателна усмивка. Само като си помислеше, че едва не се бе поддал на изкушението да си остане у дома и да прекара една спокойна вечер с книга в ръка!

— Не харесваш политиците.

— Това е едно от малкото обобщения, към които съм склонна. Те са няколко породи — тесногръди, фанатични, алчни, страхливи. Винаги ми се е струвало страшно, че шепата хора управляват този

странен свят. Затова... — сви рамене и избута чинията — ми е станало навик да се преструвам, че наистина владее собствената си съдба — наклони се отново напред, наслаждавайки се как сенките на върбата играят върху лицето му. Бе изкусително да се почувства с пръсти формата на това лице. — Искаш ли да се върнем вътре?

— Не — палецът му леко се плъзна по китката ѝ. Той усети мигновеното, почти изненадано забързването на пулса ѝ. — Преди да изляза тук, нямах представа колко ми е скучно там вътре.

Тя го възнагради с една лъчезарна усмивка:

— Най-изискан комплимент, а и толкова убедително изказан. Да не си ирландец?

Алън поклати глава, като се чудеше какъв ли вкус имат тези подвижни елфически устни.

— Шотландец.

— Боже мили, аз също! — по кожата ѝ пролазиха тръпки на предчувствие и през очите ѝ отново премина сянка. — Започвам да си мисля, че е съдба. Съдбата винаги ме е тревожила.

— Обичаш да владееш живота си? — поддавайки се на порива си, както рядко му се случваше, той вдигна пръстите ѝ към устните си.

— Предпочитам шофьорското място — призна Шелби, ала не отдръпна ръката си, с което достави удоволствие и на двамата. — Практичността на Кембълони.

Този път бе ред на Алън да се разсмее — дълго и с нескрито веселие.

— За старата вражда — произнесе той и вдигна чашата си в наздравица. — Без съмнение нашите предшественици са се избивали под стонове на гайдите. Аз съм от клана на Макгрегърови.

Шелби се усмихна.

— Дядо ми би ме оставил на хляб и вода, задето съм ти обърнала внимание. Проклетият луд Макгрегър — усмивката на Алън се разшири, а нейната бавно угасна. — Алън Макгрегър — каза тя тихо. — Сенатор от Масачузетс.

— Същият.

Шелби въздъхна и се изправи:

— Жалко.

Алън не пусна ръката ѝ, но също стана, така че телата им бяха достатъчно близо, за да се докоснат, достатъчно близо, за да си

предадат моментното привличане.

— Това пък защо?

— Можеше да рискувам да си навлека гнева на дядо... — Шелби отново бързо огледа лицето му, заинтригувана от неравномерните удари на собственото си сърце. — Да, сигурно щях... Обаче аз не излизам с политици.

— Наистина ли? — погледът му се спусна към устните ѝ, после се върна към очите ѝ. Не бе искал от нея среща. Разбираше и не одобряваше напълно, че тя бе жена, която сама ще си поиска, когато това ѝ е удобно. — Това едно от правилата на Шелби ли е?

— Да, едно от малкото.

Устните ѝ бяха изкусителни — малки, неначервени и леко присвити, сякаш разглеждаше цялата история като шега и за двама им. Да, устните ѝ бяха изкусителни, ала развеселените ѝ очи бяха предизвикателни. Вместо да направи очевидното, Алън вдигна ръката ѝ и притисна устни към китката ѝ, без да престава да я наблюдава. Почувства как пулсът ѝ прескочи, видя как в очите ѝ проблесна предпазливост, примесена с плам.

— Най-хубавото на правилата е — напомни ѝ той, — че има безброй начини да бъдат нарушени.

— С моите камъни по моята градина — измърмори тя и издърпа ръката си. Смешно е, каза си Шелби, да се развълнува от един старомоден романтичен жест. Но нещо в тези тъмнокафяви очи ѝ подсказваше, че го бе направил не само за да си достави удоволствие, а и точно с тази цел. — Е, сенаторе — подзе тя с по-твърд глас, — много ми беше приятно. Време е отново да се появя вътре.

Алън я остави да стигне почти до вратата и едва тогава се обади:

— Пак ще се срещнем, Шелби.

Тя спря и го погледна през рамо.

— Възможно е.

— Сигурно е — поправи я той.

Шелби за момент присви очи. Алън стоеше до стъклената масичка, осветен от луната зад гърба му — висок, тъмен и създаден за действия. Лицето му бе много спокойно, стойката му отпусната, ала тя имаше чувството, че ако го предизвика, ще се хвърли върху нея, преди да си е поела дъх. Това бе почти достатъчно да я изкуши. Шелби тръсна глава, за да отметне бретона от челото си. Леката му усмивка бе

вбесяваща, особено след като я караше да ѝ се иска да отговори на нея.
Без да каже дума, тя отвори вратата и влезе вътре.

Това, каза си Шелби, щеше да е краят.

ВТОРА ГЛАВА

Преди почти две години Шелби бе назначила един продавач на половин работен ден и сега можеше да излезе за час или за ден, когато имаше настроение, или пък да прекара няколко дни непрекъснато над грънчарското си колело, ако ѝ дойдеше вдъхновение. Бе намерила разрешението в лицето на Кайл, един борец се поет, чието работно време бе гъвкаво и чиито характер ѝ подходеше. Той работеше за Шелби редовно в сряда и събота, и от време на време, когато тя го повикаше. В замяна тя му плащаше добре и слушаше стиховете му. Първото подхранваше тялото му, второто душата му.

Шелби неизбежно определяше съботите за грънчарство, макар че би се изненадала, ако някой я наречеше дисциплинирана — все още мислеше, че тогава работи, защото така иска, не защото е добила такъв навик. Не осъзнаваше напълно доколко тези спокойни съботи край грънчарското колело се бяха превърнали в център на живота ѝ.

Работилницата ѝ бе зад магазина. На двете стени имаше здрави лавици, затрупани с проекти — изпечени или очакващи реда си за пещта. Имаше редици от глазури — нейната палитра, която за нея бе не по-малко важна, отколкото боите за всеки художник. Имаше инструменти — дълги куки с дървени дръжки, четки с различни форми, конуси за печене. Над всичко властваше огромна пещ, сега затворена, по чиито лавици бяха подредени вече изпечени, гледжосани и нарисувани грънци.

Отдушниците бяха отворени, а и стаята не бе голяма, така че от високата температура на пещта бе горещо и задушно. Шелби работеше по тениска и бермуди и с бяла престилка, която трябваше да я пази от пръските.

И двата прозореца гледаха към алеята, затова тя почти не чуваше шума от улицата. Компания ѝ правеше радиото и Шелби, опънала назад косата си с кожена панделка, бе приведена над грънчарското колело с последната топка от глина, която смяташе да довърши този ден.

Може би тази част от занаята ѝ харесваше най-много — да вземе буца глина и да я оформи в онова, което умението и въображението ѝ можеха да създадат. Можеше да е ваза или купа, тумбеста или тънка, ръбеста или гладка. Можеше да е ваза, която трябваше да чака да ѝ се сложат дръжки, или саксия, в която един ден щеше да расте жасминов чай или ароматно кафе. Възможности. Шелби не преставаше да се очарова от тях.

Гледжосването, добавянето на цветове и шарки привличаха различни страни от нейната природа. Това бе довършителна работа — определено творческа и изискваща много. Можеше да работи с цветовете, както ѝ харесва, да е разточителна или пестелива с багрите, да изработва внимателно детайлите или смело да замахне с четката. Работата с глината бе по-първична и следователно по-предизвикателна.

С голи ръце тя можеше да извае, да подмами, да подчини безформената буца кал на своята воля. Шелби разбираше, че хората често правят това един с друг, и особено с децата си. То не ѝ допаднаше и тя съсредоточаваше тази си склонност върху глината — нея можеше да оформя, смачква и отново да оформя, докато ѝ хареса. Предпочиташе хората да са по-малко отстъпчиви. Калъпите бяха за неодушевените предмети. Всеки, който се вместише прекалено точно в някакъв калъп, бе вече наполовина мъртъв.

Бе изкарала въздушните мехурчета от глината. Тя бе влажна и прясна, внимателно омесена до нужната гъстота. Шелби добави едро смлените парчета от стари грънци, за да увеличи твърдостта и бе готова да започне. Навлажнената бухалка чакаше. С две ръце тя натисна буцата и колелото се завъртя. Шелби държеше здраво меката студена глина, докато оживя върху колелото, оставяйки се да почувства формата, която искаше да създаде.

Погълната от заниманието си, тя работеше, а радиото мърмореше тихо зад гърба ѝ. Колелото бръмчеше. Глината се въртеше, поддаваше се на натиска на дланите ѝ, подчиняваше се на неумолимите заповеди на нейното въображение. Шелби оформи един дебел пръстен, после бавно, много бавно го изтегли нагоре между пръстите си, за да оформи цилиндър. Сега можеше да го направи плосък като чиния, да го разтвори в купа, може би да го затвори в сфера — както ѝ се харесва.

Бе едновременно господар и роб. Ръцете ѝ властваха над глината също толкова уверено, както вдъхновението властваше над нея. Изпита

нуждата от нещо симетрично, уравновесено. В подсъзнанието ѝ бе силният образ на мъжествеността — нещо с чисти, изгладени линии и ненатрапчива елегантност. Започна да разтваря глината. Ръцете ѝ бяха сръчни, уверени и лепкави от червеникавокафявия материал. Нейна цел стана купата, дълбока, с широк ръб, без дръжки. Въртенето и натискът на ръцете ѝ издигнаха стената нагоре. Формата вече не бе само във въображението ѝ.

С опитни длани и точно око тя извая формата в правилните пропорции, като изтъни основата и след това я изравни. Времето и търпението, които проявяваше тук, приемаше като нещо разбиращо се от само себе си, но отделяше за малко други страни на живота. Само енергията бе еднаква навсякъде.

Шелби вече можеше да си представи завършената купа — тъмен нефритовозелен цвят с намек, но само намек за нещо по-меко под повърхността на глазурата. Никаква украса, никакви накъдрени или извити ръбове — купата щеше да се оценява само по своята форма и сила.

Когато творението бе завършено, Шелби устоя на порива да продължи. Прекалено голямото внимание бе също толкова опасно, както и прекалено малкото. Тя за последен път огледа критично купата и я занесе на лавицата за сушене. На следващия ден, когато бе твърда като кожа, щеше отново да я постави на колелото и да я дооправи с инструментите си, като отнеме излишната глина. Да, нефритовозелено, реши Шелби. А с внимателно полагане на глазурата щеше да постигне леки намеци за мекота под богатия смел тон.

Разсеяно изви гръб и оправи малките досадни извивки, които не бе забелязала, докато колелото се въртеше. Една гореща баня, реши тя, преди да излезе и да отиде при приятелите си в онзи нов малък клуб на улица „М“. Въздъхна от задоволство и умора и се обърна. После ахна.

— Много беше интересно — Алън извади ръцете си от джобовете и се приближи към нея. — Знаеш ли каква форма правиш, когато започваш, или изниква, докато работиш?

Преди да отговори, Шелби издуха бретона от очите си. Нямаше да направи очакваното и да го попита какво прави тук или как е влязъл.

— Зависи.

Вдигна вежди, малко изненадана, че го вижда с джинси и пуловер. Мъжът, с когото се бе запознала снощи, изглеждаше

прекалено изискан за такива ежедневни дрехи, особено за избелели от носене джинси.

Обувките му бяха скъпи, ала не нови, както и златният часовник на мускулестата му ръка. Богатството му отиваше, но не приличаше на човек, който се отнася безгрижно към него. Сигурно знаеше точно баланса на банковата си сметка — нещо, което Шелби не би могла да твърди за себе си — какви акции притежава и каква е пазарната им стойност.

По време на този оглед Алън не трепна. Бе прекалено свикнал да е пред очите на обществото, за да се смуцава от каквато и да е дисекция. Пък и тя имаше право на това, помисли той, след като през последните тридесет минути не бе правил нищо друго, освен да я гледа.

— Предполагам, би трябвало да кажа, че съм изненадана да те видя тук, сенаторе, тъй като наистина съм изненадана — весела усмивка докосна леко устните ѝ. — И тъй като си мисля, че целта ти е била да ме изненадаш.

Алън наклони глава в знак на съгласие.

— Много работиш — забеляза той, свеждайки поглед към омазаните ѝ с глина ръце. — Винаги съм си мислил, че когато нахлуе адреналинът, художниците трябва да изразходват не по-малко енергия от спортистите. Твоят магазин ми харесва.

— Благодаря — усмихна се широко Шелби, защото комплиментът бе прост и искрен. — Да огледаш ли дойде?

— Може и така да се каже — Алън устоя на изкушението отново да плъзне поглед по бедрата ѝ. Те бяха много, много по-дълги, отколкото си бе представял. — Изглежда улучих края на работното време. Твоят помощник каза да ти предам, че затваря.

— А, така ли? — тя погледна към прозореца, сякаш за да провери кое време е. Когато работеше, никога не носеше часовник. Почеса се с рамо по брадичката. Тениската се раздвижи върху малките ѝ твърди гърди. — Е, едно от предимствата да си собственик на магазин е, че можеш да отваряш и затваряш, когато си поискаш. Ако ти е интересно, можеш да излезеш и да поразгледаш, докато аз измия тук.

— Всъщност... — той хвана късата опашка в ръка, като че ли преценяваше теглото ѝ. — Повече си мислех да вечеряме заедно. Ти не си яла.

— Да, не съм — отвърна Шелби, макар че това не бе въпрос. — Ала нямам намерение да вечерям с теб, сенаторе. Мога ли да те заинтригувам с керамика в източен стил или с ваза за цветя?

Алън пристъпи една крачка по-близо, наслаждавайки се на непоклатимата ѝ самоувереност и на мисълта, че ще може да я разклати. В края на краищата, затова бе дошъл, нали? За да ѝ върне онези няколко ловки изстрела срещу неговата професия и следователно и срещу него.

— Можем да ядем и вкъщи — предложи той и спусна ръката си от косата към врата ѝ. — Аз не съм капризен.

— Алън! — тя въздъхна театрално, преструвайки се, че от мястото, където пръстите му я докосваха, не пулсираше удоволствие по гръбнака ѝ. — С твоята професия би трябвало да разбираш от политика — неспособна да устои, Шелби леко се протегна под ръката му. Всички болки в мускулите ѝ бяха изчезнали. — Вчера ти казах каква е моята политика.

— Ъхъ — колко е тънък вратът ѝ, помисли той. А кожата там бе достатъчно гладка, за да му създаде някаква представа как би я почувствал под престилката и тениската.

— Е, значи не би трябвало да има проблеми — сигурно работеше нещо с ръцете си, помисли тя за миг. Това не бяха длани на книжен плъх. Остротата в гласа ѝ бе изчислена да се пребори с привличането и с уязвимостта, която вървеше с него. — Правиш ми впечатление на твърде интелигентен, за да има нужда да ти се повтаря.

Алън съвсем леко я придърпа към себе си.

— Обичайна практика е от време на време политиката да се преразглежда.

— Когато я преразгледам, ще... — за да не залитне към него, Шелби опря ръка на гърдите му. И двамата едновременно си спомниха на какво приличаха ръцете ѝ и погледнаха надолу. Тя избухна в смях и Алън вдигна очи към нея. — Сам си го изпроси — усмихна му се Шелби. Очите ѝ се проясниха и на мястото на напрежението се появи смях. Ръката ѝ ясно се бе отпечатала в самата среда на ризата му. — Това — разсъди тя, гледайки петното, — може да е следващата истерия. Би трябвало бързо да го патентоваме. Имаш ли някакви връзки?

— Малко — той погледна ризата си, после обратно в очите ѝ. Нямахте нищо против да се поизцапа, ако бе в интерес на работата. — Обаче ще трябва да се попълнят ужасно много документи.

— Прав си. А тъй като нямам намерение да попълвам повече формуляри, отколкото вече трябва, да забравим за това — Шелби се обърна и започна да търка ръцете си в голям двоен умивалник. — Хайде, съблечи се — заповяда му тя, като остави водата да тече. — По-добре е веднага да изчистиш глината — без да чака отговор, грабна една кърпа, избърса си ръцете и отиде да провери пещта.

Заради непринудеността, с която бе изречена заповедта, Алън се почуди дали ѝ бе навик да приема полуголи мъже в магазина си.

— Всичко това тук ти ли си го направила? — попита той и огледа лавиците, като смъкна ризата през глава. — Всичко, което продаваш в магазина?

— Тъхъ.

— Как започна?

— Вероятно от глината, която бавачката ми даваше да моделирам, за да не правя бели. Въпреки това правех бели — добави Шелби, докато проверяваше отдушниците. — Но наистина ми харесваше да се занимавам с глина. Никога не съм имала такова чувство към дървото или към камъка — наведе се да нагласи нещо.

Алън обърна глава точно навреме, за да види как джинсите се опъват опасно върху бедрата ѝ. Желанието го връхлетя с неочаквана сила.

— Как е ризата?

Той объркано погледна към водата, която шуртеше върху дрехата. Изненада се, че пулсът му не бе съвсем спокоен. Трябваше да направи нещо за това, реши той. Доста мислене и преосмисляне... Утре.

— Много е добре — спря крана и изви ризата. — Ще бъде... Ще бъде интересно да си отида полуоблечен — реши Алън и я праметна през умивалника.

Шелби му хвърли един поглед през рамо, ала отговорът, който бе намислила, ѝ убягна. Той бе достатъчно слаб, за да може да преброи ребрата му, но широките му гърди и рамене, и тънкият му кръст създаваха усещане за сила и издръжливост. Тялото му я накара да забрави за другите мъже, които някога бе виждала.

Той е бил, разбра тя веднага, за него бе мислела, когато бе изтегляла глината в чистите форми на купа.

Шелби остави първата вълна на възбудата да премине през нея, защото тя бе колкото остра, толкова и сладостна. След това се напрегна срещу нея и я превърна в едно далечно пулсиране, което можеше да овладее.

— Ти си в отлична форма — отбеляза Шелби безгрижно. — Можеш да изтичаш до вас за по-малко от три минути.

— Шелби, това е направо недружелюбно.

— Мислех, че е по-скоро грубо — поправи го тя, борейки се с усмивката си. — Сигурно мога да се проявя като добро другарче и да я пъхна в сушилнята.

— Това беше твоята глина.

— Това беше твоето движение — напомни му Шелби, ала взе мократа риза. — Добре, качи се горе — смъкна с една ръка работната си престилка, хвърли я настрани и излетя през вратата. — Предполагам, че ти се полага едно питие в тази къща.

— Имаш златно сърце — измърмори Алън и тръгна след нея по стълбите.

— Славата за моята щедрост върви пред мен — тя отвори вратата. — Ако искаш уиски, то е ей там — махна неясно с ръка и се насочи в обратна посока. — А ако предпочиташ кафе, кухнята е направо. Кафеварката е на масата, а пакетът с кафе е в бюфета до прозореца — с тези думи изчезна с ризата в съседната стая.

Той се огледа наоколо. Интересът, който изпитваше към тази жена, само се задълбочи сега, когато влезе в жилището ѝ. Нахвърляните един върху друг цветове би трябвало да не си подхождат, но си подхождаха — смело зелено, жизнерадостно синьо, тук-там алено. Бохемско. Може би по-добре можеше да се опише като пищно. Всяко прилагателно подхождаше на това жилище, както и на жената, която живееше тук. Както не подхождаше нито на неговия начин на живот, нито на вкуса му.

Върху дългия диван без облегалки бяха натрупани големи възглавници на райета. В огромна ваза, тъмносиня с диви грамадни макове, растеше буйна папрат. Килимът бе зигзаг от цветове върху голо дърво.

Тапетите на едната стена бяха с геометрични мотиви, които създаваха у Алън усещане за горски пожар. До стол с красива дърворезба пиански лежаха чифт италиански обувки с невъзможно високи токове. От другата му страна седеше ментовозелен керамичен хипопотам, висок около един метър.

Това не бе стая за тихи размишления и спокойни вечери, а място за действие, енергия и търсене.

Той се обърна нагам, накъдето бе посочила Шелби, и рязко спря, когато видя котарака. Моше лежеше, опънат върху облегалката на един фотьойл, и подозрително го наблюдаваше със здравето си око. Не помръдна дори на милиметър, затова за момент Алън го помисли за толкова неодоушевен, колкото и хипопотама. Превръзката през другото му око би трябвало да изглежда странно, ала както и всичко останало в стаята, тя просто подхождаше.

Над котарака висеше осмоъгълна клетка, в която седеше доста проскубан на вид папагал. Както и Моше, птицата го гледаше със смесица от подозрителност и любопитство. Алън поклати рязко глава да се отърси от фантазиите си и се приближи към тях.

— Да ти сипя ли едно питие? — попита той котарака и с опитен жест го почеса под брадичката.

Моше присви око от удоволствие.

— Няма да отнеме повече от десет-петнадесет минути — съобщи Шелби от вратата. От десет метра чуваше как котаракът й мърка. — Значи си се запознал с моите съквартиранти.

— Очевидно. За какво е тази превръзка?

— Моше Даян загуби едното си око във войната. Не обича да говори за това — тонът ѝ бе твърде безгрижен, за да прозвучи като шега и Алън я изгледа изпитателно. Шелби обаче не забеляза, защото се бе насочила към барчето с напитките. — Не ми мирише на кафе. Уиски ли избра?

— Предполагам. Говори ли папагалът?

— Не е казал и една дума от две години — тя наля в две чаши. — Откакто Моше дойде да живее тук. Леля Ем е специалист по съдържане на недоволството си. Само веднъж потропа по кафеза.

— Леля Ем ли?

— Помниш ли... „Най-хубаво е у дома. Върви по пътя с жълтите павеа.“ Винаги съм мислила, че Леля Ем на Дороти е въплъщение на

уютната леля. Заповядай — подаде му Шелби чашата.

— Благодаря — нейният избор на имена за домашните ѝ любимци му напомни, че тя съвсем не бе от типа жени, които винаги бе разбирал. — Откога живееш тук?

— Ммм, от около три години — Шелби се тръшна на дивана, вдигна крака и седна като индианец.

На ниската масичка пред нея имаше ножица с оранжеви дръжки, един брой на „Вашингтон пост“, отворен на хумористичната страница, една-единствена обеща с примигващи сапфири, неотворени може би от една седмица писма и поомачкан екземпляр на „Макбет“.

— Снощи не разбрах съвсем — обади се той и седна до нея. — Робърт Кембъл баща ли ти е?

— Да, познаваш ли го?

— Чувал съм за него. Бях в колежа, когато го убиха. Срещал съм се с майка ти, разбира се. Тя е много красива жена.

— Вярно е — Шелби отпи. Уискито бе тъмно и меко. — Често съм се чудила защо никога не се е опитвала да се заеме с политика. Тя винаги е обичала този живот.

Алън го долови — много, много лекия намек за възмущение. Това бе нещо, което трябваше да проучи по-късно, реши той. Правилно подбраният момент често бе основната причина за успеха или неуспеха на което и да е начинание.

— Имаш и брат, нали?

— Грант? — погледът ѝ за момент се плъзна към вестника. — Да, през повечето време той гледа да е извън Вашингтон — под прозореца зави сирена и ехото ѝ бавно отмря. — Предпочита относителното спокойствие на Мейн — по лицето ѝ пробягна сянка на смях — една тайна, която заинтригува Алън.

Инстинктът му подсказваше, че няма скоро да я разкрие. Разумът му напомни, че нейните тайни всъщност не го интересуват.

— Във всеки случай, никой от нас не е наследил синдрома на държавния служител.

— Така ли го наричаш? — Алън се размърда. Възглавницата зад гърба му бе студена и гладка. Представи си, че по същия начин би усещал кожата ѝ срещу своята.

— Не подхожда ли? — възрази тя. — Отдаденост на масите, преклонение пред документите. Вкус към властта.

Отново го имаше онова леко пренебрежение, примесено с презрение.

— Ти нямаш ли вкус към властта?

— Само върху собствения си живот. Не искам да се бъркам в живота на другите.

Алън започна да си играе с кожената панделка в косите ѝ, докато я разхлаби. Може би в края на краищата бе дошъл да спори с нея. Шелби сякаш го предизвикваше да защитава онова, в което винаги бе вярвал.

— Мислиш ли, че някой от нас може да изживее живота си, без да се докосне до вълните на живота на другите?

Шелби не каза нищо, когато косата ѝ падна свободно. Тя погъделичка врата ѝ, напомняйки ѝ за усещането на пръстите му на почти същото място. Откри, че бе точно толкова просто, колкото си бе представяла да седи до него, когато стройните му мускули бяха голи и на една ръка разстояние.

— Всеки сам решава дали да се отдръпне или да навлезе в тези вълни — заяви Шелби накрая. — Е, за днес толкова философстване ми стига. Ще отида да видя дали ризата ти е изсъхнала.

Надигна се да стане и Алън стисна по-здраво косата ѝ. Тя обърна глава и видя замислените му внимателни очи, приковани към лицето ѝ.

— Вълните между нас още не са се надигнали — промълви той тихо. — Може би е добре да започнеш да навлизаш в тях.

— Алън... — гласът ѝ оставаше тих и спокоен, въпреки че усети вълнение. — Вече ти казах, че между нас няма да започне нищо. Не го приемай лично — добави с лека усмивка. — Ти си много симпатичен. Просто не ме интересува.

— Така ли? — той обви свободната си ръка около кръста ѝ. — Пулсът ти се е ускорил.

Раздразнението ѝ бе бързо, отразено във внезапния пламък в очите ѝ, внезапното дръпване на брадичката ѝ.

— Винаги съм доволна, когато мога да повдигна самочувствието на някого — забеляза Шелби спокойно. — А сега ще ти донеса ризата.

— Повдигни го още малко — предложи Алън и я привлече към себе си. Една целувка, помисли си, и щеше да му стига. Не му харесваха крещящи и прекалено агресивни жени, а тя определено бе такава. Една целувка, помисли отново, и нямаше да иска нищо друго.

Шелби не бе очаквала той да е упорит, както не бе очаквала и яростния копнеж, когато дъхът му заигра върху устните ѝ. Бързо въздъхна от досада, с което се надяваше, че ще го вбеси. Значи сенаторът от Масачузетс искаше да си опита късмета с една свободомислеща художничка, ей така, за разнообразие. Успокои се и вдигна глава. Добре тогава, реши тя. Щеше да му даде една целувка, която да го удари в земята... После щеше да събере каквото е останало от него и да го изхвърли през вратата.

Но Алън още не докосваше устни до нейните, само я гледаше. Защо не се справяше с него, чудеше се Шелби, докато устните му бавно се приближаваха. Защо не... В този момент езикът му лениво очерта една линия над устните ѝ и тя не бе способна повече да мисли. Не можеше да направи нищо друго, освен да затвори очи и да се отдаде на усещането.

Никога не бе познавала някой, който да е толкова внимателен при една целувка, а устните му още не бяха докоснали нейните. Върхът на езика му обрисуваше и вкушваше устата ѝ толкова нежно, толкова бавно. Цялата чувственост, цялата възбуда бе съсредоточена там. Как можеше да знае, че едни устни могат да бъдат толкова чувствителни? Как можеше да знае, че една целувка, която дори не бе и целувка, можеше да я направи неспособна да се помръдне?

След това той улови долната ѝ устна между зъбите си и дъхът ѝ се разтрепери. Алън леко я захапа, докато Шелби усети как дълбоко в нея се надига неумолимо желание. Имаше ритъм, той я водеше към него, а тя бе забравила да се съпротивлява. Палецът му се плъзгаше нагоре и надолу по вената на китката ѝ, върховете на пръстите му едва докосваха врата ѝ. Точките на удоволствие се разширяваха, докато цялото ѝ тяло затрептя. А устните му все още не бяха докоснали нейните.

Шелби простена — нисък, гърлен звук, който изразяваше едновременно и отстъпление, и настояване. Бяха устни до устни и в момента на допира възбудата избухна в страст.

Алън знаеше, че устните ѝ ще са такива — горещи и нетърпеливи. Знаеше, че тялото ѝ ще е такова срещу неговото — меко и силно. Затова ли се събуди, мислейки за нея? Затова ли се озова пред магазина ѝ, когато следобедът избледняваше? За пръв път през живота

си откри, че причината нямаше значение. Бяха притиснати един към друг и това му бе достатъчно.

Косите ѝ имаха неопикуемия аромат, който помнеше. Зарови пръсти в тях, сякаш можеше да поеме уханието през порите си. Езикът ѝ посрещна неговия, търсещ и опитващ, докато във вкуса ѝ се събраха всички вкусове, които някога бе пожелавал. Възглавниците прошумоляха меко, когато той я притисна между тях и себе си.

Шелби не бе очаквала от него такава неподправена, всепоглъщаща страст. Стил — би очаквала стил и прелъстяване с всички подробности. Това можеше да избегне или да му устои. Ала не можеше да устои на желание, което толкова бързо бе надминало нейното. Не можеше да избегне страст, която вече я бе уловила. Тя плъзна длани по голия му гръб и простена от удоволствие, когато усещането запали нов огън в нея.

Това бе нещо прекалено здраво, за да бъде изваяно, прекалено твърдо, за да бъде променено. Този мъж бе оформил себе си така, както бе решил сам. Шелби го разбра инстинктивно и усети как дори само от това страстта ѝ се разгаря. Но със страстта дойде и осъзнаването, че тя самата ставаше прекалено мека, прекалено податлива, дойде страхът, че той можеше вече да е променил формата ѝ с тази целувка.

— Алън... — Шелби събра съпротивителните си сили, когато всяка пора, всяка клетка крещеше да се предаде. — Достатъчно — успя да произнесе в устните му.

— Не съвсем — възрази той и я привлече по-близо, когато искаше да се измъкне.

Отново я увличаше в дълбока вода, откъдето нямаше изход и където нямаше контрол върху момента.

— Алън! — тя се отдръпна дотолкова, че да може да види лицето му. — Искам да спреш — дишането ѝ бе неравномерно, очите ѝ бяха тъмни като дим, ала съпротивлението в тялото ѝ бе съвсем реално.

Той почувства горещ прилив на гняв, който майсторски овладя, и остро желание, с което имаше повече проблеми.

— Добре — Алън разхлаби прегръдката. — Защо?

Рядко ѝ се налагаше да си заповядва да направи нещо толкова просто като да се отпусне. Но дори и след това в основата на врата ѝ остана леко напрежение.

— Много добре се целуваш — забеляза Шелби престорено равнодушно.

— Като за политик ли?

Тя въздъхна възмутено и се изправи. Да го вземат дяволите, задето знаеше точно къде да я клъвне — и за умението му да я клъвне без никакво усилие. Надут е, каза си. Надут, самодоволен и погълнат от себе си.

В апартамента бе почти тъмно. Шелби светна лампата, изненадана колко време бе минало, след като всичко сякаш се бе случило толкова бързо.

— Алън... — сплете пръсти, както правеше, когато решише да е спокойна.

— Не отговори на въпроса ми — настоя той и се облегна на възглавниците, които му напомняха за кожата ѝ.

— Може би не съм била достатъчно ясна — едва се сдържа да не каже нещо, което да изтрие този мек заинтригуван поглед от очите му. По дяволите, биваше си го, помисли си неохотно, и с думите, и с израженията. Искаше ѝ се да се изправи срещу него, когато сърцето ѝ не се блъскаше така. — Всичко, което казах снощи, го мисля.

— Аз също — наклони глава, сякаш да я разгледа от друг ъгъл. — Ала може би и ти като твоя папагал умееш да сдържаш недоволството си.

Тя замръзна и отпусна ръце.

— Недей да ровиш.

— Обикновено не ровя в старите рани — болката бе там, Алън я видя, както и дълбоко вкоренения гняв. Трудно му бе да си напомни, че я познаваше от по-малко от един ден и нямаше право нито да любопитства, нито да очаква. — Извинявай — добави и стана.

При това извинение сковаността ѝ изчезна. Алън умееше да казва простите неща с проста искреност, помисли Шелби и откри, че ако не за друго, поне заради това го харесваше.

— Няма нищо — прекоси стаята и след малко се върна с ризата му. — Като нова е — обяви тя и му я подхвърли. — Е, много ми беше приятно. Не смея да те задържам повече.

Той не можа да не се разсмее:

— Вратата ли ми показваш?

Без да си прави труда да скрие усмивката си, Шелби въздъхна театрално:

— Винаги съм толкова прозрачна. Лека нощ, сенаторе. Оглеждай се, като пресичаш улицата — отиде да отвори вратата към външните стълби.

Алън навлече ризата през главата си и се приближи към нея. Винаги бе мислил, че единствен брат му Кейн никога не можеше да приеме един обикновен отказ с учтив поклон. Може би се бе лъгал. Може би това си бе общо за всички Макгрегърови.

— Шотландците могат да са много упорити — забеляза той и мина край нея.

— Не забравяй, че аз съм Кембъл. Кой може по-добре да го знае? — тя отвори вратата малко по-широко.

— Значи и двамата си знаем — хвана с две ръце брадичката ѝ и ѝ подари още една силна целувка, която подозрително приличаше на закана. — До следващия път.

Шелби затвори вратата зад него и за момент остана облегната на нея. Алън щеше да ѝ създава проблеми, реши тя. Алън Макгрегър щеше да ѝ създава много сериозни проблеми.

ТРЕТА ГЛАВА

Бе прекалено натоварено като за понеделник сутрин. До единадесет Шелби бе продала няколко неща, включително три изделия, които бе извадила от пещта едва предишната вечер. В паузите между клиентите седеше зад щанда и прокарваше шнура на една лампа, която бе изработила във формата на гръцка амфора. За нея би било невъзможно просто да си седи, когато бе свободна. Да почиства или да подрежда витрините безумно би я отегчило. Такива неща тя оставяше на Кайл — за удоволствие и на двамата.

Бе горещо и затова държеше вратата на магазина отворена. Шелби знаеше, че бе много по-изкушаващо да влезеш през отворена врата, отколкото да отвориш затворена. Пролетта идваше, с неповторимия звук на колите, преминаващи по калдъръма. Имаше постоянен поток от посетители, които разглеждаха, но не купуваха нищо. Шелби нямаше нищо против. Те ѝ бяха и компания, и потенциални купувачи. Жената, която носеше пудел с маникюр и ръчно плетен пуловер, бе интересна гледка. Неспокойното момче, което влезе да позяпа, ѝ даде възможност да се докосне до проблемите на младежта и безработицата. Шелби го нае да измие прозорците. Докато тя свързваше жиците, момчето стоеше отвън пред прозореца, търкаше стъклото с гъба, а от транзистора в краката му се лееше музика. Харесваше ѝ как мелодията се слива с откъслечните разговори на минувачите:

„Видя ли цената на тази рокля?“

„Ако тази вечер той не ми се обади, аз ще...“

„... бележки за лекцията ѝ върху предхитлеристка Германия.“

Шелби работеше и довършваше наум разговорите. Докато провираще шнура вътре в лампата, в магазина доплува Майра Дитмайър. Носеше лек яркочервен костюм в тон с червилото. Силният ѝ парфюм изпълни малкото помещение.

— Е, Шелби, сръчните ти ръце винаги са заети с нещо.

С усмивка на удоволствие Шелби се надвеси над щанда да целуне напудрената буза на Майра. Ако човек искаше някаква пикантна клюка или просто малко развлечение, нямаше по-добра от нея.

— Мислех, че си у дома си и подготвяш всички онези прекрасни неща, с които ще ме нахраниш довечера.

— О, мила, всичко е уредено — Майра остави чантата си от алигатор. — Докато ние си приказваме, готвачът е във вихъра на творчеството.

— Винаги съм обичала да ям у вас — Шелби издърпа жицата от върха на лампата. — Никакви оскъдни миниатюрни блюда или така наречени екзотични сосове, от които човек не може да хапне — разсеяно потупа с крак по пода в такт с радиото. — Каза, че и мама ще дойде.

— Да, с посланик Диленьо.

— А, французина с големите уши.

— Така ли се говори за един дипломат?

— Тя доста отдавна се среща с него — отбеляза Шелби безгрижно. — Чудя се дали няма да се сдобия с френски пастрок.

— Можеше и по-лошо да е — намекна Майра.

— Ммм. Кажете ми, Майра... — с няколко ловки движения тя закрепил фасунгата към шнура. — С кого си намислила да ме сватосваш тази вечер?

— Да те сватосвам! — сбръчка нос Майра. — Колко неромантична дума!

— Извинявай. Да го кажем по друг начин. Върху кого си намислила Купидон да пусне стрелите си?

— Продължава да е неромантично, като се подсмиваш така — Майра се загледа как Шелби завърта крушката. — Във всеки случай мисля, че би трябвало да е изненада. Ти обичаш изненадите.

— Предпочитам да ги създавам, вместо да ги получавам.

— Толкова добре те познавам. На колко години беше? На осем, доколкото си спомням, когато двамата с Грант... Изненадахте едно малко и доста влиятелно събиране с неприятно точни карикатури на правителството.

— Беше идея на Грант — оправда се Шелби със съжаление, че не се бе сетила първа. — Татко се смя дни наред.

— Той имаше неповторимо чувство за хумор.

— Аз пък си спомням, че ти предложи на Грант две хиляди за една карикатура на външния министър.

— А този негодник не ми я продаде. Боже мили, колко ли щеше да струва сега.

— Щеше да зависи с какво име се е подписал.

— Как е Грант? От Коледа не съм го виждала.

— Същият си е — блестящ и заядлив — между думите ѝ се прокрадна смях. — Пази кулата на своя маяк и своята анонимност. Мисля това лято да се промъкна там и да му досаждам две седмици.

— Такъв страхотен младеж — въздъхна Майра. — Колко губи, че така се е изолирал на онова малко парче земя.

— Той това иска — обясни Шелби. — Засега.

— Извинявайте...

Двете жени вдигнаха очи към вратата, където бе застанал млад мъж в красива униформа на куриер. Шелби погледна към кошницата на рамото му.

— С какво мога да ви бъда полезна?

— Госпожица Шелби Кембъл?

— Да, аз съм Шелби.

Той премести кошницата от рамото си в ръката и тръгна към нея.

— Пратка за вас, госпожице Кембъл.

— Благодаря — тя машинално посегна към касата да извади един долар. — От кого е?

— Вътре има картичка — отговори той и пхна долара в джоба си. — Всичко хубаво.

Тя изигра докрай играта. Носеше ѝ се славата, че на Коледа може да се върти двадесет минути около един подарък, преди да го отвори. В неизвестното имаше толкова възможности. Шелби наведе пакета наляво, после надясно и след това опря брадичка на ръцете си, вторачена в него.

— О, Шелби, хайде! — Майра нетърпеливо пристъпи от крак на крак. — Вдигни капака. Умирам да видя какво има вътре.

— След малко — измърмори Шелби. — Може да е... Кошница за пикник. Кой може да ми изпрати кошница за пикник? Или кученце — наведе ухо по-близо и се заслуша. — Много е мълчаливо като за

кученце. И мирише на... — затвори очи и дълбоко вдиша. — Интересно, кой може да ми изпрати... — тя вдигна капака. — Ягоди!

Кошницата бе пълна с ягоди — кръгли, влажни и червени. От тях се носеше аромат, събуждащ спомени за нагрялото от слънце поле, от което са били откъснати. Шелби вдигна една, поднесе я към носа си и я опита.

— Чудесни са — реши тя. — Наистина, наистина са чудесни.

Майра си взе ягода и я отхапа почти до средата.

— Ммм — пъхна остатъка в устата си. — Няма ли да прочетеш картичката?

Все още държейки ягодата, Шелби взе простия бял плик и го задържа върху дланта си, сякаш измерваше теглото му. Обърна го, вдигна го срещу светлината и отново го обърна.

— Шелби!

— Ох, добре! — скъса плика и извади картичката.

„Шелби, те ме карат да мисля за теб.

Алън“

Майра, която внимателно я наблюдаваше, видя нейната изненада, удоволствието и нещо, което не бе нито съжаление, нито тревога, а смесица от двете.

— Познавам ли го? — попита тя, когато разбра, че Шелби нямаше да ѝ каже нищо.

— Какво? — Шелби погледна към нея неவிждащо и поклати глава. — Да, предполагам, че го познаваш — ала пъхна картичката обратно в плика. — Майра — въздъхна тя, — струва ми се, че имам проблеми.

— Добре — усмихна се Майра доволно и кимна. — Мисля, че беше крайно време. Искаш ли да побъркам моя готвач и да добавя още едно име в списъка за днешната вечеря?

О, колко изкусително бе това. Шелби едва не се съгласи, преди да успее да се спре.

— Не. Не, струва ми се, че няма да е разумно.

— Само младите мислят, че винаги знаят кое е разумно — изсумтя Майра. — Добре тогава, до седем — избра си още една ягода и

вдигна чантата си. — О, Шелби, и опакой тази лампа и ми я донеси. Просто я пиши на моята сметка.

Трябваше да му се обади, помисли Шелби, когато остана сама. По дяволите, трябваше да му се обади и да му благодари.

Захапа една ягода и сокът, и сладостта избухнаха в устата ѝ — чувствен вкус, наполовина слънце, наполовина земя. Спомни си, че точно така бе избухнал и вкусът на Алън.

Защо не ѝ изпрати нещо обикновено, като например цветя? Цветята можеше да подмине и да забрави. Погледна отново в кошницата, пълна с ягоди, блестящо червени и молеци да бъдат опитани. Как можеш да се справиш с мъж, който ти изпраща кошница с ягоди в една пролетна утрин?

Той го е знаел, разбира се, реши изведнъж тя. Човек като него трябва бързо и точно да преценява хората. Испита едновременно възхищение и раздразнение. Не обичаше толкова лесно да бъде разгадана, но... Не можеше да не уважава някого, който можеше да го направи.

Без да затваря кошницата, посегна към телефона.

Алън бе изчислил, че имаше между петнадесет и двадесет минути, докато започне заседанието на Сената. Щеше да използва това време, за да прегледа предлаганите съкращения в бюджета. Трябваше да се намали дефицита, който опасно се доближаваше до два милиарда, но според Алън предлаганите съкращения на разходите за образование бяха неприемливи. Конгресът вече частично бе отхвърлил исканите намаления за социални разходи и той имаше чувството, че можеше да разчита на достатъчна подкрепа, за да предотврати прекаленото орязване на образованието.

В ума му обаче се въртяха не само дефицити и бюджети. Макар да бе пролетта след година на избори, с Алън се бе сближил водачът на мнозинството в Сената — човек, който можеше да не каже нищо, докато говори, без да спре дори колкото да си поеме дъх. Алън разбра, че го преценяват и не трябваше да има свръхестествена проникателност, за да разбере, че го смятат за надеждата на партията за следващите избори. Ала дали самият той искаше най-високото стъпало?

Бе мислил за това — нито беше глупав, нито му липсваха амбиции. И въпреки това приемаше, че ако решише да се насочи към президентския пост, това щеше да стане след още петнадесет, а може би и двадесет години. Възможността да направи този ход по-рано, по настояване на своята партия, трябваше внимателно да се обмисли.

Въпреки това, според баща му нямаше никакво съмнение, че най-големият му син щеше да се кандидатира за президент. И щеше да спечели. Дениъл Макгрегър обичаше да мисли, че все още държи конците на живота на своите деца. Понякога те му подаряваха тези илюзии. Алън още си спомняше как миналата зима сестра му обяви, че е бременна. Тогава вниманието на Дениъл бе насочено изцяло към нея и към женитбата на брат му Кейн, затова върху Алън нямаше такъв натиск. Засега, помисли той кисело. Нямаше да мине много време, преди да получи едно от прочутите телефонни обаждания от баща си:

„Майка ти се е затъжила. Тя се тревожи за теб. Кога ще намериш време да наминеш? Защо още не си женен? Сестра ти не може сама да продължава рода, нали знаеш.“

Може би опростяваше разговора, помисли той с усмивка, но същността щеше да е тази. Странно, винаги бе успявал да подмине с вдигане на рамене мнението на баща си за женитбата и децата. Ала сега...

Как така една жена, с която се бе запознал само преди няколко дни, го караше да мисли за брак? Хората нямат желание да се обвързват с някого, когото почти не познават. Та тя дори не бе от типа жени, които преди му харесваха. Не бе изискана и студена. Нямаше да е непретенциозна, нито да се превърне в една приятна домакиня на елегантни политически вечери. Нямаше да бъде блага и снизходителна и щеше да е всичко друго, но не и тактична. И, добави Алън с лека усмивка, Шелби дори не искаше да вечеря с него.

Предизвикателство. Тя щеше да бъде предизвикателство, а той винаги бе обичал да се справя с предизвикателствата. Ала не това бе причината. Загадка. Шелби бе загадка, а Алън винаги бе обичал да разрешава загадките, стъпка по стъпка. Но и това не бе причината. Тя имаше енергията на много младите, опитността на художник и пламенността на бунтар. Имаше страст, която не тлееше, а кипеше в очи, кротки като мъглива вечер. Имаше устни на дете, привлекателност на жена и ум, който никога не би се придържал към неговата логическа

схема на последователно мислене. Привличането между тях бе почти абсурдно. И все пак...

И все пак, на тридесет и пет години той изведнъж бе повярвал, че съществува такова явление като любов от пръв поглед. Затова щеше да се бори със своето търпение и упоритост срещу нейната пламенност и енергия и да види кой в края на краищата щеше да победи. Ако всъщност можеше да има победител между маслото и водата.

Телефонът до него извънтя. Алън го остави да звъни, докато си спомни, че секретарката му не бе в кабинета си отпред. Леко раздражен, натисна мигащия бутон и вдигна слушалката:

— Сенатор Макгрегър.

— Благодаря.

Устните му трепнаха в усмивка. Той се облегна назад на стола.

— Няма защо. Как са на вкус?

Шелби поднесе една ягода към устата си и отхапа.

— Фантастични. Магазинът ми мирише на ягодова леха. По дяволите, Алън — въздъхна тя пресилено. — Ягодите са нечестна тактика. От теб се очаква да ме превземаш с орхидеи или с диаманти. Бих се справила чудесно с един голям диамант или с пет дузини африкански орхидеи.

Той потупа с молива по натрупаните по бюрото папки.

— Ще внимавам да не ти давам нито едното, нито другото. Кога ще се срещнеш с мен, Шелби?

За момент тя замълча, разкъсвана от изкушение. Глупаво е, помисли и тръсна глава. Само това, че Алън имаше някои моментни приумици, които не се вписваха в политическия протокол, не бе причина да отхвърли нещо, в което цял живот бе вярвала.

— Алън, просто няма да стане. Спестявам и на двама ни много неприятности, като казвам не.

— Не ми правиш впечатление на жена, която избягва неприятностите.

— Може би не съм... В твоя случай правя изключение. След години, когато имаш десет внучета, ще ми благодариш.

— Чак дотогава ли трябва да чакам, за да вечеряш с мен?

Шелби се засмя и в същото време го прокле наум.

— Наистина ми харесваш — той чу още една бърза смутена въздишка. — По дяволите, Алън, недей повече да бъдеш чаровен. И

дватамата ще се озовем върху тънък лед. Просто не мога да понеса отново да се пропука под мен.

Той понечи да отговори и чу сигнала — звънеца и светлините, които го предупреждаваха, че се свиква кворума.

— Шелби, трябва да вървя. Ще поговорим още за това.

— Не — сега гласът ѝ бе твърд. Тя се проклинаше, задето бе казала повече, отколкото бе имала намерение. — Мразя да се повтарям. Просто приеми, че съм ти направила услуга. Сбогом, Алън.

Остави слушалката и с трясък затвори капака на кутията. Господи, как бе успял толкова бързо да стигне до сърцето ѝ?

Докато се обличаше за вечерята у Майра, Шелби слушаше един стар филм на Богарт. Само слушаше, защото преди две седмици телевизорът ѝ загуби треперливия си образ. За момента тази ситуация я забавляваше. Сякаш имаше голямо натруфено радио вместо четиридесетсантиметров цветен екран.

Докато Боги говореше със своя отегчен глас на лошо момче, тя облече потника с тънки презрамки над набраната дантелена пола.

Бе отхвърлила колебливото си настроение от следобеда. Винаги бе вярвала, че ако не признаеш, че си разстроен или потиснат, няма да бъдеш разстроен или потиснат. Във всеки случай бе сигурна, че след като се бе изразила пределно ясно и бе отказала за трети път на Алън Макгрегър, той щеше да схване картинката.

Ако съжеляваше, че няма да има повече кошници с ягоди или изненади, повтори си, че не съжелява. Никой не можеше да я накара да повярва, че нещо, за което бе казала, че не е вярно, всъщност бе по-вярно, отколкото би признала.

Обу чифт глупави вечерни обувки, в които имаше повече токове, отколкото кожа и прибора в чантата си няколко важни неща — ключове, почти изхабено червило и половин пакетче таблетки против преяждане.

— Няма ли да излизаш тази нощ, Моше? — попита Шелби и спря до котарака, който се бе излегнал на леглото ѝ. Той само отвори окото си в знак на съгласие и тя излетя от стаята. — Добре, не ставай да ме изпращаш — остави чантата си върху кутията с лампата за Майра и се приготви да ги вдигне двете заедно. В този момент някой почука на вратата ѝ. — Очакваш ли някого? — обърна се Шелби към

Леля Ем. Папагалът безразлично изпърха с криле. Тя нарами кутията и отиде да отвори.

Удоволствие. Трябваше да си признае, че когато видя Алън, изпита не само раздражение, а и удоволствие.

— Още едно добросъседско посещение? — попита Шелби и се облегна на вратата. Огледа копринената му вратовръзка и елегантния тъмен костюм. — Май не си облечен за разходка.

Сарказмът ѝ не го засегна — бе видял бързо проблесналото в очите ѝ удоволствие, преди да бе успяла да го скрие.

— Като служител на обществото се чувствам задължен да съхранявам естествените ресурси и да защитавам околната среда — протегна ръка и втъкна в косите ѝ малко клонче грахов цвят. — Ще те закарам до Дитмайърови. Ще решим, че днес е мой ред.

Шелби долавяше аромата, който се разнасяше откъм дясното ѝ ухо. Прииска ѝ се да вдигне ръка и да докосне малките цветчета. Откога, запита се тя, бе станала толкова податлива на чар?

— Ти отиваш на малкото... събиране на Майра?

— Да. Готова ли си?

Шелби присви очи, чудейки се как ли Майра бе могла да научи името на изпращача на ягодите.

— Кога те покани?

— Ммм? — вниманието му бе насочено към начина, по който тънката дантела се издигаше край врата ѝ. — Миналата седмица... У Райт.

Подозренията ѝ донякъде се разсеяха. Може би в края на краищата това бе просто съвпадение.

— Е, благодаря за поканата, сенаторе, но ще отида с моята кола. Ще се видим на предястията.

— Тогава ще се кача при теб — съгласи се той добродушно. — Нали не искаме да изхвърляме във въздуха повече въглероден двуокис, отколкото е необходимо? Да занеса ли това в колата?

Шелби стисна по-здраво кутията, почувствала, че удържа по-слабо положението в други области. Причината бе в тази ужасно сериозна усмивка и в тези замислени очи, реши тя. Те караха една жена да мисли, че е единствената, която е гледал така.

— Алън — подзе Шелби, малко изненадана от настойчивостта му. — Какво е това?

— Това... — той се наведе и улови устните ѝ със своите, докато пръстите ѝ едва не пробиха дупки в твърдия картон на кутията. — Това е нещо, което нашите предшественици биха нарекли обсада — довърши Алън тихо. — А Макгрегърови са прочути с уменията си в обсадата.

Дъхът ѝ трепна и се сля с неговия.

— И в ръкопашния бой не си слаб.

Той се засмя и щеше отново да я целуне, ако не бе успяла да отстъпи крачка назад.

— Добре — тя пъкна кутията в ръцете му с чувството, че това бе стратегически ход. — Не искам да бъда порицана като замърсител на околната среда. Ти карай — реши с внезапна усмивка. — Така ще мога да пийна още една чаша вино.

— Оставила си телевизора включен — напомни ѝ Алън, като ѝ направи път да мине.

— Няма значение, и без това е счупен — Шелби се спусна по стръмните стълби, без да се тревожи от крежките си токове. Слънцето почти бе залязло и хвърляше червени отблясъци в потъмняващото мрачно небе. Като стигна до тясната алея, тя се засмя и се обърна към Алън: — Твой ред да караш, как пък не! Ала това не е среща, Макгрегър. Да го наречем... Цивилизовано временно споразумение. Звучи достатъчно бюрократично. Харесва ми колата ти — добави Шелби и потупа капака на мерцедеса му. — Много улегнала.

Алън отвори багажника и сложи вътре кутията. Докато го затваряше, погледна към Шелби:

— Имаш интересен начин да обидиш някого.

Тя се засмя със своя безгрижен и леко дрезгав смях и се приближи към него.

— По дяволите, Алън, харесваш ми — обви ръце около врата му и го възнагради с една приятелска прегръдка, от която го прониза желание. — Наистина ми харесваш — повтори Шелби и отметна глава със закачлива усмивка, от която цялото ѝ лице се озари. — Сигурно бих могла да кажа това на десет други мъже, които така и да не разберат, че ги обиждам.

Ръцете му обгърнаха кръста ѝ.

— Значи получавам червена точка за схватливост.

— И за някои други неща — погледът ѝ се спусна към устните му и тя почувства как силата на копнежа изтрива всички нейни спомени и клетви. — Ще се мразя за това — прошепна тихо Шелби. — Ала искам пак да те целуна. Тук, докато светлината избледнява — очите ѝ се върнаха към неговите, все още усмихващи се, но потъмнели от предчувствие, което нямаше нищо общо с отстъпление. — Винаги съм мислила, че при залез-слънце можеш да правиш лудории без никакви последствия — обви по-здраво ръце около врата му и притисна устните си към неговите.

Той внимаваше, много внимаваше да не се поддаде на настойчивото желание да я привлече по-близо. Този път щеше да я остави тя да го води и по този начин да води и себе си там, където искаше и двамата да стигнат.

Светлината бавно угасваше. От другата страна на улицата срещу магазина се чу нетърпелив автомобилен клаксон. През прозореца на близкия апартамент долетя миризмата на сос за спагети и звуците на стар запис на Гершуин. Шелби се притисна към Алън и почувства бързите равномерни удари на сърцето му срещу своето.

Вкусът му имаше същия омаломощаващ аромат, който помнеше. Тя не можеше да повярва, че толкова дълго бе живяла, без да познава точно този вкус. Изглеждаше ѝ още по-малко възможно да живее без него сега. Както и без усещането за тези силни уверени ръце около нея, без здравото тяло, което излъчваше едновременно сигурност и опасност.

Той би могъл да я защити, ако нещо я заплашваше. Би могъл да я доведе до ръба на пропастта, която Шелби така старателно избягваше. Тя добре разбираше, че би могъл да я накара да пристъпи и отвъд ръба.

Ала устните му бяха прекалено изкусителни, вкусът му прекалено примамлив. А здрачът все още озаряваше тъмнеещото небе. Шелби се отдаде на удоволствието по-дълго, отколкото би трябвало... И не толкова дълго, колкото би искала.

— Алън...

Той почувства името си устните си, преди тя да се отдръпне. За момент очите им останаха приковани, а ръцете им държаха телата здраво притиснати. В лицето му имаше сила. Това бе лице, на което можеше да се довери. Но между тях имаше толкова много неща.

— По-добре да тръгваме — прошепна Шелби. — Почти се стъмни.

Домът на Дитмайърови бе осветен, въпреки че небето на запад още светлееше. Когато излезе от колата, Шелби можеше да види буйните храсти в скалистата градина. Майка ѝ вече бе тук, разбра тя, като забеляза дипломатическия номер на линкълна в алеята.

— Познаваш ли посланик Диленьо? — Шелби подаде ръка на Алън.

— Бегло.

— Той е влюбен в майка ми — отметна бретона от очите си и се обърна към него. — Не е единственият, ала ми се струва, че към него тя е благосклонна.

— Това забавлява ли те? — Алън я погледна и натисна звънеца.

— Малко — призна тя. — Много е сладко. Изчервява се — бързо се засмя. — Странно е една дъщеря да гледа как майка ѝ се изчервява заради мъж.

— Ти не би ли? — Алън плъзна пръст по бузата ѝ и Шелби напълно забрави за майка си.

— Какво не бих ли?

— Не би ли се изчервявала? — попита той и обрисова брадичката ѝ. — Заради мъж.

— Веднъж ми се случи. Аз бях дванадесетгодишна, а той на тридесет и две — трябваше да говори, просто за да не забрави коя е. — Той... Тъж... Беше дошъл да поправи бойлера.

— Как те накара да се изчервиш?

— Усмихна ми се. Имаше един нащърбен зъб, който ми се стори наистина секси.

Алън прихна и я целуна точно в момента, в който Майра отвори вратата.

— Охо! — тя не се и опита да прикрие доволната си усмивка. — Виждам, че вие двамата сте се запознали.

— Какво те кара да мислиш така? — попита Шелби безгрижно и влезе.

Майра погледна от единия към другия.

— Усещам ли миризма на ягоди? — попита тя сладко.

— Лампата ти — Шелби я погледна любезно и посочи кутията, която Алън носеше. — Къде искаш да я сложим?

— О, просто я остави тук, Алън. Толкова е приятно да се съберат само няколко приятели — продължи Майра и хвана и двамата под ръка. — Така клюките са много по-интимни. Хърбърт, налей две чаши от този чудесен аперитив. Трябва да го опитате — обърна се тя и към Шелби, и към Алън. — Току-що открих този разкошен къпинов ликьор.

— Здравей, Хърбърт — Шелби се приближи към съдията и звучно го целуна. — Отново си плавал — засмя се тя на изгорелия му от слънцето нос. — Кога ще отидем на плажа да караме сърф?

— Детето почти ме кара да си мисля, че мога да го направя — отвърна той и я прегърна. — Радвам се да те видя, Алън — лицето му бе изпъстрено с добродушни старчески бръчки, които караха хората да забравят, че бе една от най-важните фигури в юридическите среди. — Мисля, че познаваш всички. Ще ви донеса напитките.

— Здравей, мамо — Шелби се наведе да целуне майка си по бузата и вниманието ѝ бе привлечено от изумрудените ѝ обеци. — Не съм ги виждала, иначе веднага щях да ти ги поискам назаем.

— Антон ми ги даде — по страните ѝ изби лека руменина. — Като... благодарност за приема, който му организирах.

— Разбирам — погледът на Шелби се насочи към елегантния французин до майка ѝ. — Имате изключителен вкус, посланик — каза тя и му подаде ръката си.

Очите му проблеснаха и той поднесе китката ѝ към устните си — жест, който според Шелби компенсираше обещите.

— Изглеждаш прекрасно, както винаги, Шелби. Сенаторе, за мен е удоволствие да ви видя в такава непринудена обстановка.

— Сенатор Макгрегър — усмихна му се Дебора, — не знаех, че се познавате с Шелби.

— Работим върху разрушаването на една стара семейна традиция — Алън пое чашата, която съдията му подаваше.

— Има предвид стара семейна вражда — обясни Шелби, като видя неразбиращото изражение на майка си. Опита ликьора, одобри го и приседна на облегалката на фотьойла на Майра.

— О... О! — повтори Дебора, припомняйки си. — Кембълви и Макгрегърови са били кръвни врагове в Шотландия. Макар че не мога

да си спомня защо точно.

— Те са откраднали нашата земя — вметна Алън.

— Ти така казваш — Шелби му хвърли един поглед и отново отпи. — Ние сме получили земята на Макгрегърови по силата на кралски декрет. Те не го приели.

Той ѝ се усмихна замислено:

— Би ми било интересно да те чуя как ще разискваш този въпрос с баща ми.

— Каква двойка — възхити се Майра и засия при тази мисъл. — Хърбърт, можеш ли да си представиш нашата Шелби лице срещу лице с Дениъл? Същата тази червена коса, същият инат. Алън, наистина трябва да го уредиш.

— Мислил съм върху това.

— Така ли? — веждите на Шелби се вдигнаха и напълно изчезнаха под бретона.

— Доста — отговори той със същия спокоен тон.

— Била съм в онзи чудесен анахронизъм в Хайанис Порт — Майра потупа Шелби по бедрото. — Точно по твой вкус, скъпа. Тя толкова харесва... Е, да го наречем неповторимото.

— Да — Дебора се усмихна нежно на дъщеря си. — Никога не мога да разбера защо. Но пък и двете ми деца винаги са били загадка. Може би защото са толкова будни, умни и неспокойни. Все се надявам, че ще се укротят — този път усмивката ѝ бе насочена към Алън. — Вие още не сте женен, нали, сенаторе?

— Ако искате — обади се Шелби, разглеждайки цвета на ликьора през кристалната чаша, — бих могла да поизляза, докато се договаряте за зестрата.

— Шелби, как можеш! — възмути се Дебора, а съдията прихна.

— Толкова е трудно за родителите да видят, че децата им са пораснали — отбеляза посланикът със своя успокояващ глас. — Аз самият имам две дъщери, които вече имат свои деца. И въпреки това се тревожа. Как са твоите деца, Майра? Имаш още едно внуче, нали?

Не би могло да се измисли нищо по-добро, за да се смени темата. Шелби му кимна с благодарност и видя как очите му проблеснаха, когато Майра се впусна ентусиазирано да разказва за първото зъбче на внука си.

Би ѝ подхождал, реши тя, наблюдавайки майка си изпод спуснати ресници. Тя бе от жените, които никога не се чувстват пълноценно без мъж до себе си. И още преди години бе оформена и усъвършенствана като политическа съпруга. Лустрото още го имаше. Изискани обноски, изискан стил, изискано търпение. Шелби въздъхна толкова тихо, че дори не се чу. Как можеха толкова да си приличат с майка си и в същото време да са толкова различни? Изискаността винаги бе приличала на Шелби на позлатена клетка — а клетката означаваше ограничения, колкото и да бе красива. Тя все още си спомняше прекалено ясно за тях.

Охраната — дискретна, ала винаги на мястото си. Внимателно следените приеми, сложните алармени инсталации, досадната преса. Мерките за сигурност не бяха спасили баща ѝ, макар че един фотограф бе спечелил награда със снимка на убиеца — направена няколко секунди по-късно, отколкото бе нужно, за да има някаква полза от нея.

Шелби знаеше какво се крие зад изискаността, зад политическите приеми, зад речите, зад галавечерите. Там имаше стотици малки страхове, милиони съмнения. Споменът за прекалено много политически убийства и опити за убийства за малко повече от двадесет години. Не, майка ѝ бе създадена за този живот. Спокойна, със стоманена твърдост под крехката си външност.

Шелби не би избрала този живот, нито би му позволила той да избере нея. Тя не би обичала никого, който отново би я изоставил по такъв ужасен начин.

Шелби наведе чашата си и остави разговора да тече край ушите ѝ. Погледът ѝ срещна очите на Алън. Съзря го — онова тихо и замислено упорство, което обещавахе да продължи цял живот. Почти осезателно усещаше как той смъкваше пласт след пласт от всичко, което изграждаше нейната личност, за да стигне до самата ѝ същност, която тя пазеше само за себе си.

Мръсник такъв! Едва не го каза на глас. Сигурно се отрази в очите ѝ, защото Алън ѝ се усмихна в знак на съгласие. Обсадата определено продължаваше. Можеше само да се надява, че има достатъчно провизии, за да издържи по-дълго от него.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Шелби прекара една много натоварена седмица, преминала под знака на творческата треска, която изпитваше веднъж на няколко месеца. Три дни Кайл движеше магазина, а тя се бе затворила в своята работилница и часове наред се занимаваше с грънчарското си колело или със своите глазури. Ако започнеше в седем и половина сутринта, до късно вечерта все още имаше достатъчно вдъхновение, за да меси глината. Познаваше се достатъчно добре, за да осъзнава, че такова настроение ѝ идваше, когато ѝ бе трудно да се отърси от нещо, което я безпокои.

Когато работеше, съсредоточаваше и мислите, и чувствата си върху това, което правеше с ръцете си. По този начин какъвто и проблем да имаше, той просто преставаше да бъде проблем през това време. След като си изпуснеше парата, обикновено стигаше до решение. Не и този път.

В петък вечерта устремът, който я бе движил през почти цялата седмица, се изчерпа. Алън все още бе в ума ѝ. Не би трябвало да бъде. Шелби можеше да си го казва колкото иска нетърпеливо, но това не променяше факта, че той бе толкова неотменно в мислите ѝ, както последния път, когато бяха заедно.

Нямаше значение, че бе успяла да прекара приятно остатъка от вечерта у Дитмайърови. Въпреки това, Алън я бе спрял насред крачка пред вратата ѝ с една от онези дълги, опустошителни целувки. Не бе настоял да влезе. Тя би могла да му бъде благодарна за това, ако не подозираше, че бе част от добре обмислената му обсада. Объркай врага, атакувай го със съмнения, остави го на ръба на нервите. Много умна тактика.

От няколко дни той бе в Бостън — Шелби го знаеше, защото ѝ се бе обадил да ѝ го съобщи, въпреки че с нищо не го бе поощрила. Каза си, че това е една временна отсрочка. Ако Алън бе на няколкостотин километра, не можеше неочаквано да се появи пред вратата ѝ. Зарече

се, че когато и ако се появи отново, тя няма да отключи вратата. Много ѝ се искаше да вярва, че би могла.

После, по средата на седмицата, дойде прасето — голямо, натъпкано с лавандула прасе с глуповата усмивка и плюшени уши. Шелби се опита да го напъха в един шкаф и да забрави за него. Той изглежда знаеше, че пътят да достигне до нея минаваше през чувството ѝ за хумор. Тя не допускаше, че Алън го има — не трябваше да го има, обаче го имаше. Как можеше един човек с толкова консервативни и непоклатими възгледи за правилата и порядките да купува плюшени играчки? Шелби едва не се размекна. Приятно ѝ бе да мисли, че той бе способен на такъв жест, особено след като това бе толкова нехарактерно за него. Приятно ѝ бе да мисли, че тъкмо тя бе причината да се проявява тази негова черта. Но... Нямахше начин Алън да разколебае решителността ѝ с една глупава играчка, предназначена за деца или лекомислени жени.

Нарече го Макгрегър и го остави на леглото си — една шега и за двамата, помисли Шелби. Прасето бе единственият Макгрегър, с когото щеше да спи.

Ала го сънуваше. През нощта, в голямото си месингово легло, независимо колко много бе работила, независимо с колко приятели се бе срещала, винаги се връщаше към него. Веднъж ѝ се присъни, че десетина Макгрегъровци бяха обградили къщата ѝ. Не можеше да излезе, без да бъде заловена. Не можеше да остане вътре, без да полудее. Събуди се, като проклинаше и него, и неговите обсади, и собственото си развихрено въображение.

Към края на седмицата тя си обеща, че няма да приема повече никакви пратки и че просто ще затвори телефона, когато чуе гласа на Алън. Ако увещанията и спокойствието не успяваха да го вразумят, откровената грубост щеше да успее. Дори един Макгрегър трябваше да има някакъв здрав разум.

Поради режима, който си бе наложила през седмицата, Шелби даде на Кайл ключовете от магазина с указанието в събота да отвори в десет часа. Тя щеше да се наспи. Нямахше нужда да ходи в работилницата си, дори ако все още ѝ бе останало някакво вдъхновение. През последните няколко дни бе измислила достатъчно неща, за да ѝ стигнат за седмици наред. Сега щеше да вложи също толкова мисъл и енергия в идеята просто да мързелува.

Шелби чу, че на вратата се чука, размърда се под завивките и се изкуши просто да не обръща внимание. Все още полузаспала, се изтърколи от леглото. Просто не ѝ бе в характера да не отговори на телефонен звън или на чукане. Спъна се в халата, който снощи бе хвърлила на пода и това ѝ напомни да го навлече, докато излизаше от стаята. Отвори вратата, примижала от светлината.

— Добро утро, госпожице Кембъл. Имате още една пратка.

На прага стоеше усмихнато момчето, което ѝ бе донесло ягодите и прасето.

— Благодаря — прекалено сънена, за да си спомни клетвите, тя протегна ръка. Той ѝ връчи преплетените връзки на двадесетина розови и жълти балони.

Момчето си отиде и Шелби влезе вътре, преди да се бе събудила достатъчно, за да осъзнае какво се бе случило.

— О, не! — вдигна поглед и видя как балоните танцуват на върха на връзките си. Отдолу на панделка висеше малък бял плик.

Нямаше да го отвори, реши тя. И без това знаеше от кого е. От кого друг? Не, нямаше да го отвори. Всъщност, щеше да намери една карфица и да спуска всички балони до последния. Какво бяха те, освен връзка горещ въздух? Това бе смешно. За да си го докаже, пусна връзката и балоните отплуваха към тавана. Ако той мислеше, че ще я победи с глупави подаръци и остроумни бележчици... Значи бе абсолютно прав, по дяволите!

Шелби подскочи, не стигна със сантиметри и изруга. Примъкна един стол, покатери се на него и сграбчи плика.

„Жълтото е като слънчева светлина, розовото като пролет. Сподели ги с мен.

Алън.“

— Побъркваш ме — измърмори тя, изправена върху стола с картичката в едната ръка и балоните в другата. Откъде знаеше, откъде можеше да знае какво може да ѝ подейства? Ягоди, прасета, балони... Беше безнадеждно. Шелби ги гледаше и ѝ се искаше да не ѝ идва да се усмихне.

Време бе да е твърда — много, много твърда, каза си тя и слезе от стола. Ако оставеше това без последствия, той щеше да ѝ изпрати още нещо. Затова щеше да му се обади и да му каже — не да настоява — да престане. Щеше да му каже, че това я ядосва — не, че ѝ досажда. Досадата бе непростима обида. Шелби нави връзките на балоните около китката си и посегна към телефона. Алън ѝ бе дал домашния си номер, който бе отказала да си запише. Разбира се, помнеше всяка цифра. Докато го набираше, успя да се докара до най-високомерното си настроение.

— Ало?

Настроението ѝ спадна като спукано с карфица.

— Здравей, Алън.

— Здравей, Шелби.

Тя се помъчи да не се трогне от тихия, сериозен тон, който никога не би я трогнал. Обичаше мъже със смях в гласа.

— Алън, това трябва да престане.

— Да престане ли? То още не е започнало.

— Алън... — опита се да си спомни решението си да бъде твърда. — Говоря сериозно. Трябва да престанеш да ми изпращаш разни неща. Само си губиш времето.

— Имам малко време за губене — отвърна той меко. — Как мина седмицата?

— Натоварено. Слушай, аз...

— Липсваше ми.

От това просто признание остатъкът от лекцията отиде в забрава.

— Алън, недей...

— Всеки ден — продължи Алън. — Всяка нощ. Ходила ли си в Бостън, Шелби?

— Тъъ... Да — успя да произнесе, като се бореше с обземащата я слабост. Безпомощно вдигна поглед към балоните. Как можеше човек да се бори с нещо, което бе толкова нематериално, че плуваше под тавана?

— Искам да те заведа там през есента, когато мирише на мокри листа и на дим.

Шелби си каза, че сърцето ѝ не пърха.

— Алън, не ти се обадох да си говорим за Бостън. Ще ти го кажа съвсем просто. Искам да престанеш да ми се обаждаш, искам да

престанеш да се отбиваш и... — започна да повишава глас, защото си го представи как слуша с неговата търпелива, сериозна усмивка и спокойни очи. — Искам да престанеш да ми изпращаш балони и прасета, и всичко! Ясно ли е?

— Съвсем. Прекарай деня с мен.

Можеше ли този човек някога да загуби спокойствието си? Не понасяше спокойни мъже.

— За бога, Алън!

— Ще го наречем експериментална разходка — предложи той със същия равен тон. — Не среща.

— Не! — отсече тя, едва сдържайки смеха си. Не можеше да го понася, опита си да си напомни. Предпочиташе по-безвкусни, по-непосредствени мъже. — Не, не, не!

— Не звучи достатъчно бюрократично?

Гласът му бе толкова спокоен, толкова... Сенаторски! Прииска й се да изпищи, но писъкът опасно приличаше на смях.

— Добре, нека да помисля... Стандартен дневен поход за разширяване на приятелските отношения между враждуващи кланове.

— Отново се опитваш да бъдеш чаровен — измърмори Шелби.

— Успявам ли?

На някои въпроси бе най-добре да не се обръща внимание.

— Алън, наистина не знам как да се изразя по-ясно.

Дали това бе част от привлекателността й, помисли той — фактът, че непокорната циганка за един миг можеше да се превърне в царствена дама? Съмняваше се дали тя имаше представа, че бе едновременно и едното, и другото.

— Имаш чудесен глас. Кога ще бъдеш готова?

Шелби се намуси и се замисли.

— Ако аз се съглася да прекарам известно време с теб днес, ще престанеш ли да ми изпращаш разни неща?

Алън дълго мълча.

— Ще приемеш ли думата на един политик?

Сега вече тя не можа да не се разсмее.

— Добре, тук ме закопа.

— Днес е много хубав ден, Шелби. Повече от месец не съм имал свободна събота. Излез с мен.

Тя нави шнура на телефона около пръста си. Един отказ би прозвучал толкова дребнаво, толкова злобно. Той наистина молеше за толкова малко, а по дяволите — тя искаше да го види.

— Добре, Алън. Всяко правило от време на време трябва да се нарушава по малко, за да се докаже, че наистина е правило.

— Щом казваш. Къде искаш да отидем? В Националната галерия има изложба на фламандското изкуство.

Устните ѝ трепнаха.

— В зоологическата градина — отсече Шелби и зачака реакцията му.

— Прекрасно — съгласи се той веднага. — Ще бъда там след десет минути.

Тя с въздишка реши, че това просто не бе мъж, който лесно можеше да бъде разубеден.

— Алън, не съм облечена.

— Ще бъда там след пет минути.

Шелби прихна и затръшна телефона.

— Харесват ми змиите. Те са толкова хлъзгаво надменни.

Докато Алън гледаше, тя се притисна към стъклото да види поотблизо една боа, която изглеждаше по-скоро отегчена, отколкото надменна. Когато предложи зоологическата градина, не бе сигурна дали го бе направила, защото ѝ се ходеше, или защото много искаше да види как ще реагира той. Не трябваше кой знае колко да мисли, за да разбере, че и двете предположения бяха верни.

Едно посещение в Националната зоологическа градина обещаваеше тълпи и тайфи от деца. Вивариумът бе претъпкан и ехтеше от писъци. Шелби изглежда нямаше нищо против мушкането с лакти, докато си проправяше път към един дебел питон.

— Прилича на нашия депутат от Небраска.

Напуши я смях, като си представи дебеловратия кривоглед конгресмен. Развеселена от забележката му, тя обърна глава да го погледне. Още сантиметър, и устните им щяха да се докоснат. Би могла да се отдръпне, въпреки че това означаваше да настъпи няколко души по пръстите. Би могла просто да завърти глава обратно към питона. Вместо това вдигна брадичка, за да останат очите им на една линия.

Какво имаше в него, което я караше да иска да изкуши съдбата? Защото със сигурност точно това щеше да направи, ако разрешише този следобед да се превърне в нещо повече от една приятелска разходка. Алън не бе мъж, от когото една жена можеше лесно да се отърве, след като бе направила тази последна стъпка. Мъж като него можеше тихо да властва и методично да поглъща хората около себе си, преди те изобщо да са разбрали какво става. Дори и само заради това би трябвало да бъде нащрек с него, да се държи по-внимателно, отколкото с другите си приятели. Ала не можеше да забрави кой бе той — обещаващ млад сенатор, чието бъдеще направо изискваше от него да се състезава за най-високия пост.

Не, за да предотврати болка и за двете страни, Шелби нямаше да се задълбочава. Независимо колко го искаше.

— Има много хора — прошепна тя и очите ѝ се засмяха.

— Колкото повече стоим тук... — бедрата му докоснаха нейните, когато едно детенце се провря към стъклото. — Толкова повече заобичвам змиите.

— Да, и на мен ми харесват. Това първично излъчване на зло е толкова привлекателно — гърдите ѝ се притиснаха към него, защото хората от всички страни започнаха да се блъскат.

— Първичният грях — промърмори Алън и лесно долови нейния аромат през смесените миризми на човешки същества. — Змията изкушила Ева, а Ева изкушила Адам.

— Винаги съм мислила, че Адам твърде лесно се е поддал — отбеляза Шелби. Сърцето ѝ биеше бързо и не съвсем равномерно срещу неговото, но тя не се отдръпна. Трябваше да изпита това, преди да разбере как да го предотвратява. — Змиите и жените са поели истинския риск, а мъжът се е оказал невинен страничен наблюдател.

— Или същество, което рядко може да устои на изкушение във формата на жена.

Гласът му бе станал прекалено мек. Шелби го хвана за ръката и го издърпа, като смяташе това за стратегическо отстъпление.

— Хайде да излезем и да отидем да видим слоновете.

Тя си пробиваше път между хората и направо го влачеше, като се промъкваше между бебета в проходилки. Той би ходил бавно. Шелби винаги би се носила бързо напред. Когато излязоха на слънце, тя закрепил на носа си огромни слънчеви очила, без да забави крачка.

Миризмата на животни проникваше навсякъде, разнасяна от вятъра, остра и първична. Можеха да се чуят рев, крясък или мучене. Шелби се стрелкаше по пътеките, спираше пред клетките, навеждаше се срещу решетките, поглъщаше всичко, сякаш ѝ бе за пръв път. Около тях имаше двойки, стари и млади, деца с капещи фунийки сладолед. Около клетките се носеха разговори на различни езици.

— Виж, прилича на теб — тя показа една черна пантера, която се бе опънала на слънце и спокойно наблюдаваше течащата край нея река от хора.

— Така ли? — Алън се вгледа в котката. — Мързелива? Покорна?

Шелби се засмя с нейния дрезгав смях.

— О, не, сенаторе. Спокойна, замислена. И достатъчно самонадеяна, за да е сигурна, че тази клетка не е нещо, с което не може да се справи — обърна се, облегна се на парапета и се вгледа в Алън, както преди това бе разглеждала пантерата. — Тя е преценила обстановката и е решила, че при това положение може да си живее живота както ѝ харесва. Чудя се... — смръщи вежди. — Чудя се какво ще направи, ако наистина се ядоса. Изглежда така, сякаш изобщо не може да се нервират. Котките обикновено не се нервират, освен ако много ги предизвикат, и тогава... Тогава са смъртоносни.

Той ѝ се усмихна странно, хвана я за ръката и я поведе отново по пътеката.

— Те обикновено внимават да не ги ядосват често.

Шелби отметна глава и го погледна мило.

— Ела да видим маймуните. Винаги имам чувството, че седя на балкона на Сената.

— Това е зловно — отбеляза Алън и я дръпна за косата.

— Знам, ала нищо не мога да направя — за момент опря глава на рамото му, както си вървяха. — Често не съм добър човек. И двамата с Грант изглежда сме наследили някакъв сарказъм... Или може би цинизъм. Вероятно от дядо ни по бащина линия. Той наистина прилича на една от тези мечки гризли, които гледахме — дебнещ, крачещ напред-назад, нервен.

— И ти си луда по него.

— Да. Ще ти купя пуканки — настроението ѝ внезапно се промени и тя се запъти към количката. — Не можеш цял ден да се

скиташ из зоологическата градина без пуканки. По-лошо от това е само да гледаш двусериен филм без пуканки. Голям пакет — каза Шелби на продавача и измъкна от задния джоб на джинсите си една банкнота. Хвана в една ръка пакета, а с другата пъкна рестото обратно в джоба си. — Алън... — тя се отказа, поклати глава и продължи да върви.

— Какво? — той небрежно се пресегна да си вземе пуканки.

— Щях да направя едно признание. После се сетих, че не ги правя особено добре. Още не сме видели маймуните.

— Нали не мислиш, че ще пусна това покрай ушите си?

— Ами... Мислех си, че най-добрият начин да те обезкуража, е да се съглася да изляза с теб на някое такова място, което ще те отегчи до смърт. И после да се държа колкото се може по-противно.

— Държиш ли се противно? — гласът му бе мек и твърде сериозен. — Мислех, че се държиш съвсем естествено.

— Ах! — Шелби притисна ръка към въображаемата рана под сърцето си. — Във всеки случай, имам определеното впечатление, че изобщо не съм те обезкуражила.

— Наистина ли? — той се пресегна да си вземе още пуканки и се наведе да прошепне в ухото ѝ: — И как стигна до този извод?

— Ами... — тя се прокашля. — Просто имам такова чувство.

Алън прие това едва загатнато проявление на нерви като награда. Да, пъзелът започваше да се подрежда, парче по парче. Това бе начинът, по който винаги бе строил живота си.

— Странно. А на мен неведнъж, откак сме тук, ми минава през ума, че би ми се искало да намеря една малка тъмна стаичка и да правя любов с теб, отново и отново.

Шелби го погледна предпазливо:

— Бих предпочела да не го правиш.

— Добре — той обви ръка около кръста ѝ. — Няма да го споменавам, докато сме тук.

На устните ѝ трепна усмивка, но тя поклати глава:

— Няма да се стигне дотам, Алън. Не може да се стигне дотам.

— По този въпрос имаме дълбоки противоречия — той спря на един мост. Под тях гордо плуваха лебеди. — Защото според мен трябва да се стигне дотам.

— Ти не ме разбираш — Шелби се обърна и се загледа в птиците, защото очите му ѝ даваха едно успокоение, от което дори не бе осъзнала, че има нужда. — След като веднъж реша, съм твърда като камък.

— Не само произходът ни е общ — Алън гледаше как слънчевата светлина разгаря пламъците в косите ѝ. Докосна ги леко, само с върховете на пръстите си и помисли как ли биха изглеждали, след като са правили любов. Див огън. — Желая те от минутата, в която те видях. И с всяка изминала минута те желая все повече.

Тя обърна глава, изненадана и неволно развълнувана. Това не бе празна фраза или клише. Алън Макгрегър бе казал точно това, което мислеше.

— А когато пожелаеш нещо толкова изведнъж и толкова силно — прошепна той и плъзна пръсти по брадичката ѝ, — аз не се отказвам от него.

Устните ѝ се разтвориха, когато палецът му премина по тях. Не можеше нищо да направи за това, както и за внезапно пламналото желание.

— И така... — като се мъчеше да звучи небрежно, Шелби си взе още пуканки и остави пакета на пейката. — Ти ще насочиш енергията си да ме убедиш, че и аз те желая.

Алън се усмихна. Бавно, непреодолимо обхвана с пръсти шията ѝ и я привлече по-близо.

— Няма нужда да те убеждавам в това. По-скоро трябва да те убедя, че позицията, която си приела, е безрезултатна, губеща и безнадеждна.

Тя почувства, че се поддава и иска да бъде убедена. Устните му бяха точно над нейните. И въпреки това той бе внимателен. Дори съсредоточена върху собствените си страхове, Шелби разбираше това. Алън винаги щеше да бъде предпазлив на обществени места. Тя винаги щеше да е безгрижна. Това я дразнеше. И я интригуваше.

Очите му, толкова сериозни, толкова спокойни, сякаш пробиваха всяка разумна защита, която Шелби би издигнала или би могла да издигне между тях. Преди да бе успяла да се приближи или да се отдалечи от него, нещо дръпна тениската ѝ.

Тя смутено погледна надолу и видя малко момченце, около осемгодишно, с ориенталско лице, което я гледаше. То започна да

излива бърз, мелодичен поток от думи, допълнен с жестове и въртене на очите. Шелби разбра объркването му, ала не и съдържанието на речта.

— По-бавно — помоли го тя, измъкна се от прегръдката на Алън и клекна пред детето. Първата ѝ мисъл бе, че бе загубило родителите си. Очите му бяха тъмни и красиви, но по-скоро ядосани, отколкото уплашени. То отново заговори, според нея на корейски, после с много възрастна въздишка вдигна пред себе си две петцентови монети и посочи автомата за храна за птици зад себе си.

Десет цента, разбра Шелби и се усмихна. Той имаше точно колкото трябва, ала нямаше нужната монета. Преди да успее да бръкне в джоба си, Алън извади десет цента и сериозно, с прости жестове, показва, че двете по пет цента правят десет цента. Очите на момчето светнаха, то взе десетте цента и подаде двете по пет. Алън отначало помисли да откаже да ги вземе, но погледна лицето му и се отказа. Вместо това, прие монетите и леко се поклони. Момчето отново заговори бързо на корейски, отвърна на поклона и се втурнал към автомата.

Друг мъж, помисли Шелби, като гледаше как детето хвърля храна на лебедите, би настоявал да се прояви като великодушен — ако не за друго, то за да впечатли жената, с която е. Но Алън бе разбрал, че и децата имат гордост. Той бе направил размяната като сделка на мъж с мъж, вместо като снизхождение на възрастен към дете. И всичко това без нито една дума.

Облегна се на парапета и се загледа как лебедите се впускат след храната, извиват дългите си шици и после лакомо лапат. От време на време някой от тях започваше да кряска и да кълве съседа си, който бе навлязъл в неговата територия. Ръцете на Алън почиваха върху парапета от двете ѝ страни. Забравила всичко, освен настоящия момент, тя се облегна на него и си позволи да намести главата си в онова удобно местенце между брадичката и рамото му.

— Много красив ден — прошепна Шелби.

Алън леко сложи ръцете си върху нейните.

— Последния път, когато идвах в зоологическата градина, бях около дванадесетгодишен. Баща ми бе в една от малкото си командировки в Ню Йорк и настоя всички да дойдем с него — докосна с буза косите ѝ, наслаждавайки се на мекото и интимно усещане. —

Чувствах се длъжен да се преструвам, че съм прекалено голям, за да се радвам на лъвовете и тигрите, ала баща ми се забавляваше най-много от всички. Странен е този кратък период на старост, през който минаваме, когато сме много млади.

— При мен продължи около шест месеца — спомни си Шелби. Знаеше, че неговият никога няма напълно да отmine. — Горедолу толкова време се обръщах към майка си по име.

— На колко години беше?

— На тринадесет. „Дебора“, казвах ѝ, „смятам, че съм достатъчно възрастна, за да си изруся няколко кичура коса“. Тя отговаряше нещо в смисъл, че много скоро ще го обсъдим. После продължаваше колко била горда, че съм вече достатъчно зряла, за да вземам самостоятелни решения, какво облекчение изпитвала, че не съм разглезена или разпусната като толкова много момичета на моята възраст.

— И ти, естествено, се разтапяше от удоволствие и забравяше за изрусените кичури.

— Естествено — Шелби със смях го хвана под ръка и отново тръгна. — Струва ми се, че едва когато минах двадесетте, оцених колко е била умна. Ние с Грант не бяхме лесни деца.

— Той на теб ли прилича?

— Грант? Като мен? — замисли се за момент върху това. — Донякъде, но той е самотник. Аз никога не съм била. Когато Грант е с хора, той наблюдава... Всъщност поглъща. Скрива се и се появява, когато си поиска. Може да живее без хора седмици или месеци наред. Аз не мога.

— Да, обаче ти също се оттегляш, когато си поискаш. И не мисля, че някога си допускала който и да е... Във всеки случай, който и да е мъж — поправи се той и отметна глава да я погледне — да се приближи прекалено много до теб.

Шелби се изкуши да отговори гневно, ала реши да е по-изискана.

— Май тук говори нараненото ти самолюбие — каза тя меко. — Само защото те отрязах.

— За малко — възрази Алън и поднесе ръката ѝ към устните си. — Би могло да се отбележи, че ти си тук и аз също.

— Ммм — Шелби огледа потока от хора. Ядосани родители отнасяха настрани ритачо дете. — При това в такава интимна

обстановка — в порив на немирство спря наред пътеката и обви ръце около врата му. — В известен смисъл, сенаторе.

Очакваше той да се засмее и отново да я повлече, може би раздражено да поклати глава, преди да се освободи. Но не бе очаквала Алън да продължи да я държи. Устните му бяха близо до нейните, внушаващи обещание. Очите му бяха впити в нейните и съвсем ясно ѝ казваха докъде би ги завело това обещание. В тях имаше закана за страст, обещание за близост. Не, тя не бе очаквала толкова успешно да обърне лудорията ѝ срещу самата нея. Може би за момент бе забравила, че това бе човек на дълбоките стратегии.

Сърцето ѝ започна леко да бумти срещу неговото. Въпреки че моментът бе кратък, той я разтърси цялата — сърцето, разума, тялото. Не можеше да сдържи съжалението си за това, което знаеше, че никога не може да бъде... Ала не бе предполагала, че това съжаление щеше да е толкова остро. Когато се отдръпна, то отекна в гласа ѝ и се отрази в очите ѝ.

— Мисля, че е по-добре да се връщаме.

Алън едва не изруга от чувство на безсилие.

— Прекалено е късно — измърмори той и я поведе към паркинга.

Като чу тона му, Шелби вдигна вежди. Раздразнение — за пръв път го чуваше от него. Струваше ѝ се, че го бе мяркала един или два пъти в очите му, но то толкова бързо бе овладявано, че не можеше да бъде сигурна. Добре тогава, реши тя, може би това бе ключът. Можеше да го раздразни дотолкова, че Алън да си отиде.

Кожата ѝ все още бе топла — прекалено топла и прекалено чувствителна. Със скоростта, с която се поддаваше, щеше да се забърка с него, независимо дали го искаше или не. Може би истинският проблем бе, че вече се бе забъркала. Фактът, че не бяха любовници, не му пречеше да привлича мислите и чувствата ѝ. Едно успешно скъсване щеше да боли, ала ако станеше бързо и скоро, щеше да боли по-малко.

Значи трябва да го изкара от кожата му. Шелби седна в колата му с усмивка, която повече приличаше на гримаса. Ако имаше нещо, което можеше да прави добре, когато реши, то бе да изкара някого от кожата му.

— Е, много ми беше приятно — подхвърли тя безгрижно, докато той се измъкваше от паркинга. — Наистина съм ти благодарна, че ме уговори да изляза. До седем часа денят ми бе празен.

Този дълъг, бавен момент се въртеше и в неговата глава. Алън се размърда с надеждата да облекчи пулсирането в стомаха си.

— Винаги съм щастлив да помогна на някого да запълни празнините — със сила на волята удържаше скоростта на колата. Прегръдката не го бе успокоила, по-скоро му бе напомнила колко отдавна не я бе прегръщал.

— Всъщност, като за политик си приятен човек, Алън.

Приятен ли, повтори си Шелби и натисна бутона да смъкне прозореца. Кръвта ѝ още пулсираше от срещата на очите, която бе продължила по-малко от десет секунди. Ако бе още малко по-приятен, досега да се бе влюбила до уши в него.

— Имам предвид, всъщност не си надут.

Той ѝ хвърли един поглед, дълъг и студен, от който самоувереността ѝ нарасна.

— Не съм ли? — попита след напрегнато мълчание.

— Никак даже — усмихна му се тя. — Ами че аз самата вероятно бих гласувала за теб.

Алън спря на червено и замислено се загледа в светофара. После се обърна към нея:

— Днес обидите ти не са толкова тънки.

— Обиди ли? — погледна го Шелби мило. — Странно, аз пък си мислех, че те лаская. Не опира ли всичко до гласуването? Изборите и тази всепоглъщаща нужда да победиш.

Светофарът бе зелен цели пет секунди, преди Алън да потегли.

— Внимавай.

Спокойно, каза си тя, като се мразеше все повече и повече.

— Ти си малко докачлив. Няма значение — изтупа джинсите си. — Нямам нищо против малко прекалена чувствителност.

— Въпросът не е в моята чувствителност. Обаче ти успяваш да бъдеш противна.

— Леле, леле, да не сме се пренесли всички изведнъж на Капитолийския хълм? — демонстративно погледна часовника си в момента, в който колата спря до нейната сграда. — Тъкмо навреме. Ще

успя да се изкъпя и преоблека, преди да изляза — наведе се към него, целуна го небрежно по бузата и се измъкна от колата.

Ненавиждаше се. Успя да изкачи целите стълби, преди той да я хване за рамото. Шелби нагласи на лицето си изражение на лека изненада и обърна глава.

— За какво, по дяволите, е всичко това? — настоя той и я завъртя към себе си.

— За какво, по дяволите, е всичко това?

— Не играй игри, Шелби.

Тя въздъхна, сякаш от отегчение.

— Беше много приятен ден, едно... Разнообразие и за двама ни — отключи вратата на апартамента си.

Алън стисна по-силно рамото ѝ, за да не ѝ позволи да се вмъкне вътре. Гняв — той рядко му се поддаваше. Гневът бе страничен продукт на неговото наследство, основен капитал на семейството му, но винаги бе овладян. С ясна мисъл. Помъчи се да си спомни това.

— И?

— И? — повтори Шелби и вдигна вежди. — Няма никакво „и“, Алън. Прекарахме два часа в зоологическата градина, посмяхме се. Това в никакъв случай не означава, че аз съм задължена да спя с теб.

Видя как в очите му пламна гняв, яростен и опасен. Малко стъписана от силата му, тя отстъпи крачка назад. Гърлото ѝ моментално пресъхна. Дали през цялото време ставаше дума за леглото?

— Мислиш ли, че това е всичко, което искам? — попита той с убийствен глас и се приближи към нея, така че Шелби трябваше да опре гръб във вратата. — Ако те исках само в леглото, отдавна щеше да си там — ръката му обхвана гърлото ѝ. Лицето му бе почервеняло от яд.

— Има значение и какво искам аз — успя да произнесе тя, изненадана, че гласът ѝ бе изтънял и задъхан. Дали това бе страх, запита се бързо. Или възбуда?

— Не ме е грижа какво искаш ти.

Когато Алън направи още една крачка напред, Шелби заби гръб във вратата и тя поддаде. Щеше да се спъне, ако не я бе сграбчил бързо. В следващия момент се оказаха вътре. Тялото ѝ бе притиснато към него, ръцете ѝ се опряха на раменете му, този път неволно.

Шелби отметна глава, вбесена от това, че коленете ѝ бяха омекнали от страх, докато кръвта ѝ пулсираше силно и бързо от най-първична страст.

— Алън, не можеш...

— Не мога ли? — ръката му се вплете в косата ѝ и я привлече към себе си. В него изведнъж нахлуха гняв, възмущение, страст. Никога преди не бе изпитвал всички тези чувства едновременно. — Мога. И двамата знаем, че мога и че съм можел и по-рано — и трябваше, добави той наум, когато гневът и безсилието надделяха. — Ти и в момента ме желаш. Виждам го.

Тя тръсна глава, ала не успя да се освободи от ръката му. Как бе могла толкова бързо да забрави пантерата?

— Не, не е вярно.

— Мислиш ли, че можеш безнаказано да обругаваш това, с което се занимавам, това, което съм? — ръката му се стегна около кръста ѝ, така че Шелби едва се сдържа да не ахне. — Мислиш ли, че можеш да ме докараш дотук и да не си платиш?

Тя преглътна, но гърлото ѝ си остана сухо.

— Държиш се така, сякаш съм те окуражавала, докато аз правех точно обратното — възрази Шелби с тон, който в почти успя да прозвучи лека досада. — Пусни ме, Алън.

— Когато съм готов.

Устните му се спуснаха към нейните. Тя затаи дъх — не бе сигурна дали от протест или от очакване. Ала той спря точно преди да я докосне и Шелби остана трепереща. Всичко, което можеше да види в очите му, бе гняв и собственото ѝ отражение. Да, бе забравила за пантерата и за онзи зъл, кипящ гняв на героите на Бронте, на които отначало ѝ бе напомнял.

— Мислиш ли, че ти си това, което искам? Което мога разумно, спокойно да кажа, че искам? Ти си всичко друго, но не и това, което ми подхожда. Ти се надсмиваш над всичко, което е жизненоважно за мен.

Заболя я. Въпреки че точно това бе искала да направи, заболя я, че той можеше да го каже.

— Аз съм точно това, което съм — изстреля тя обратно. — Точно това, което искам да бъда. Защо не ме оставиш на мира и не си намериш някоя от твоите студени блондинки, които изглеждат толкова

съвършени в Оскар де ла Рента? Те са създадени за компания на един сенатор. Аз не искам нищо от това.

— Може би — гневът го завладяваше. Никога не му се бе случвало нещо да го завладява толкова бързо. — Може би. Ала кажи ми... — стисна я по-здраво. — Кажи ми, че не искаш мен.

Дишането ѝ бе учестено. Кратки, конвулсивни вдишвания, които сякаш не достигаха до дробовете. Дори не усещаше, че пръстите ѝ се бяха впипали в раменете му, нито че с бързо нервно движение облиза устни. Шелби винаги бе знаела, че за лъжата си има време и място.

— Не те искам.

Но това отрицание завърши със стон на разтреперана възбуда, когато устните му уловиха нейните. Това не бе спокойното, безкрайно прелъстяване на целувката, която първо ѝ бе подарил, а нейната пълна противоположност. Твърди, безжалостни, устните му властваха над нейните така, както никой никога не го бе правил. Както никой мъж никога не се бе осмелявал. Заше метена, тя търсеше опипом пътепоказателите, които вече ги нямаше.

Вкусваше гнева му и го посрещаше с безпомощната страст, която се бе надигнала прекалено бързо, за да бъде овладяна. Усещаше яростта му и я посрещаше с огън, който пламтеше прекалено силно, за да бъде потушен. Нямаше го остро пронизващото я разкаяние. Шелби бе точно там, където искаше да бъде. Пръстите ѝ, впипани в раменете му, го увещаваха да иска още, а докато той искаше, тя вземаше.

Алън я притисна по-силно към себе си, забравил за нежността, която винаги бе отличителна черта на начина му да прави любов. Устните ѝ под неговите бяха подивели, алчни и ненаситни. Ала този път това не му стигаше. Ръката му се плъзна под блузата, за да я намери.

Бе толкова стройна, толкова мека, но сърцето ѝ се блъскаше под дланта му като сърце на маратонец. Шелби се притисна към него, стенойки нещо, което би могло да бъде неговото име. Нейният вкус бе също толкова див и свободен, както и ароматът ѝ, възпламеняваше желание, което запулсира в него, докато го оглуши. Можеше да я вземе след няколко секунди или след час — на пода или където стояха. Само като го знаеше, страстта го прониза като стрела. Това не бе отдаване, а страст срещу страст, огън срещу огън. Никога не можеше да я покори, ала можеше да я има.

А ако я вземеше сега, въпреки че тя го желаше, рискуваше да няма нищо, след като всичко свърши. Рискуваше да докаже, че тази нейна безгрижна, язвителна забележка бе правдива.

С ругатня, нетипично свирепа като за него, той я отскубна от себе си. Очите му, когато срещнаха нейните, бяха не по-малко гневни, отколкото преди, и не по-малко твърди. Гледаха се в пълна тишина. Чуваше се само неравномерното им дишане. Без да каже нито дума, Алън се обърна и излетя през отворената врата.

ПЕТА ГЛАВА

Шелби се опитваше да не мисли за това. Прелистваше светската хроника на неделния вестник, вдигнала крака на масичката, пиеше второто си кафе и наистина се опитваше да не мисли за това. Моше се бе проснал на облегалката на дивана, сякаш четеше над рамото ѝ, а носът му от време на време потрепваше от миризмата на кафето. Тя прелетя през една статия за икономична френска кухня.

Не можеше да не мисли за това.

Грешката бе изцяло нейна. Не можеше да го отрече. Не ѝ се случваше често да се държи грубо и противно, но се бе справила добре. Да обиди някого бе нещо, което обикновено правеше само когато бе заслепена от гняв. Ала не можеше да отрече, че в очите на Алън бе видяла и обида, и гняв. Въпреки че целта ѝ бе самосъхранението, не можеше да си прости.

„Мислиш ли, че ти си това, което искам?“

Не. Шелби се облегна назад и обхвана с две ръце чашата си. Не, от самото начало тя знаеше, че не му подхожда, не подхождаше на имиджа му, както и той не подхождаше на нейния. И въпреки това онази първа вечер на терасата на Райтови бе усетила нещо, свързано с него и нея. Много бързо бяха видели прекалено много един в друг. Още тогава някаква мисъл бе проболала подсъзнанието ѝ. „Той може да е мъжът.“ Глупави фантазии като за жена, която никога не си е представяла, че може да иска някой „да е мъжът“. Но не успя да се отърси от тази мисъл.

Чудеше се дали се бе отърсила от Алън. Определено си бе заслужила яростта му и студения гняв в очите му, когато излезе от вратата ѝ. Шелби имаше силата да изтръгне това от него. Бе страшничко и някак... Да, някак прелъстително. Ала от това можеше да стане зла. То бе нещо друго. Злобата отново идваше от чувството ѝ за самосъхранение, когато усещаше, че властта му над нея е твърде голяма. Затова вероятно заслужаваше, макар да не ѝ бе леко, болката и желанието, които той бе оставил в нея.

Облиза устни, като си спомни. Алън Макгрегър имаше две страни, помисли тя. Едната спокойна и разумна, другата твърда и безжалостна. Това го правеше само още по-привлекателен. По-опасен, добави мрачно.

Шелби остави чашата, затвори списанието и се опита да се съсредоточи. В края на краищата, бе го отблъснала, точно както бе решила. Нямаше нужда сега да се чувства нещастна. Бързо захвърли настрани списанието, изправи се и закрачи из стаята. Нямаше да се обажда и да се извинява. Само би усложнила нещата.

И все пак, ако покажеше ясно, че това бе само едно официално извинение и нищо повече... Не, нямаше да е умно, напомни си тя и тръсна глава. Нещо по-лошо, щеше да е тъпо и блудкаво. Вече бе взела своето решение. Винаги се бе гордяла, че знае какво иска и не се отклонява от него.

Погледът ѝ попадна върху балоните, натрупани в безпорядък на кухненската ѝ маса. Те бяха загубили силата си да се реят високо във въздуха и сега лежаха удобно, като спомен от щастлив празник. Шелби въздъхна. Трябваше да ги спуска и да изхвърли парчетата. Прокара пръст по едно портокаловожълто кълбо. Сега бе прекалено късно.

Ако се обадеше и категорично откажеше да бъде въввлечена в разговор... Само едно извинение и нищо друго... Три минути. Прехапа устни. След няколко любезни изречения съвестта ѝ щеше да е чиста. Какво можеше да се случи за три минути по телефона? Погледна отново към балоните. Много неща, напомни си тя. Цялата каша вчера бе започнала от едно телефонно позвъняване.

Докато стоеше в нерешителност, някой почука на вратата. Шелби бързо се обърна с трепнало предчувствие. Още преди чуването да се повтори, вече бе отворила вратата.

— Аз... О, здравей, мамо.

— Съжалявам, че не съм този, който се надяваше да видиш — Дебора я целуна бързо по бузата и влезе.

— По-добре, че не си — измърмори Шелби и затвори вратата. — Ще ти сипя кафе — усмихна се тя лъчезарно. — Не се случва често да се отбиеш сутрин в неделя.

— Можеш да ми сипеш половин чашка, ако очакваш някого.

— Не очаквам — тонът на Шелби бе безизразен и решителен.

Дебора за момент замислено се загледа в гърба на дъщеря си. Печално поклати глава, като са чудеше защо ли се опитва. Вече от десет години не успяваше да разбере Шелби.

— Ако си свободна днес следобед, искаш ли да дойдеш с мен на новата изложба на фламандски живопис в Националната галерия?

Шелби изруга цветисто и лапна палеца си.

— Ох, да не се изгори? Дай да видя.

— Няма нищо — отсече Шелби малко прекалено рязко и отново изруга. — Извинявай — успя да каже по-спокойно. — Само малко се залях. Седни, мамо — раздразнено изблъска балоните от масата на пода.

— Е, не си се променила — забеляза Дебора меко. — Все още имаш свой си начин за подреждане — изчака, докато дъщеря ѝ се настани срещу нея на масата. — Нещо не е ли наред?

— Да не е наред ли? — Шелби още малко подържа палеца си. — Не, защо?

— Рядко си толкова нервна — Дебора започна да разбърква кафето си, като я гледаше настойчиво. — Видя ли днешния вестник?

— Разбира се — Шелби подви крака под себе си. — Не бих пропуснала неделното издание на Грант.

— Не, нямах това предвид.

Тя вдигна вежди, смътно заинтригувана:

— Погледнах на първа страница и не видях нищо, в което да ми се иска да се задълбочавам толкова рано. Да не съм изтървала нещо?

— Очевидно — без нито дума повече, Дебора се изправи и отиде до дивана. Порови се из разхвърляните хартии, докато намери страницата, която търсеше. С лека усмивка я остави на масата пред дъщеря си. Шелби я погледна и не каза нищо.

Снимката бе много ясна — двамата с Алън стояха на моста и гледаха лебедите. Спомни си този момент. Тя се бе опряла на него, облегла глава между рамото и брадичката му. Фотографът бе уловил този момент и изрази на тихо удоволствие на лицето ѝ, за който Шелби не бе и подозирала.

Бележката отдолу бе кратка — съобщаваше името и възрастта ѝ, споменаваше баща ѝ и накратко описваше нейния магазин. Засягаше се и кампанията за подслон за бездомните, която водеше Алън, и продължаваше с предположения за техните отношения. В безобидната

вашингтонска клюка нямаше нищо злонамерено и тя се изненада от острото чувство на възмущение, което я прониза.

Бе права, каза си Шелби, когато погледът ѝ отново се спря на снимката. Осма страница доказваше, че от самото начало е била права. Политиката във всичките си аспекти винаги щеше да стои между тях. Бяха прекарали деня като обикновени хора, но не се бе получило. И никога нямаше да се получи.

Демонстративно избута вестника настрани и посегна към кафето си.

— Е, не бих се изненадала, ако благодарение на това в понеделник сутринта в магазина ми се изсипе цяла тълпа. През зимата една жена бе пристигнала чак от Болтимър, след като ме видяла на снимка с племенника на Майра — насили се да отпие с чувството, че още малко, и ще започне да говори глупости. — Добре че миналата седмица работих много и съм заредила килера. Искаш ли една поничка с кафето? Мисля, че трябва да ми е останала някоя.

— Шелби... — Дебора хвана ръцете ѝ, преди да бе успяла да се надигне. Усмивката бе отстъпила място на израз на загриженост. — Никога не съм предполагала, че имаш нещо против такава публичност. Грант изпитва ужас от тези неща, не ти.

— Защо трябва да имам нещо против? — възрази Шелби, като се мъчеше да не свие пръстите си в юмруци. — Ако не нещо друго, ще ми увеличи продажбите. Някой предприемчив турист е познал Алън и е решил да припечели нещичко. Това е съвсем безобидно.

— Да — кимна бавно Дебора и успокоително погали нервните ѝ ръце. — Безобидно е.

— Не, не е! — избухна Шелби с внезапна страст. — Не е безобидно, нищо от това не е безобидно — скочи от масата и се завъртя из стаята, както майка ѝ я бе виждала да прави безброй пъти досега. — Не мога да го понасям. Няма да го понасям! — изрита една гуменка, която се бе озовала в краката ѝ. — Защо, по дяволите, не можеше той да е ядрен физик или собственик на боулинг зала? Защо трябва да ме гледа така, сякаш ме е познавал цял живот и няма нищо против всичките ми недостатъци? Не искам така да ме работи. Няма да го допусна! — с последен изблик на гняв замахна към дивана и събори на пода натрупаните страници от вестника. — Няма значение — тя спря и прокара ръка през косата си, като се мъчеше да успокои

дишането си. — Няма значение — повтори. — Във всеки случай, вече съм решила, така че... — тръсна глава и се запъти към печката. — Да ти претопля ли кафето?

Дебора бе достатъчно свикнала с Шелби, за да не се впечатлява от избухванията ѝ.

— Съвсем малко — кимна тя. — Какво си решила?

— Че няма да се захващам с него — Шелби сложи кафеарката на котлона и седна на мястото си. — Искаш ли да обядваме заедно в закувалнята на галерията?

— Добре — Дебора отпи от кафето си. — Добре ли прекарахте в зоологическата градина?

Шелби сви рамене и се загледа в чашата си.

— Беше много приятен ден — поднесе чашата към устните си, после я остави, без да пийне.

Дебора погледна отново към снимката. Кога за последен път бе виждала Шелби ведра? Бе ли я виждала някога? О, може би, помисли тя с бърза, почти забравена болка. Когато малкото момиченце седеше с баща си и двамата си говореха тайни неща. Тя потисна въздишката си и с престорен интерес се насочи към кафето.

— Предполагам, че си обяснила позицията си на сенатор Макгрегър.

— Още в началото казах на Алън, че дори няма да се срещам с него.

— Миналата седмица дойде с него у Дитмайърови.

— Това беше друго — Шелби неспокойно мачкаше ъгъла на вестника. — А вчера беше грешка.

— Той не е баща ти, Шелби.

Сивите очи се вдигнаха, толкова неочаквано измъчени, че Дебора отново посегна да хване ръката ѝ.

— Толкова прилича на него — прошепна Шелби. — Направо е плашещо. Това спокойствие, това отдаване на работата, тази искрица, която ти показва, че ще посегне към върха и сигурно ще го достигне, освен ако... — тя замълча и затвори очи. Освен ако някой маниак с мрачни мисли и пистолет не го спре. — О, Господи, струва ми се, че се влюбвам в него и ми се иска да избягам.

Дебора стисна по-силно ръката ѝ.

— Къде?

— Където и да е — Шелби пое дълбоко въздух, за да се успокои и отвори очи. — Имам десет причини да не искам да се влюбвам в него. Ние с него изобщо не си приличаме.

За пръв път, откак даде на дъщеря си вестника, Дебора се усмихна:

— А трябва ли да си приличате?

— Не ме обърквай, когато се опитвам да разсъждавам логично — Шелби се бе поуспокоила и отвърна на усмивката ѝ. — Мамо, аз за една седмица ще го побъркам. Никога не бих могла да искам от него да се приспособи към моя начин на живот. А аз никога не бих могла да се приспособя към неговия. Достатъчно е да поговориш с него само няколко минути, за да разбереш, че той има подреден ум, който работи като компютърен шах от най-висока класа. Сигурно е свикнал да яде в точно определени часове, сигурно знае точно кои ризи ще даде на пране.

— Мила моя, дори ти трябва да усещаш колко глупаво звучи това.

— Само по себе си сигурно е глупаво — погледът ѝ попадна върху балоните, които лежах на пода. — Ала като прибавиш всичко друго...

— Под „всичко друго“ ти разбираш факта, че е политик. Шелби... — Дебора изчака, докато очите на дъщеря ѝ срещнаха нейните. — Не можеш да си поръчаш в какъв мъж да се влюбиш.

— Аз няма да се влюбвам в него — лицето ѝ придоби упорит вид. — Харесвам живота си такъв, какъвто е. Никой няма да ме накара да го променя, преди да съм готова за това. Хайде — тя отново стана и започна да обикаля наоколо. — Ще отидем да разгледаме твоите фламандски живописци, а после ще те заведе да обядваме.

Дебора гледаше как Шелби се мята из апартамента и си търси обувките. Не, не желаше на дъщеря си болка, помисли тя отново, но знаеше, че болката идва. На Шелби щеше да ѝ се наложи да се справи с нея.

Алън седеше на голямото старинно бюро в кабинета си. Прозорецът зад гърба му бе отворен. Долавяше се уханието на цъфналия люляков храст в малкото дворче отвън. Спомни си, че

първата вечер, когато се запозна с Шелби, също миришеше на люляк. Ала сега нямаше да мисли за нея.

На бюрото пред него бяха подредени отговорите и справките във връзка с неговата кампания за подслон на бездомните. На следващия ден щеше да има среща с кмета на Вашингтон и можеше само да се надява, че тя ще мине също така добре, както и обсъжданията с кмета на Бостън. Имаше факти — неговите сътрудници от седмици работеха, за да съберат нужната му информация. Пред него лежаха снимки. Вдигна една от тях — двама мъже, спящи на дрипаво одеяло пред една врата близо до ъгъла между Четиринадесета улица и „Белмънт“. Беше не просто тъжно. Беше непростимо. Подслонът бе първата основна необходимост.

Едно бе да се съсредоточи върху проблемите — безработицата, рецесията, недостатъците в системата за социално осигуряване, а съвсем друго — да гледа как хората живеят, без да са обезпечени най-елементарните им потребности, докато колелото на социалната реформа бавно се върти. Идеята му бе да осигури основните потребности — подслон, храна, дрехи — срещу труд и време. Нищо безплатно, никаква благотворителност.

Но му трябваха средства и — което бе също толкова важно — трябваха му доброволци. В Бостън бе задвижил нещата след дълга, на моменти изтощителна битка, ала бе прекалено рано, за да се видят резултатите. Налагаше се да разчита на информацията, събрана от неговите сътрудници и на собствената си способност да убеждава. Ако успееше да добави към това и влиянието на кмета, той се надяваше да се пребори за федералните фондове, които му трябваха. Може би.

Събра документите и ги сложи в куфарчето си. До утре нищо друго не можеше да направи. Освен това очакваше посещение след — погледна часовника си — десет минути. Облегна се на удобния изтърган кожен стол и си позволи да изпразни съзнанието си.

Винаги успяваше да се отпусне в тази стая. Ламперията бе тъмна и блестяща, таванът — висок. През зимата поддържаше малък огън в камината от розов мрамор. Над нея бяха окачени портрети в старинни рамки със странни форми, каквито колекционираше. Семейни фотографии — от дагеротипии на прапрадядовците му, които никога не бяха напускали Шотландия, до фотографии на брат му и сестра му.

Когато сестра му, Рина, родеше, щеше да добави и снимката на своя племенник или племенничка.

Алън погледна към портрета на елегантната русокоса жена със смеещи се очи и упорити устни. Странно, помисли той, в колко различни оттенъци могат да бъдат косите. Косата на Рина нямаше нищо общо с непокорните огнени къдрици на Шелби.

Непокорна. Тази дума ѝ подходеше — и го привличаше, макар да знаеше, че това не бе разумно. Да се захване с нея означаваше предизвикателство за цял живот. Да я има би означавало непрекъснати изненади. Странно, че мъж като него, който винаги бе предпочитал добре подреденото и разумното, сега знаеше, че животът му нямаше да бъде пълноценен без сътресения.

Огледа стаята — стени с книги, добросъвестно систематизирани и подредени, светлосив килим със следи от износване, но не и от зацапване, строг тъмночервен викториански диван. Стаята бе организирана и подредена. Като живота му. Сега Алън искаше вихрушка — не за да я покори, а просто за да я изпита.

На входната врата се позвъни и той погледна часовника си. Майра идваше точно навреме.

— Добро утро, Макгий — усмихна се тя на иконома на Алън.

— Добро утро, госпожо Дитмайър — Макгий бе висок метър и осемдесет и пет, як като скала шотландец, и приближаваше седемдесетте. Тридесет години бе работил като иконом в семейството на Алън, преди по негово собствено настояване да напусне Хайанис Порт и да се пренесе в Джорджтаун. Господин Алън щеше да има нужда от него, бе казал той със своя гърлен акцент.

— Не вярвам да си направил от онези чудесни понички.

— Със сметанов крем — отговори Макгий с изражение, толкова близо до усмивка, колкото изобщо му се случваше.

— О, Макгий, обожавам те! Алън... — Майра протегна ръце към Алън, който се зададе по коридора. — Толкова мило от твоя страна, че ми позволяваш да ти досаждам в неделен ден.

— Ти никога не си ми досаждала — той я целуна по бузата и я поведе към гостната.

Стаята бе издържана в спокойни, мъжки цветове — екрю и слонова кост с тук-там тъмнозелено. Мебелите бяха предимно в британски стил от осемнадесети век, килимът — избелял персийски. В

спокойната и удобна стая малко изненадващо изглеждаше големият пейзаж с маслени бои на южната стена — назъбени планини, кипящи облаци и раздирано от светкавици небе. Майра винаги я бе приемала като интересно и многозначително допълнение.

Тя с въздишка се отпусна на един фотьойл и изу обувките си с високи токове в същия шокиращо розов цвят като чантата ѝ.

— Какво облекчение — измърмори. — Просто не мога да се накарам да си купя подходящия номер. Каква дан плащаме на суетата — размърда удобно пръстите на краката си. — Получих много сладка бележка от Рина — продължи Майра с усмивка, като търкаше крак в крак, за да възстанови кръвообращението си. — Пита кога ние с Хърбърт ще отидем в Атлантик Сити, за да си загубим парите в тяхното казино.

— И аз за малко се отбих в казиното последния път, когато ходих там — Альн седна. Знаеше, че Майра ще стигне до целта на посещението си, когато сама реши.

— Как е Кейн? Какво палаво дете беше! — продължи тя, преди Альн да бе успял да отговори. — Кой би помислил, че ще стане такъв блестящ адвокат.

— Животът е пълен с изненади — забеляза Альн. Кейн винаги бе смятан за палавото дете, а той за послушното. Защо не можеше да си го спомни сега?

— О, колко вярно... А, ето идва моята диета. Слава богу — оповести Майра, като видя, че в стаята влиза Макгий с поднос. — Ще се пръсна, Макгий, благословен да си — зае се с чайника, докато Альн я наблюдаваше развеселен. За каквото и да бе дошла, първо щеше да се наслади на чая и поничките. — Толкова ти завиждам заради икономата — сподели тя и му подаде чашата. — Знаеш ли колко се опитвах да го открадна от родителите ти преди двадесет години?

— Не знаех — засмя се той. — Пък и Макгий е прежалено дискретен, за да го спомене.

— И прекалено лоялен, за да се поддаде на хитрите ми подкупи. Тогава за пръв път бях опитала тези понички — Майра ухапа една и завъртя очи. — Естествено, реших, че ги е правила готвачката и бях решила да ви я отмъкна, ала после разбрах, че Макгий е майсторът... Е, утешението ми е, че ако бях успяла, досега вече щях да съм заприличала на слон. Кое то ми напомня... — изтри тя пръстите си в

салфетката, — че напоследък си започнал да проявяваш интерес към слоновете.

Алън вдигна вежди и отпи от чая. Ето значи какво било.

— Винаги съм се интересуval от опозиционната партия.

— Не ти говоря за политически символи — възрази Майра лукаво. — Добре ли си прекара в зоологическата градина?

— Видяла си вестника.

— Разбира се. Трябва да кажа, че двамата изглеждате много добре един до друг. Така и предполагам — самодоволно надигна чашата. — Ядоса ли се Шелби от снимката?

— Не знам — той озадачено смръщи вежди. Достатъчно дълго бе живял пред очите на обществото, за да обръща особено внимание на такива неща. — Трябва ли да се ядоса?

— Нормално не. Но пък човек никога не може да знае как ще се чувства и как ще се държи Шелби. Не че ви се бъркам... Всъщност, бъркам ви се — поправи се с неустоима усмивка. — Ала само защото ви познавам от деца и много ви обичам и двамата — след символична борба с изкушението тя си взе още една поничка. — Много бях доволна като видях сутринта снимката.

Алън се облегна назад като се наслаждаваше на здравия ѝ апетит и на неудържимата ѝ склонност да си пъха носа навсякъде.

— Защо?

— Всъщност... — Майра загреба голяма лъжица сметана. — Не би трябвало да бъда. Имах намерение самата аз да ви събера. Направо ми натрихте носа като се справихте и без мен, въпреки че одобрявам резултата.

Той знаеше как работи умът ѝ.

— Един ден в зоологическата градина още не означава брак.

— Говориш като истински политик — тя въздъхна от гастрономическо удоволствие: — Само да можем да измъкна от Макгий рецептата за тези понички...

Алън ѝ подари една усмивка, която бе по-скоро развеселена, отколкото извинителна:

— Не вярвам.

— Е, добре. Аз случайно бях в магазина на Шелби, когато ѝ донесоха една кошница с ягоди — добави Майра, уж между другото. — Ти сигурно не знаеш нищо за това, нали, миличък?

— Ягоди ли? — той отново се усмихна уклончиво. — Аз много обичам ягоди.

— Мен не можеш да ме излъжеш — сгълча го тя и размаха заплашително пръст. — Пък и много добре те познавам. Мъж като теб не изпраща ягоди и не прекарва цял ден в зоологическата градина, ако не се е увлякъл.

— Аз не съм увлечен от Шелби — поправи я Алън и отпи от чая си. — Аз съм влюбен в нея.

Подготвеният отговор на Майра се превърна в едно безмълвно ахване.

— Много хубаво... — успя тя да произнесе. — Станало е побързо, отколкото очаквах.

— Беше от пръв поглед — измърмори той. След като бе направил признанието, сега се чувстваше неловко.

— Прелестно — Майра се наведе напред да го потупа по коляното. — Не познавам друг мъж, който повече да заслужава да изпита любов от пръв поглед.

Алън се засмя, въпреки че настроението му бе помръкнало.

— Шелби не я е изпитала.

— Как така не е? — намръщи се Майра.

— Просто така — той откри, че още го боли. Нейните думи, безразличният ѝ тон още разсичаха като камшик спомените му. — Тя дори няма желание да се среща с мен.

— Глупости! — изсумтя Майра и остави недоядената си поничка. — Аз бях при нея, когато получи онези ягоди. И я познавам почти толкова добре, колкото и теб — бързо смушка коляното му, за да подчертае думите си. — За пръв път през живота си я видях да изглежда така.

Алън се загледа напред.

— Тя е много упорита жена — каза замислено. — Твърдо е решила да избягва всякакви лични отношения с мен заради професията ми.

— Ах, да, разбирам — Майра кимна бавно и забарабани с дългия си червен нокът по облегалката на фотьойла. — Трябваше да се сетя.

— Не е безразлична — продължаваше той да размишлява на глас, като си спомни как се бяха разгорещили устните ѝ под неговите. — Просто е твърдоглава.

— Не твърдоглава — поправи го Майра. — Тя много обичаше баща си.

— Разбрах това и ми е ясно, че трябва да ѝ е било тежко, много тежко да го загуби по този начин, но не виждам какво общо има това с нас — обзе го нетърпение и чувство на безсилие. Не можеше повече да седи. Изправи се и закрачи из стаята. — Ако баща ѝ беше архитект, трябваше ли да отпише всички архитекти? — прокара ръка през косата си вбесен, както рядко му се случваше. — По дяволите, Майра, ужасно глупаво е от нейна страна да ме отблъсква, защото баща ѝ е бил сенатор.

— Ти разсъждаваш логично, Алън — обясни тя търпеливо. — Шелби рядко е разумна, освен ако приемеш, че си има някаква своя собствена логика. Тя обожаваше Робърт Кембъл и не използвам тази дума с лека ръка — замълча за момент. Мъчно ѝ беше и за двамата. — Шелби беше само на единадесет години, когато застреляха баща ѝ на по-малко от двадесет метра от нея.

Алън спря да крачи и бавно се обърна.

— Тя там ли е била?

— И тя, и Грант — Майра остави чашата си. Искаше ѝ се спомените да не бяха толкова живи. — Цяло чудо беше, че Дебора успя да удържи пресата да не експлоатира това. Използва всички връзки, които имаше.

Прониза го състрадание, толкова зашеметяващо и остро, че му се зави свят.

— О, Господи, дори не мога да си представя какъв ужас е било това за нея.

— Шелби не проговори дни наред, нито една дума. Аз прекарвах много време с нея, докато Дебора се опитваше да се справи със собствената си скръб, с ужаса на децата, с пресата — поклати глава, спомнила си плахите отчаяни опити на Дебора да достигне до дъщеря си и мълчаливото отдръпване на Шелби. — Беше ужасно, Алън. Политическите убийства придават публичност на нашата лична скръб — от нея се изтръгна дълга, измъчена въздишка — звук, който рядко си позволяваше да издаде. — Шелби не заплака чак до деня след погребението. Скърбеше като... Като животно. Първично, диво страдание, което продължи дотогава, докато трая мълчанието ѝ. След това дойде на себе си, може би прекалено добре.

Алън не бе сигурен, че иска да слуша повече. Представяше си детето, което е била някога любимата жена — съсипано, изгубено и объркано. По това време той бе студент втори курс в Харвард, сигурен в себе си и своя свят, близо до семейството си. Дори сега, на тридесет и пет години, не бе изпитвал такава опустошаваща загуба. Баща му... Опита се да си представи внезапната загуба на якия и жизнен Дениъл Макгрегър. Болката, която изпита, бе прекалено разкъсваща. Загледа се към пролетно зелените листа и свежи цветове.

— Какво направи тя?

— Заживя... Като влагаше в това цялата си преливаща енергия, която винаги е имала. Веднъж, когато беше шестнадесетгодишна — спомни си Майра, — ми каза, че животът е игра, която се нарича „Кой знае?“ и че има намерение да опита всичко, преди той да я измами.

— Съвсем в нейния стил — измърмори Алън.

— Да, и като цяло тя е най-добре приспособилото се същество, което познавам. Приема собствените си недостатъци... И може би се гордее с някои от тях. Ала Шелби е водовъртеж от чувства. Колкото повече изразходва, толкова повече има. Вероятно всъщност никога не е престанала да скърби.

— Тя не може да заповядва на чувствата си — избухва Алън с отново обзело го чувство на безсилие. Думите на Майра го бяха попарили. — Колкото и да ѝ е повлияла смъртта на баща ѝ.

— Така е, но Шелби сигурно мисли, че може.

— Прекалено много мисли — изръмжа той.

— Не, прекалено много чувства. Това не е жена, която лесно може да бъде обичана. Нито жена, с която лесно може да се живее.

Алън се насили отново да седне.

— Когато срещнах Шелби, престанах да искам лесна жена — сега нещата бяха малко по-ясни и следователно по-лесно разрешими. Специфичните, осезаеми проблеми бяха негов специалитет. Той започна да си припомня думите, които Шелби му каза вчера следобед, язвителното ѝ безразличие. Спомни си, опитвайки се да запази спокойствие, бързо проблесналото в очите ѝ съжаление. — Вчера ми би дузпата — каза тихо.

Майра остави с трясък чая си.

— Каква глупост! На това момиче му трябва... — замълча сърдито. — Ако толкова лесно се обезсърчаваш, не знам защо изобщо

си губя времето. Младите май чакат всичко да им се поднесе на тепсия. При първото препятствие се отказват. Баща ти — продължи тя разгорещено — би намерил начин да премине през всичко. А майка ти, на която винаги съм мислила, че приличаш, просто ще се плъзне през който и да е проблем, без да създаде и една вълничка. Много добър президент ще станеш, няма що — завърши сприхаво. — Ще си помисля дали да гласувам за теб.

— Аз не съм се кандидатира за президент — отговори Алън сериозно, доколкото му позволяваше усмивката.

— Засега.

— Засега — съгласи се той. — Освен това ще се ожения за Шелби.

— О! — Майра изненадано се облегна назад. — Може би все пак ще гласувам за теб. Кога?

Алън замислено вдигна очи към тавана, пресмятайки наум.

— Винаги съм обичал Хайанис Порт през есента — погледна към Майра и сериозно ѝ се усмихна. — На Шелби ще ѝ бъде много приятно да се омъжи в един ветровит замък, не мислиш ли?

ШЕСТА ГЛАВА

Седмицата има само седем дни. Шелби успя да преживее почти шест от тях, преструвайки се, че не полудява. В петък следобед извиненията за лошото ѝ настроение и разсеяността ѝ започнаха да се изчерпват.

Не спеше добре — затова бе апатична. Не спеше добре, защото имаше много работа, и в магазина, и покрай светските си ангажименти. През цялата седмица не бе отказала нито една покана. Понеже беше апатична, или преуморена, или каквото и да било друго, забравяше разни неща — например да яде. Понеже графикът ѝ се бе разстроил, се чувстваше разнебитена. А понеже се чувстваше разнебитена, нямаше никакъв апетит.

Дни наред бе успявала да се върти в този затворен кръг от оправдания, без нито веднъж да доведе причините до Алън. На няколко пъти си казва, че изобщо не мисли за него. Нито веднъж. Накрая се оказва, че бе започнала да си повтаря по няколко пъти на ден, че не мисли за него. Веднъж се почувства толкова доволна от себе си, задето не го бе удостоила и с една мисъл, че разби една синя ваза в стената на работилницата си.

Това бе толкова крещящо нехарактерно за нея, че бе принудена отново да премине през целия кръг от обяснения.

Работеше, когато можеше — късно през нощта, когато не понасяше да лежи будна в леглото, рано сутрин по същата причина. Когато излизаше, бе почти отчаяно лъчезарна и весела, така че някои от най-близките ѝ приятели започнаха да я наблюдават с тревога. Запълването на времето се превърна за нея в задача с първостепенно значение. После се случваше да забрави, че се бе уговорила да се срещне с приятели за вечеря и да се затвори в работилницата.

Можеше да е от времето, размишляваше тя, докато седеше зад щанда, подпряла брадичка на ръката си. Радиото ѝ осигуряваше музика и приятен шум, прекъсвани редовно от съобщения, че дъждът ще спре до неделя. За Шелби неделата беше безкрайно далеч.

Дъждът потиска много хора и само защото досега това не се бе случвало и на нея, не означаваше, че този път не я потиска. Два дни непрекъснат проливен, просмукващ дъжд можеха да накарат всеки да се чувства кисел. Тя унило го гледаше през прозореца на магазина как продължава да се лее.

Дъждът не е добър за бизнеса, реши Шелби. Този и предишния ден почти нямаше клиенти. Нормално би затворила с философско свиване на раменете и би си намерила друго занимание. Но сега седеше, мрачна като небето.

Може би просто трябваше да замине някъде през почивните дни, помисли тя. Да се метне на един самолет, да се изтърси в Мейн и да изненада Грант. О, той щеше да се вбеси, реши Шелби и за пръв път от дни насам успя истински да се усмихне. Щеше да ѝ даде да се разбере, задето бе цъфнала без предупреждение. С такова удоволствие щяха да се дразнят един друг. Никой не можеше да прави заяждането толкова забавно, колкото Грант.

Грант виждаше прекалено много неща, напомни си тя с въздишка. Той щеше да разбере, че нещо не бе наред, и макар много да държеше на самотата и спокойствието си, щеше да ѝ извади душата, докато не му разкаже всичко. Можеше да разкаже на майка си — поне една част — ала не и на Грант. Може би защото той прекалено добре я разбираше.

И така... Шелби отново въздъхна и обмисли какви възможности имаше. Можеше да си остане в Джорджтаун през почивните дни и да се чувства нещастна, а можеше и да замине. Можеше да е забавно просто да хвърли някои неща в колата и да кара, докато остави дъжда зад гърба си. Магистралата във Вирджиния или плажа в Нагс Хед. Промяна на пейзажа, реши изведнъж. Какъвто и да е пейзаж.

Импулсивно скочи с намерение да обърне табелката на „Затворено“. В този момент вратата се отвори и вътре нахлу студен въздух, примесен с капчици дъжд. Една жена с жълта мушама и ботуши затвори с трясък вратата зад себе си.

— Ужасно време — съобщи тя весело.

— Най-лошото — Шелби потисна нетърпението си. Само преди десет минути бе готова да застане на един крак и да прави фокуси, само и само да привлече някой клиент. — Интересува ли ви нещо определено?

— Просто ще позяпам.

О, разбира се, помисли Шелби и нагласи на лицето си една приветлива усмивка. Докато свърши да зяпа, бих могла да пропътувам половината страна. Мина ѝ през ума да съобщи на жената, че има на разположение десет минути. Вместо това каза:

— Заповядайте.

— Научих за вашия магазин от една съседка — жената се спря да разгледа широка пръскана саксия, подходяща за вътрешен двор или тераса. — Тя си беше купила от вас сервиз за кафе, който много ми хареса. Много светлосиньо с теменужки.

— Да, спомням си го — Шелби успяваше да задържи приятелската си усмивка, докато гледеше гърба на жената. — Аз не правя копия, но ако ви интересуват сервизи за кафе, имам един подобен — огледа магазина, като се мъчеше да си спомни къде го бе сложила.

— Всъщност ме интересува не толкова сервизът, колкото изработката. Тя ми каза, че сама изработват всичките си стоки.

— Вярно е — Шелби се мъчеше да не нервничи и да се съсредоточи върху жената. Привлекателна, на около тридесет и пет години, общителна. В блестящата ѝ кестенява коса проблясваха изкусни пшенично руси кичури. Прииска ѝ се жената да си отиде там, откъдето бе дошла, и веднага се ядоса на себе си. — В стаята отзад имам грънчарско колело — продължи тя с усилие. — Там ги и пека и гледжосвам.

Клиентката приклепна до една ваза и внимателно се вгледа в нея.

— Използвате ли калъпи?

— Понякога, например за онзи бик там или за гнома. Ала предпочитам колелото.

— Знаете ли, вие имате чудесен талант... И огромна енергия — жената се изправи и прокара пръст по чучура на една каничка за кафе. — Представям си колко време и търпение е нужно, за да се изработи всичко това, освен таланта и умението.

— Благодаря ви. Предполагам, че когато на човек му е приятно да прави нещо, не се замисля колко време отнема.

— Ммм, знам, аз съм декоратор — жената се приближи и подаде на Шелби една визитна картичка. „Морийн Френсис, вътрешно оформление“. — В момента обзавеждам собствения си апартамент и

ми трябват тази саксия и тази ваза — тя ги посочи и отново се обърна към Шелби. — Мога ли да ви дам предплата и да ми ги запазите до понеделник? Не ми се иска да ги разнасям в дъжда.

— Разбира се. Ще ви ги опаковам и можете да си ги вземете, когато ви е удобно.

— Прекрасно — Морийн извади чекова книжка от голямата си кожена чанта. — Знаете ли, имам чувството, че ние с вас ще имаме доста съвместна работа. Аз съм във Вашингтон само от месец, но вече ми предстоят една-две интересни задачи — вдигна поглед с усмивка и продължи да попълва чека. — Обичам да използвам в работата си изделия ръчна изработка. Няма нищо по-лошо от стая, пълна с фабрична конфекция.

Подобно изявление от човек, който с това си изкарва прехраната, заинтригува Шелби. Тя забрави за желанието си да изгони по-бързо Морийн.

— Откъде сте? — попита.

— От Чикаго. Работех там в една голяма фирма, цели десет години — Морийн откъсна чека и ѝ го подаде. — Прииска ми се да опитам сама.

Шелби кимна и дописа касовата бележка.

— Бива ли ви?

Морийн премигна от прямия въпрос, после се засмя:

— Много съм добра.

Шелби за момент се вгледа в лицето ѝ — открити очи, намек за хумор. Поддавайки се както винаги на импулса, написа на гърба на бележката име и адрес:

— Майра Дитмайър — каза на Морийн. — Ако някой, който значи нещо тук, има намерение да се преобзавежда, тя ще знае. Кажете ѝ, че аз съм ви дала името ѝ.

Морийн смаяно погледна бележката. Бе живяла във Вашингтон достатъчно дълго, за да е чувала за Майра Дитмайър.

— Благодаря.

— Вместо комисионна Майра ще поиска да ѝ разкажете историята на живота си, но... — Шелби млъкна, защото вратата на магазина отново се отвори и тя изпита неочакваното и неповторимо за нея чувство, че е онемяла.

Алън затвори вратата, после спокойно съблече мокрия си шлифер и се приближи към нея. Кимна приятелски на Морийн, хвана Шелби за брадичката, наведе се над щанда и я целуна.

— Донесъл съм ти подарък.

— Не! — паниката в гласа ѝ я вбеси. Тя избута ръката му и отстъпи крачка назад. — Махай се.

Алън се облегна на щанда и се обърна към Морийн:

— Така ли трябва да се държи човек с някой, който му носи подарък?

— Ами, аз... — Морийн погледна Шелби, после Алън и неопределено сви рамене.

— Разбира се, че не — продължи той, все едно, че се бе съгласила. Извади от джоба на самото си една кутийка и я остави на щанда.

— Няма да я отворя! — Шелби погледна към кутийката само защото така нямаше да може да гледа към Алън. Нямаше да рискува толкова скоро отново да загуби ума и дума. — Освен това е затворено.

— Има още петнадесет минути. Тя често е груба — обясни той на Морийн. — Искате ли да видите какво съм ѝ донесъл?

Разкъсвана между желанието си да избяга и прокрадващото се любопитство, Морийн се поколеба миг по-дълго, отколкото трябваше. Алън вдигна капачето на кутийката и извади оттам малко цветно стъкло във формата на дъга. Преди да бе успяла да се спре, Шелби протегна ръка към нея.

— Да те вземат дяволите, Алън! — откъде можеше той да знае колко ужасно ѝ бе необходимо да види дъга?

— Това е традиционният ѝ отговор — съобщи Алън на Морийн. — Това значи, че ѝ харесва.

— Казах ти да престанеш да ми изпращаш подаръци.

— Не съм ти го изпратил — подчерта той и пусна дъгата в ръката ѝ. — Донесох го.

— Не го искам! — отсече Шелби разпалено, ала пръстите ѝ се обвиха около дъгата. — Ако не беше един дебелокож, твърдоглав Макгрегър, щеше да ме оставиш на мира.

— За щастие и на двама ни, с теб имаме някои общи черти — хвана ръката ѝ, преди да бе успяла да избяга. — Пулсът ти отново се е ускорил, Шелби.

Морийн се прокашля:

— Ами, аз мисля, че трябва да бягам — пхна бележката в чантата си, докато Шелби безпомощно се бе вторачила в Алън. — В понеделник ще дойда — добави тя, въпреки че никой от двамата с нищо не показва, че бе забелязал тръгването ѝ. — Ако някой ми подари дъга в ден като днешния — измърмори, запътила се към вратата, — щях да хлътна.

Да хлътна, повтори наум Шелби. Дойде на себе си, едва когато вратата се затвори.

— Престани! — заповяда тя и издърпа ръката си. После изключи радиото и стаята потъна в тишина. Със закъснение осъзна, че бе допуснала грешка. Сега ясно се чуваше, че дишането ѝ не бе толкова равномерно, колкото би трябвало да бъде. — Алън, ще затворя магазина.

— Добра идея — той отиде до входа, обърна табелката и превъртя ключа.

— Чакай малко! — вбеси се Шелби. — Не можеш така... — гласът ѝ угасна, защото Алън се насочи към нея. Спокойният и решителен поглед в очите му я накара да се отдръпне и да преглътне. — Това си е моят магазин, а ти...

Той заобиколи щанда и гърбът ѝ опря в стената.

— И ние — поправи я Алън и спря точно пред нея — отиваме на вечеря.

— Никъде няма да отида.

— Ще отидеш.

Тя го зяпна, объркана и разтреперана. В очите му нямаше гняв. Би предпочела гняв пред такава проста, неподлежаща на обсъждане увереност. Срещу гнева лесно можеше да се пребори с гняв. А ако той бе спокоен, Шелби също щеше да е спокойна.

— Алън, ти не можеш да ми нареждаш какво да правя. В края на краищата...

— Нарещдам ти. Стигнах до заключението, че през живота си ти прекалено често си била молена и прекалено рядко ти е било нареждано.

— Твоите заключения ни най-малко не ме интересуват — сопна се тя. — Кой, по дяволите, си ти, та да ми нареждаш каквото и да било?

Вместо отговор той я привлече към себе си.

— Няма да дойда — започна Шелби. Усецаше нещо, което много приличаше на отчаяние. — Имам си планове за почивните дни. Аз... Аз заминавам на море.

— Къде ти е шлиферът?

— Алън, казах ти...

Алън забеляза лекото яке, висящо на закачалката зад щанда, свали го и ѝ го подаде.

— Ще си вземеш ли чантата?

— Няма ли най-после да проумееш, че няма да дойда с теб?

Без да ѝ обръща внимание, той измъкна чантата ѝ изпод щанда. После взе ключовете, които лежаха до нея, хвана Шелби за ръката и я повлече към задната страна на магазина.

— По дяволите, Алън, казах, че няма да дойда! — озова се безцеремонно избутана въвн на дъжда, докато той заключваше задната врата. — Не искам да ходя никъде с теб.

— Много лошо — Алън пхна ключовете в джоба си и облече шлифера си.

Шелби упорито стоеше под пороя. Тя отметна капещата си коса от очите и заби крака в земята.

— Не можеш да ме накараш.

Той вдигна вежди и дълго, замислено я изгледа. Беше бясна, цялата вир-вода и красива по свой собствен начин. И, както забеляза с удоволствие, малко несигурна в себе си.

— Ще започнем да броим колко пъти ще ми кажеш, че не мога — предложи Алън, хвана я здраво за ръката и я задърпа към колата.

— Ако мислиш... — Шелби трябваше да замлъкне, докато той безцеремонно я набута вътре. — Ако мислиш, че се впечатлявам от варварското ти държание, жестоко се лъжеш — рядко ѝ се случваше да се държи надменно, ала когато решише да го прави, бе ненадмината. Дори когато бе мокра до кости. — Върни ми ключовете — протегна царствено ръка.

Алън я взе, положи една бавна целувка в средата на дланта и потегли.

Шелби сви ръката си в юмрук, сякаш за да потуши огъня, който се разпространяваше оттам по цялото ѝ тяло.

— Алън, не знам какво ти е станало, но трябва да престанеш. Сега искам да ми върнеш ключовете, за да мога да се прибера.

— След вечерята — обеща той любезно и изкара колата от алеята. — Как мина седмицата?

Тя се облегна и скръсти ръце. Едва тогава осъзна, че още стискаше дъгата на Алън в дланта си. Пъхна я в джоба на якето, което лежеше смачкано на топка до нея, после отново се тръшна назад.

— Няма да вечерям с теб.

— Мисля, че ще е най-добре на някое тихо местенце — той зави вдясно, като пълзеше със скоростта на безкрайната колона. — Изглеждаш ми малко уморена, любов моя. Не спиш ли добре?

— Много добре си спя — излъга Шелби. — Снощи се прибрах късно — обърна се демонстративно към него. — Бях на среща.

Алън овладя бързо пламналата ревност. Вече не се изненадваше от способността ѝ да усеща по какъв начин може най-много да го подразни. Погледна я за момент в искрящите сиви очи.

— Добре ли си прекара?

— Чудесно си прекарах. Дейвид е музикант, много чувствителен. Много страстен — добави тя с наслада. — Луда съм по него — Дейвид можеше и да се изненада, защото бе сгоден за една от най-близките ѝ приятелки, ала не вярваше някога отново да стане дума за това. — Всъщност — продължи Шелби с внезапно обзело я вдъхновение, — той ще мине да ме вземе в седем часа. Затова ще ти бъда много благодарна, ако обърнеш и ме оставиш вкъщи.

Вместо да се подчини, както се надяваше, или да избухне, както очакваше, Алън погледна към часовника си:

— Жалко. Съмнявам се, че ще се върнем дотогава — докато Шелби седеше в гробовна тишина, той спря до тротоара. — По-добре си облечи якето. Ще трябва да вървим пеша една пряка — тя нито отговори, нито се помръдна и Алън се пресегна през нея да ѝ отвори вратата. Устните му докоснаха ухото ѝ. — Освен ако не искаш да останем в колата и да се гушкаме.

Шелби обърна глава към него, готова с яден отговор. Устните ѝ се озоваха допрени до неговите — леко, но убийствено. Бързо изскочи от колата и метна якето върху раменете си.

Щяха да изиграят пиесата, каза си, като се мъчеше да успокои дишането си. А когато си вземеше ключовете, той щеше да си плати.

Алън заобиколи колата и дойде до нея, хвана ръката ѝ и я погледна. В следващия момент почувства как първоначалната ѝ съпротива се стопява.

— Имаш вкус на дъжд — прошепна той, преди да се бе поддал на изкушението да довърши обещаното с тази кратка среща на устните, с притискането на телата. Седмицата, прекарана далеч от нея почти го бе побъркала.

Дъждът се лееше върху тях и Шелби си помисли за водопади. Якето се смъкна от раменете ѝ и тя си помисли за дъги. Всички желания, всички страсти нахлуха в нея. Сладки копнежи, полуоформени мечти. Как бе живяла досега без него, когато вече не можеше и една седмица да остане нормална, без да бъде докосвана така?

Алън неохотно се отдалечи от нея. Още малко, разбираше той, и щеше да забрави, че бе на обществено място. Лицето ѝ бе млечнобяло, сияеше в свежия пролетен дъжд. В миглите, ограждащи тези яносиви очи, блестяха капки. Трябваше да бъдат сами, помисли Алън, в някоя тъмна гора на здрачаване или в окъпано от дъжда поле. Тогава нямаше да има отдръпване. Наметна отново якето на раменете ѝ.

— Харесвам косата ти мокра — с бавен собственически жест прокара ръка през нея и без да каже нито дума повече, я прегърна през рамо и я поведе по улицата.

Шелби знаеше този ресторант. Тъмните ъгълчета, приглушената музика. Към десет вечерта щеше да бъде шумно и пълно с хора. Човек като Алън тогава би го избягвал, докато тя търсеше точно това. Сега бе спокойно — дървени подове, проблясващи свещи, тихи разговори.

— Добър вечер, сенаторе — засия управителят. След това погледът му попадна върху Шелби и той отново се усмихна широко: — Радвам се да ви видя отново, госпожице Кембъл.

— Добър вечер, Марио — отговори Шелби, като призова на помощ надменността си.

— Масата ви е готова — поведе ги към ъгловата маса в дъното, където свещта бе наполовина догоряла. Във вените на Марио течеше достатъчно латинска кръв, за да почувства романтиката и да я оцени. — Бутилка вино? — попита той и поднесе стола на Шелби.

— Пуйи Фюис Бишо — поръча Алън, без да се посъветва с нея.

— Реколта хиляда деветстотин седемдесет и девета — кимна одобрително Марио. — Сервитьорът ще дойде след малко.

Шелби отметна мократа си коса от очите.

— Може би аз искам бира.

— Следващия път — съгласи се Алън добродушно.

— Няма да има следващ път. Говоря сериозно, Алън — заяви тя нервно, защото той прокара пръст по ръката ѝ. — Нямах да съм тук, ако не ме беше заключил навън. И не ме пипай така — прошепна яростно.

— Как искаш да те пипам? Имаш много чувствителни ръце — забеляза Алън, преди да бе успяла да отговори. Потърка с палец кокалчетата на пръстите ѝ и усети бързо преминалата тръпка. Тази нощ, обеща си, щеше отново да почувства тази тръпка. Във всяка точка, която пулсираше по тялото ѝ. — Колко пъти си помисли за мен тази седмица?

— Не съм мислила за теб — сопна се Шелби и при тази нова лъжа я прободде чувство за вина. — Добре, и какво, ако съм си мислила? — опита се да издърпа ръката си, ала той просто вплете пръсти в нейните и я задържа. Това бе обикновен, общоприет жест, какъвто един възпитан мъж би направил на обществено място, без да привлече любопитни погледи. Въпреки че го знаеше, въпреки че се опитваше да му се надсмее, Шелби усети как по пръстите ѝ се разлива удоволствие. — Чувствах се зле, защото се държах лошо. След твоето поведение тази вечер съжалявам само, че не съм била по-лоша. Мога да бъда — добави заканително.

Алън само се усмихна. В този момент Марио донесе на масата бутилката. Без да откъсва поглед от Шелби, Алън опита виното и кимна:

— Много добре. Има аромат, който остава часове наред. По-късно, когато те целуна, вкусът още няма да е изчезнал.

Кръвта забуча в ушите ѝ.

— Аз съм тук само защото ти ме довлече.

За негова чест Марио не разля нито една капка, докато ги слушаше.

Алън продължаваше да се усмихва и очите на Шелби пламнаха.

— И тъй като не ми даваш ключовете, просто ще отида до най-близкия телефон и ще извикам ключар. Ти ще платиш сметката.

— След вечеря — предложи той. — Харесва ли ти виното?

Тя се намръщи, вдигна чашата си и я изпи до половината.

— Много е хубаво — очите ѝ го гледаха дръзко. — Това не е среща, нали знаеш.

— Започва да прилича повече на парламентарна препирня, не мислиш ли? Още малко вино?

Отново това спокойствие. Искаше ѝ се да заудря с юмруци по масата. Това щеше да даде хляб на клюките, помисли Шелби и усети, че се изкушава. Падаше му се. После си спомни за клюкарската бележка във вестника и стисна зъби. Сви рамене и го остави да напълни чашата ѝ догоре.

— Виното и свещите няма да ти помогнат.

— Така ли? — реши да не ѝ напомня, че колкото той държеше ръката ѝ, толкова и тя неговата. — Е, реших, че е време за нещо по-традиционно.

— Наистина ли? — Шелби не можа да сдържи усмивката си. — Тогава трябваше да ми донесеш кутия шоколадови бонбони и букет от рози. Това е традиционното.

— Знаех, че би предпочела дъга.

— Прекалено много знаеш! — тя грабна менюто, което бе оставил келнерът до лакътя ѝ, и се скри зад него. След като я бе домъкнал тук в този дъжд, можеше и да хапне. Да се натъпче, поправи се Шелби. Апетитът ѝ се бе върнал с пълна сила. Както и жизнеността ѝ, призна си тя неохотно. В момента, в който го видя отново, апатията ѝ изчезна.

— Готова ли сте с поръчката, госпожице Кембъл?

Шелби вдигна очи към келнера и се усмихна:

— Да. Морска салата с авокадо, консоме, агнешко каре със сос беарнез, печени картофи и артишок. По-късно ще прегледам менюто с десертите.

Келнерът записа дългата поръчка, без да мигне.

— Сенаторе?

— Салатата на заведението — каза Алън и се усмихна на ироничното ѝ изражение. — И скариди. Както виждам, разходката под дъжда ти е отворила апетит.

— След като така или иначе съм тук, бих могла да изям една-две хапки. Е... — с една от резките смени на настроението си, тя облегна

ръце на масата и се наведе напред. — За какво ще говорим, сенаторе? Как вървят нещата в Белия дом?

— Постоянно в движение.

— А, класическа сдържаност. Работил си ден и нощ, за да спреш законопроекта на Брайдърман. Добре свършено, принудена съм да призная. После проекта ти за защита на животните. Имаш ли някакъв напредък в опитите да получиш федерално финансиране?

— Има няколко стъпки в тази насока — за момент я погледна замислено. Бе много добре осведомена като за жена, която храни такава омраза към политиката. — Кметът се въодушеви да организираме тук същите приюти, каквито направихме в Бостън. Засега ще трябва да разчитаме най-вече на дарения и доброволци. Ще ни трябва още много, преди да можем да се надяваме на средства за изграждането им в цялата страна.

— Предстои ти дълга битка, като се има предвид настоящото финансово положение и съкращенията в бюджета.

— Знам. Накрая ще победя — лека усмивка докосна устните му. — До един момент мога да съм много търпелив, а след това мога да стана много... Настойчив.

Шелби не вярваше много на блясъка в очите му и замълча, докато сервираха салатите.

— Подразнил си някои хора в случая с Брайдърман. Ще ти го върнат.

— Такива са правилата на играта. Нищо, което си заслужава, не се получава без усложнения. Аз... — отново доля чашата ѝ — обичам да ги преодолявам.

Тя този път не си направи труда да се престори, че не го е разбрала. Бодна си от салатата и замислено я изяде.

— Не можеш да организираш едно ухажване като кампания, сенаторе. Особено с някой, който знае много от ходовете.

— Интересна мисъл — в очите му и в ъгълчетата на сериозната му усмивка трепна смях.

Шелби откри, че пръстите я сърбяха да докосне лицето му.

— Трябва да признаеш, че бях ясен. Не съм дал никакви обещания, които няма да изпълня.

— Аз не съм ти избирател.

— Това не променя моята платформа.

Тя поклати глава, едновременно ядосана и развеселена.

— Няма да споря с теб на твоя територия — вдигна отново поглед към него, като ровеше из салатата. — Предполагам, че си видял снимката във вестника.

— Да — подразнила се е, разбра той, въпреки че говореше безгрижно и с усмивка. — Стана ми приятно да си спомня точно този момент. Съжалявам, че те е разстроила.

— Не ме разстрои — възрази Шелби малко прекалено бързо и с лека досада поклати глава. — Не точно — келнерът отнесе чинията от салатата и на нейно място сложи консомето. Шелби започна разсеяно да го разбърква. — Сигурно просто ми напомни доколко си пред очите на обществото. Това никога ли не те дразни?

— От време на време. Публичността е неотделима част от моята професия. Тя може да е средство за постигане на целта, а може да е и голяма досада — искаше му се да я види да се усмихва. — Разбира се, интересно ми е каква ще е реакцията на баща ми, като разбере, че съм бил в зоологическата градина с една Кембъл.

Шелби се разсмя и лекото напрежение в раменете ѝ се разсея.

— Да не се страхуваш за наследството си?

— Повече се страхувам за кожата си. По-скоро за слуха си. Всеки момент очаквам телефонът да иззвъни и да ми проглушат ушите.

Тя се усмихна и вдигна виното си.

— Позволяваш ли му да си мисли, че те е страх от него?

— Понякога. Това го прави щастлив.

Шелби взе една кифличка, разчупи я на две и предложи половината на Алън.

— Ако беше умен, щеше да стоиш по-далеч от мен. Наистина не бива да рискуваш да ти се спуска тъпанчето. После ще ти бъде трудно да чуваш какво заговорничи опозицията в съседната стая.

— Мога да се справя с баща си... Когато му дойде времето.

Тя си гризна от кифличката и го погледна втренчено.

— Искаш да кажеш, след като се справиш с мен?

Алън вдигна чашата си за наздравица.

— Точно така.

— Алън... — Шелби отново се усмихна, вече по-уверена след виното и храната. — Няма да се справиш с мен.

— Ще видим — отвърна той весело. — Агнешкото ти идва.

СЕДМА ГЛАВА

Би могло да ѝ се иска да не ѝ бе толкова приятно. Би могло да ѝ се иска Алън да не успяваше толкова лесно да я накара да се засмее. Или да не бе успял да я убеди да се разхождат под дъжда, за да зяпат по витрините и да гледат хората, а после да изпият по една последна чаша вино в едно претъпкано кафене.

Би могло да ѝ се иска, но не ѝ се искаше. За пръв път тази седмица Шелби можеше да се засмее, да се отпусне и да си прави удоволствието без усилия. Щеше да има последствия — винаги имаше последствия. Утре щеше да мисли за тях.

Често някой прелиташе покрай масата им, поздравяваше я и хвърляше любопитен поглед към Алън. Това ѝ напомняше, че задимените малки клубове бяха нейна територия, а балетните премиери — негова. Това бе още нещо, за което щеше да мисли утре.

— Здравей, красавице.

Нечии ръце се опряха на раменете ѝ. Шелби вдигна поглед.

— Здравей, Дейвид. Здравсти, Уенди.

— Хей, нали тази вечер трябваше да ни се обадиш — напомни ѝ Дейвид. Пианистът засвири нещо страстно и пулсиращо. Дейвид неволно се огледа. — Отидохме на новото представление във „Форд“ без теб.

Уенди, нежна и грациозна, със спускаща се до кръста вълниста коса, се усмихна и обви ръка около кръста му.

— Нищо не си изпуснала.

— Аз... — Шелби хвърли един поглед към Алън. — Малко се поразходих. Запознайте се, Алън, Дейвид и Уенди.

— Приятно ми е — усмихна се Алън на брадясалия мъж. — Заповядайте при нас.

— Благодаря, ала точно излизаме — Дейвид разроши косата на Шелби и бързо пийна от чашата ѝ. — Утре ще трябва да свиря на една сватба.

— Дейвид още се чуди как да свири на нашата сватба следващия месец. Ей, по някое време трябва да ти се обадя да питам откъде да взема онези гръцки специалитети, за които ми беше разказвала — Уенди се усмихна приятелски на Алън. — Шелби казва, че узото оживява празненството. Хайде, ще се видим по-късно — добави тя и задърпа Дейвид за ръката.

Алън ги проследи с поглед как се провират между масите към вратата.

— Бързо действа — отбеляза той и вдигна виното си.

— Дейвид ли? — изненада се Шелби. — Всъщност най-бързата му скорост е като на охлюв, освен ако няма китара в ръцете си.

— Наистина ли? — очите му срещнаха нейните над ръба на чашата, но тя не разбра на какво се смеят. — Тази вечер му върза тенекия, и той вече си е насрочил сватбата с друга.

— Вързах му тенекия... — подзе Шелби със смях и изведнъж си спомни. — Ох! — завъртя чашата в ръце, разкъсвана между раздражението и собственото си чувство за смешното. — Мъжете са непостоянни създания — реши накрая.

— Очевидно — протегна ръка и повдигна брадичката ѝ. — Мъжествено го преживяваш.

— Не обичам да показвам чувствата си — нервирана и развеселена, тя едва потисна смеха си. — По дяволите, точно днес ли трябваше да се появи тук!

— При толкова кръчми в града...

Този път смехът ѝ избухна свободно.

— Добре изработено — похвали го Шелби. — Трябваше да се сетя, скоро слушах този филм.

— Слуша го?

— Аха. Е... — вдигна чашата си в наздравица: — За разбитите сърца.

— За глупавите лъжи — възрази Алън.

Тя сбърчи нос и се чукна.

— Обикновено много добре лъжа. Освен това, наистина съм ходила на среща с Дейвид. Веднъж. Преди три години — допи виното си. — А може би преди четири. Можеш да престанеш да се смееш толкова самодоволно, сенаторе.

— Така ли правех? — той се изправи и ѝ подаде мокрото ѝ яке.
— Колко грубо от моя страна.

— Би било много по-любезно да не показваш, че си ме хванал в лъжа — забеляза Шелби, докато си проправяха път навън към дъжда.
— Което нямаше да стане, ако не ме беше вбесил дотолкова, че да не ми дойде наум по-подходящо име.

— Ако успявам да разбера нещо от това заплетено изречение, излиза, че аз съм виновен — Алън праметна ръка през раменете ѝ толкова безгрижно и приятелски, че тя не възрази. — Какво ще кажеш да ти се извиня, задето не ти дадох време да измислиш някоя по-достоверна лъжа?

— Струва ми се честно — Шелби подложи лице на дъжда, забравяйки колко го бе проклинала само преди няколко часа. Бе прохладен, свеж и нежен. Можеше да върви часове под него. — Но нямам намерение да ти благодаря за вечерята — добави тя с проблеснал в очите ѝ смях. Обърна се и се облегна на вратата на колата му. — Нито за виното и свещите.

Алън се вгледа в дръзкото ѝ мокро лице и отчаяно я пожела. В страстта ѝ щеше да има нещо от тази дързост и от свежестта на дъжда. Пъхна ръце в джобовете, преди да се бе поддал на желанието да я притисне към себе си веднага.

— А за дъгата?

Устните ѝ трепнаха в усмивка.

— За нея може и да ти благодаря. Още не съм решила.

Бързо седна в колата. Бе усетила, че коленете ѝ бяха омекнали от дългия поглед, който ѝ бе подарил, преди да заговори. Щеше да е най-разумно да поддържа настроението безгрижно, както в кафето — поне докато се озовеше в безопасност в апартамента си, а той в безопасност навън.

— Знаеш ли — продължи, когато Алън седна зад кормилото, — бях решила тази вечер да замина на море. Ти ми обърка плановете.

— Обичаш ли дъждовни плажове?

— Там можеше и да не вали — възрази Шелби. — Ала все едно, обичам.

— Аз най-много обичам плажа по време на буря — той зави зад ъгъла. — По залез-слънце, когато светлината едва стига, за да гледаш как небето и морето кипят.

— Наистина ли? — загледа се с интерес в профила му. — Бих си помислила, че предпочиташ спокойни зимни плажове, по които можеш да правиш дълги разходки, потънал в дълбоки мисли.

— Всичко с времето си — измърмори Алън.

Тя го виждаше — светкавиците, гръмотевиците, дивото дихание на вятъра. Кръвта ѝ се сгръ, но не само от виното. Подводни течения. От първия момент, когато го видя, бе разбрала, че в него имаше подводни течения, ала сега те изглеждаха по-близо до повърхността. Ако не бе внимателна, в един момент щяха да я отнесат.

— Сестра ми живее в Атлантик Сити — продължи той. — Обичам да прескачам дотам в най-странни моменти извън сезона, за да прекарам няколко дни на плажа и да загубя малко пари в нейното казино.

— Сестра ти има казино? — Шелби отново се обърна към него.

— Съсобственици са с мъжа си в две казина — бързо ѝ се усмихна, развеселен от прозвучалата в гласа ѝ изненада. — Рина едно време играеше комар. И сега го прави от време на време. Ти какво очакваше, че моето семейство е много сериозно, много благопристойно и много скучно, така ли?

— Не съвсем — отговори тя, макар че до голяма степен бе точно така. — Поне от това, което съм слушала от Майра за баща ти. Тя изглежда много го харесва.

— Двамата обичат да спорят. Той е също толкова властен като нея.

Паркира пред дома ѝ и слезе, преди да бе успяла да му каже, че нямаше нужда да си прави труда да я изпраца до вратата. Докато се изкачваха по стълбите, Шелби по навик бръкна в чантата си за ключовете.

— Още са у мен — напомни ѝ Алън и ги извади от джоба си. Без да откъсва поглед от нея, ги залюля в ръката си. — Сигурно струват колкото чаша кафе.

Тя се намръщи:

— Това е подкуп.

— Подкуп ли? — погледът му бе мек и спокоен. — Не, това беше предположение.

Шелби се поколеба, после въздъхна. Вече го познаваше достатъчно добре, за да разбира, че могат цял час да обсъждат

предположението му на стълбището и накрая пак да свършат с неговата чаша кафе. Отстъпи настрана и му предостави да отключи вратата.

— Кафе — заяви тя, сякаш определяше граничната линия. После си свали якето и небрежно го хвърли на един кухненски стол. Котаракът се измъкна изпод него, скочи на пода и я погледна със здравото си око. — Ох, извинявай — порови из бюфета и извади плик с котешка храна. — Той е виновен — обясни Шелби на Моше. Когато котаракът се нахвърли върху храната, тя погледна отново към Алън: — Не обича да закъснявам с вечерята му. Много е точен.

Алън изглежда с любопитство дебелия лаком котарак.

— Не изглежда отпаднал.

— Не е — Шелби отметна перчема от очите си, обърна се към умивалника и напълни кафеварката с вода. — Но лесно се ядосва. Ако... — загуби за миг мисълта си, защото ръцете на Алън се отпуснаха върху раменете ѝ. — Ако забравя да го нахраня, той... — устните му се затвориха върху ухото ѝ и кафеварката издрънча в умивалника. — Той се цупи — довърши тя и рязко спря водата. — Съквартирантите, които се цупят — успя да произнесе с внезапно изтънял глас, докато слагаше кафеварката на котлона, — усложняват нещата.

— Представям си — измърмори Алън, повдигна косата от врата ѝ и впи зъби в чувствителната кожа.

Шелби почувства как пламва и се помъчи да включи щепсела в контакта.

— Шелби... — ръцете му се плъзнаха към кръста ѝ.

Нямаше да му обръща внимание, каза си тя. Изобщо нямаше да обръща внимание на това, което правеше с нея.

— Какво?

— Ммм — Алън плъзна устни отстриани на шията ѝ и откри, че ароматът ѝ там бе по-трептящ, точно над ключицата. Описа я с език и чу как Шелби бързо и несигурно пое дъх. — Не сложи кафе в кафеварката.

Тя потрепери и се вкопчи с две ръце в масата, за да не ѝ се случи отново.

— Какво?

Той се пресегна край нея да издърпа щепсела от контакта.

— Ти — подзе Алън и я обърна към себе си — не сложи кафе — целуна леко ъгълчето на устните ѝ, после другото.

Шелби почувства моментна слабост и затвори очи.

— Къде?

Устните му се затвориха върху ключицата ѝ.

— В цедката на кафеварката.

— Ей сега ще го прецеда — прошепна тя, когато устните му се плъзнаха по клепачите ѝ. Чу тихия му смях и се учуди защо звучи победоносно. Трябваше да напрегне всичките си сили, за да овладее огъня, който вече излизаше извън контрол. — Алън... — леки като перце целувки обсипваха лицето ѝ и наливаха масло в огъня. — Ти се опитваш да ме прелъстиш.

— Не се опитвам — той ухапа нежно устните ѝ, после ги остави незадоволени, за да се спусне към шията ѝ. Искаше да почувства този отчаяно блъскащ се пулс. — Аз те съблазнявам.

— Не — Шелби вдигна ръце към гърдите му, за да го отблъсне, ала те, кой знае как, се обвиха около врата му. — Няма да правим любов.

Алън едва сдържаше пламтящото си нетърпение. Вплете пръсти в косите ѝ.

— Няма ли? — отново погъделичка устните ѝ. — Защо?

— Защото... — тя се мъчеше да си спомни коя е, къде е. — Защото това е... Пътят към ада...

Той сподавено се засмя в устните ѝ. След това езикът му се плъзна вътре.

— Опитай отново.

— Защото... — не разбираше как желанието можеше да се разгаря толкова бързо. То не можеше да бъде толкова болезнено. Страстта не трябваше да идва на изнурителни вълни. Знаеше, защото бе изпитвала и едното, и другото. Това трябваше да е нещо различно, но то сякаш изобщо нямаше име. Обзе я слабост, такава слабост. И бясна, изгаряща сила, заплашваща да погълне всичко, което Шелби познаваше. — Не — почувства паника, остра и реална. — Не, прекалено много те искам. Не мога да позволя това да се случи, не виждаш ли?

— Късно е — все още обсипвайки лицето ѝ с целувки, Алън я поведе през апартамента. — Много е късно, Шелби — смъкна блузата

от раменете ѝ и я пусна на пода. Този път, първия път, това щеше да бъде прелъстяване. Такова, което и двамата да си спомнят, докато са живи. — Слаба си — прошепна той. — Твърде си слаба, за да се съпротивляваш — без да бърза, плъзна длани нагоре по ръцете ѝ, по раменете ѝ. — Знаеш ли колко често съм си представял как съм така с теб? Колко често съм си представял, че те докосвам... — пръстите му преминаха по тънкия комбинезон над гърдите ѝ. — Ето така... — полата ѝ беззвучно се свлече на пода пред прага на спалнята. — Чуваш ли дъжда, Шелби?

Отпуснаха се на леглото и тя усети под раменете си покривката.

— Да.

— Сега ще правя любов с теб — устните му отново бяха до ухото ѝ, разрушавайки всякаква видимост за отказ. — И всеки път, когато чуеш дъжда, ще си спомняш.

Нямаше да трябва да чуе дъжда, за да си спомня, помисли Шелби. Случвало ли се бе някога сърцето ѝ да бие така бързо? Бе ли изглеждала някога кожата ѝ толкова мека? Да, чуваше дъжда, барабанияц по покрива и по перваза на прозореца. Ала нямаше да има нужда да го чуе отново, за да си спомни как съвършено пасват устните му на нейните, как тялото ѝ сякаш се слива с извивките на неговото. Щеше да е достатъчно да си помисли за него, за да си спомни как мократа свежест на дъжда бе попила в косата му или как устните му прошепваха името ѝ.

Никога досега не бе дарявала мъжа с отстъпчивост, макар и да не го осъзнаваше. Сега се поддаваше, оставяше го да я води натам, където толкова не бе искала, или толкова се бе страхувала да отиде. В забравата.

Алън сякаш искаше да я докосне и вкуси цялата, но толкова бавно, толкова пълно, че тя можеше да се носи върху чувствата си, безтелесна като мъгла. Само с върховете на пръстите си, само с устни той я довеждаше до неустойимо удоволствие.

Преди да посегне към копчетата на ризата му, Шелби не бе усетила колко бе отмаляла. Ръцете ѝ бяха толкова натежали. Нейните ръце, винаги толкова сръчни, пръстите ѝ, винаги толкова пьргави, сега непохватно се бавеха и неволно го довеждаха до отчаяние.

Устните му върху нейните изведнъж станаха алчни, тялото му се притисна към нейното и улови ръцете ѝ между тях. Може би това бе

неволен жест на превъзходство, може би бе свръхтоварът на дълго потискани желаниа, ала тя престана да отстъпва пред него и започна да взема.

Страстта ѝ бе не по-малка от неговата и когато заплаши да стане по-силна, Алън се помъчи да възстанови равновесието. Шелби откри, че силните му и дълги мускули се бяха освободили от ризата, но ръцете ѝ вече не бяха непохватни. Приличаше на състезание — кой ще закара другия по-далеч и по-бързо. Устните му спряха нейните, задържайки се върху точки на удоволствие, за които тя не бе и подозирала, преди той да ги открие, и продължаваха по-нататък. Алън смъкна коприната надолу, после още по-надолу. Ласките му бяха престанали да бъдат нежни. Никой от тях не търсеше нежност. Това, което бе между тях, се бе възпламенило още при първата им среща и прекалено дълго бе тляло.

Той я чувстваше как трепва, където и да я докоснеше, където и да се допреше езикът му върху кожата ѝ. Знаеше, че Шелби бе оставила страха далеч зад себе си. Това бе страст, чиста, неподправена страст, която Алън знаеше, че тя ще му даде, ако я изчака. Това бе вихрушката, от която имаше нужда, и в която Шелби го въвличаше.

Агресивна, цялата огън, цялата плам, тя се движеше заедно с него, срещу него, за него, докато самообладанието му се разби на парчета, ненужни и забравени. Вкусваше я с всяко свое вдишване — дива, сладостна и изкусителна.

Сега никой от тях не водеше. И двамата се чувстваха водени. Възпламеняваха се един друг като гръмотевица и светкавица.

Дъждът продължаваше да вали. Звукът нито бе утихнал, нито се бе усилил. Можеха да са лежали заедно мигове или часове. Никой не мислеше за времето, само за мястото. Тук.

Тя се сгуши в него и затвори очи. Най-после дишаше равномерно. Душата и тялото ѝ бяха толкова спокойни, че бурята сякаш никога не се бе разразявала. Ала точно бурята, нейното участие в нея, отдаването ѝ на нея ѝ бяха дали това спокойствие, за което не бе и подозирала, че копнее. Алън — Алън бе нейният покой, нейното сърце, нейният дом.

Непоклатим, твърд, своенравен, настойчив. Можеше да се опише с толкова много думи — може би затова я привличаше отново и отново, и затова Шелби продължаваше да се отдръпва.

Той се размърда и я привлече по-близо. Още усещаше тръпките на възбуда, страст, чувства — толкова крехки, че не можеха да се нарекат с никакво име. Шелби продължаваше се носи през тях като бурен, спиращ дъха вятър, който духа едновременно от всички посоки. Свежа или знойна, тя бе като бриз, отвяващ грубостта на света, която Алън прекалено добре познаваше. Нужно му бе това нейно вълшебство, както му бе нужно и да ѝ даде каквото и да било, което я привличаше в него.

Лениво, собственически прокара ръка по гърба ѝ.

— Ммм, хайде пак — измърмори Шелби.

Той тихо се засмя и започна да я гали, докато тя бе готова да замърка.

— Шелби...

В отговор тя отново въздъхна и се сгуши по-близо.

— Шелби, под крака ми има нещо топло и пухкаво.

— Тъхъ.

— Ако това е котаракът ти, той не диша.

— Макгрегър.

Алън целуна върха на главата ѝ.

— Какво?

Шелби сподавено се засмя в рамото му.

— Макгрегър — повтори тя. — Моето прасе.

За момент се възцари тишина, докато той се опитваше да осъзнае чутото.

— Моля?

Убийствено сериозният му тон я накара да прихне. Щеше ли да може вече да преживее някой ден, без да го чуе?

— Ох, кажи го пак. Много ми хареса — трябваше да види лицето му и намери сили да се пресегне през него и да потърси кибрита на нощното шкафче. Кожата ѝ се отърка в неговата. Накрая запали една клечка и я поднесе към свещта. — Макгрегър — обясни Шелби, целуна го бързо и посочи към края на леглото.

Алън се вгледа в усмихващата се прасешка муцуна.

— Нарекла си едно плюшено розово прасе на мое име?

— Алън, така ли трябва да говориш за нашето дете? — погледът му срещна нейния, толкова мъжествен и ироничен, че тя безсилно се отпусна върху гърдите му в пристъп на смях. — Сложих го там,

защото той трябваше да е единственият Макгрегър, който ме е излъгал да се пъхне в леглото ми.

— Наистина ли? — Алън я дръпна за косата, за да вдигне засмяното ѝ лице към себе си. — Това ли направих аз?

— Ти много добре знаеше, че няма вечно да успявам да устоя на балони и дъги — светлината на свещта хвърляше отблясъци върху лицето му. Шелби описа с пръст играещите върху него сенки. — Искях да устоя на чара ти, наистина исках. Нямах да направя това.

Той хвана китката ѝ и я насочи нагоре, за да може да целуне дланта ѝ.

— Да правиш любов с мен ли?

— Не — погледът ѝ се премести от устните към очите му. — Да се влюбя в теб.

Почувства как пръстите му върху китката ѝ се стегнаха, после бавно се отпуснаха. Тъмните му очи не се отделяха от нейните. Усети под себе си как пулсът му се промени.

— А влюби ли се?

— Да.

Едва прошепнатата дума отекна в главата му. Алън я привлече към себе си и я прегърна. Не бе очаквал, че толкова скоро ще му даде толкова много.

— Кога?

— Кога ли? — повтори тя, наслаждавайки се на твърдостта на гърдите му под бузата си. — Някъде между момента, когато излязохме на терасата у Райтови и когато отворих една кошница с ягоди.

— Толкова дълго ли ти трябваше? На мен ми беше достатъчно само да те погледна.

Шелби вдигна глава и се взря в очите му. Знаеше, че той не преувеличава. Не бе в неговия стил. Проста истина, изказана с прости думи. Обхвана с две ръце лицето му.

— Ако ми го беше казал преди една седмица или преди един ден, щях да помисля, че си луд — отново прихна и притисна устните си към неговите. — Пък може и да си луд... Май няма значение — с въздишка се отпусна върху него. — Май изобщо няма значение.

Тя знаеше, че може да изпитва нежност — към деца и малки животни. Никога не бе изпитвала истинска нежност към мъж. Ала сега, когато го целуна, докато думите му за любов още ехтяха в главата

й, почувства как я залива нежност. Пръстите й на художник се плъзнаха по лицето му, поглъщаха формата му, докато бе сигурна, че ще може да я материализира от въздуха. После се спуснаха надолу, по врата и твърдите мускулести рамене — рамене, на които можеше да се разчита, достатъчно силни, за да поемат проблемите ти в случай на нужда. Но Шелби нямаше да моли за това. Достатъчно й бе да знае, че ги има. Без да отделя устни от неговите, плъзна пръстите си по ръцете му, защото в първата буря на страстта бе в такава треска, че не можа да види истински целия мъж. Сгуши лице във врата му и усети там своя аромат. Помисли, че това е прекрасно. Ръцете му се обвиха около нея и просто останаха там — голи, вплетени, доволни.

— Мога ли да ти кажа нещо, без да ти се завърти главата? — прошепна тя, докато галеше гърдите му.

— Едва ли — гласът му бе надебелял от удоволствието на докосването. — Аз лесно се лаская.

— В моята работилница... — Шелби притисна устни към гърдите му и почувства как сърцето му заби по-бързо под тях. — Помниш ли, когато ти изцапах пуловера и ти го свали, за да го изплакнеш? Аз се обърнах и те видях. Прииска ми се да те пипна, ей така — плъзна длани нагоре, после отново надолу, към тънкия му кръст. — Просто така. Едва не го направих.

Алън усети как кръвта му запулсира — в главата му, в сърцето, в слабините.

— Аз нямаше много да се дърпам.

— Ако бях решила да те имам, сенаторе — прошепна тя през знойния си смях, — ти нямаше да имаш избор.

— Така ли?

Шелби докосна с език ребрата му.

— Ммм — чу го как рязко пое въздух. — Точно така. Един Макгрегър винаги се предава пред един Кембъл.

Той започна да измисля отговор, ала пръстите й погъделичкаха бедрото му. Като политик Алън знаеше стойността на дебата... Но понякога за това не бяха необходими думи. Тя трябваше първо да получи място в парламента.

Можеше да се разтопи под силните й опитни ръце. Желанието се засилваше, а едновременно с него и удоволствието от продължаването му. Шелби изглеждаше погълната от формата на тялото му, от

усещането за кожата му. Алън лежеше, потънал в усещанията, които тя му доставяше, а светлочервеният пламък на свещта блестеше в очите му. Дъждът продължаваше монотонната си песен, но той започна да чува само тихите въздишки и шепота на Шелби.

Тя не бързаше — спираше тук, захапваше там. Едно докосване може да омаломощи или възбуди. Една целувка може да успокои или подлуди. Пулсът му се ускори, после още повече, докато разбра, че бе време да представи и своята страна. С едно бързо движение я изтърколи под себе си.

Лицето ѝ се бе зачервило от топлина, дишането ѝ бе неравномерно от пробуждащата се страст. Алън се вгледа в нея. Искеше да запази този спомен за студените нощи и скучните следобеди.

Дивото червено петно на косите ѝ бе разпиляно върху яркозеленото на възглавницата. Сенките от свещта играеха върху лицето ѝ и му напомняха за първото му впечатление от нея — циганка. Открити огънове, плачещи цигулки. Очите ѝ бяха тъмни, зелени и очакващи.

— Ние, Макгрегърови — измърмори той, — си имаме начини да се справяме с Кембълви.

Устните му се спуснаха, ала спряха на една въздишка разстояние от нейните. Видя, че клепките ѝ трепнаха, но още не се бяха притворили. Шелби го наблюдаваше през ресниците си и дишаше задъхано. Алън бавно изви глава да я захапне по брадичката.

Тя затвори очи със стон, който изразяваше едновременно и протест, и удоволствие. Устните ѝ до болка тръпнеха, ала неговите устни по кожата ѝ събуждаха такава бърза, такава трептяща възбуда. Ръцете му бяха вече върху нея и се движеха с една последователност, която Шелби знаеше, че винаги щеше да я оставя безпомощна.

Лениви, дълги, опустошителни кръгове се завъртяха около гърдите ѝ с устни, зъби и език. Алън не ѝ позволяваше да се съсредоточи само върху усещането там. Пръстите му се плъзнаха надолу по корема ѝ, дразнещи и обещаващи, докато тя се изви срещу него, като отчаяно търсеше този ослепителен взрив от топлина. Но сега Алън не бързаше и удължи удоволствието ѝ с едно настойчиво търпение, пред което Шелби нямаше защита.

Устните му се спуснаха по-надолу, езикът му палеше огънове, а дланите му ги разгаряха. Никой от тях не разбра в кой момент светът престана да съществува. Възможно бе да бе изгаснал в един-единствен момент, възможно беше бавно да бе спрял да се върти. Ала не съществуваше нищо, освен тях двамата, плът до плът, въздишка след въздишка, страст за страст.

Устните му се върнаха към нейните и проточиха последния миг, преди да потънат в забрава. Когато проникна в нея, обуздавайки напирателната си сила, тя трепереше. Щеше да ѝ доставя удоволствие, докато и двамата се побъркат. Взе я бавно, заслушан в дълбоките накъсани вдишвания, които се сливаха, докато устните му се притискаха към нейните и пиеха горещия ѝ влажен вкус.

Времето сякаш спря за тях, след това се завъртя, докато се превърна цялото в скорост, във вихрушка от нетърпение. Алън зарови лице в шията ѝ и се отдаде на лудостта.

ОСМА ГЛАВА

Сивите мрачни утрини караха Шелби да се завие презглава и да се изключи от света за още един час, след като будилникът в главата ѝ бе иззвънял. Тази сутрин, почувствала до себе си топлината на Алън, тя се сгуши по-близо с намерението да направи същото. Ала след като ръката му се плъзна надолу по гърба ѝ, разбра, че той имаше други планове.

— Будна ли си, или аз да те събудя? — прошепна Алън в ухото ѝ.

— Ммм — отговори Шелби.

— Доколкото разбирам, това значи, че още не си решила — устните му се спуснаха по шията ѝ, където пулсът ѝ биеше бавно и равномерно. Колко ли щеше да му отнеме да промени това? — Може би мога да ти повлияя да заемеш по-твърда позиция.

Бавно, като се наслаждаваше на сънливите ѝ реакции, започна да я целува и гали. Знаеше, че след снощи изглеждаше невъзможно тази сутрин отново да я желае така пламенно. Ала кожата ѝ бе толкова мека и топла, устните ѝ също. Движенията ѝ под него продължаваха да са бавни, но не и мудни. Както му се искаше, усети постепенното ускоряване на пулса ѝ.

Страстта в нея дремеше, така че тя изглежда бе доволна да го остави да докосва и изследва тялото ѝ, както му харесва, като го възбуждаше само със своите въздишки. Утрото започна да преваля, ала те имаха пред себе си цяла вечност.

Ласките им бяха като смътен, сънен полъх, продължил от първото им невинно докосване до последната задъхана целувка.

— Мисля — обади се Шелби, когато Алън лениво зарови нос между гърдите ѝ, — че трябва да останем в леглото, докато спре да вали.

— Толкова малко? — измърмори той. — Трябваше да си го помислиш преди няколко дни — както бе със затворени очи, я виждаше да лежи сънено под него и чувстваше кожата ѝ, стоплена от неговата. — Ще отвориш ли днес магазина?

Тя се прозя и плъзна ръце по мускулестия му гръб.

— В събота Кайл има грижата за това. Аз мога цял ден да се излеждавам.

Алън целуна извивката на гърдите ѝ и бавно продължи към шията.

— Аз днес имам делови обед, а до понеделник трябва да прегледам някои документи.

Разбира се, помисли Шелби и потисна въздишката си. За човек като него съботата бе просто един от дните на седмицата. Бърз поглед към часовника ѝ показва, че още няма седем. Инстинктивно се сгуши в него. Времето вече се изплъзваше между пръстите ѝ.

— Значи имаме още няколко часа да си останем тук.

— Ами закуската?

Тя за момент се замисли върху този въпрос и реши, че повече я мързи, отколкото е гладна.

— Можеш ли да готвиш?

— Не.

Шелби се намръщи, хвана го за ушите и вдигна главата му.

— Никак ли? Много женомразко поведение като за човек, чиято политика отразява основно женската гледна точка.

Той вдигна вежди:

— Аз не очаквам и от теб да можеш да готвиш — в очите му проблесна весело пламъче. — Можеш ли?

Тя се бореше с усмивката си.

— Малко.

— Това ми се струва странно като за човек с твоя апетит.

— Вярно, ям много. А ти?

— Макгий има грижата.

— Макгий ли?

— Може да се каже, че той е от свитата на нашето семейство — Алън навис един разрошен кичур около пръста си. — Беше нашият иконом още когато аз бях малък, а щом се преместих във Вашингтон, по неговия си търпелив и непоклатим начин настоя да дойде с мен — възнагради я с една от редките си усмивки. — Винаги съм му бил любимец.

— Така ли? — Шелби лениво сплете ръце под главата си. Представяше си го като момче, което разбира повече от другите

момчета и го съхранява. — И защо?

— Ако не бях толкова скромнен, щях да ти призная, че винаги съм бил възпитано, кротко дете, което нито за момент не е създавало ядове на родителите си.

— Лъжец — срязва го тя. — А откъде ти е счупеният нос?

Усмивката му стана тъжна.

— Рина ме удари.

— Сестра ти ти е счупила носа? — Шелби избухна в смях, в който не се долавяше никакво съчувствие. — Комарджийката, нали? О, много ми харесва!

Той хвана с два пръста носа ѝ и бързо го завъртя.

— Тогава много ме боля.

— Предполагам — продължаваше да се смее. — Тя имаше навика да те бие ли?

— Не ме е била — поправи я Алън с известно достойнство. — Опитваше се да удари Кейн, задето я дразнеше, че правила мили очи пред някакъв негов приятел.

— Типични братски вълнения.

— Във всеки случай — продължи той, — аз се опитах да я отскубна от него, тя отново замахна, не го улучи и удари мен. Страхотно кроше, доколкото си спомням.

Шелби отново прихна.

— Тогава реших, че няма да ставам дипломат. Винаги неутралната страна получава юмрука в лицето.

— Сигурна съм... — тя отпусна глава на рамото му. — Сигурна съм, че е съжалявала.

— Отначало да. Ала си спомням, че след като спря да ми тече кръв и престанах да заплашвам, че ще убия и нея, и Кейн, реакцията ѝ беше почти като твоята.

— Безчувствена — Шелби го целуна извинително. — Горкичкият. Знаеш ли какво, в знак на покаяние ще видя какво мога да направя за закуската — с внезапно избликнала енергия тя му подари една последна целувка и скочи от леглото. — Хайде, ела да видим какво има в кухнята — намери халата си, захвърлен на един стол, навлече го и изчака Алън да си обуе панталоните. — Ти можеш да направиш кафето — предложи Шелби, — докато аз видя дали в хладилника има нещо, което става за ядене.

— Звучи обещаващо — измърмори той.

— Е, не ставай гаден, преди да си видял какво ще се получи — посъветва го тя. Минаха през хола, където котаракът се претърколи на дивана, без да им обръща внимание. — Още се муси — заключи Шелби с въздишка. — Сега ще трябва да му купя пилешки дробчета или нещо такова — спря да сложи паничката с вода пред клетката на Леля Ем. — Много е прихватничав, нали? — каза на папагала.

Птицата изкряска нетърпеливо, с което изчерпа целия си речник.

— Май е кацнала накриво — забеляза Алън.

— О, не. Ако каже нещо, значи е в добро настроение.

Той погледна с интерес към Шелби:

— Тя каза ли нещо?

Вместо отговор Шелби му връчи паничката за вода.

— Ето, заеми се с това, преди да направиш кафето — без да чака съгласието му, отиде до външната врата да донесе вестника.

Алън погледна към съдинката като мъж, на когото са дали да държи напикано бебе.

— Изглежда блискоизточната обиколка на президента продължава да е новина номер едно — отбеляза тя и хвърли вестника на масата. — Ти обичаш ли да пътуваш?

Алън разбра подтекста на въпроса и преди да отговори, спря водата.

— Понякога ми е приятно. Понякога просто се налага. Невинаги е възможно да избирам кога и къде да отида.

Шелби с усилие се отърси от лошото си настроение.

— Сигурно е така — отвори хладилника и се загледа вътре, докато го чу как отиде до клетката. Не мисли за това, заповяда си разгорещено. Днес не бива да мислиш за това. — Е — подзе весело, когато Алън се върна в кухнята, — тук имаме четвърт мляко, някакви остатъци от китайска храна, едно малко парченце козе сирене и едно яйце.

Той дойде да надзърне през рамото ѝ.

— Едно яйце ли?

— Добре, де, почакай малко — прехапа устни. — Трябва да се обмислят възможностите.

— Можем да обмислим възможността за ресторанта зад ъгъла.

— Този човек няма никакво въображение — възмути се тя и се замисли. — Я да видя... — отвори бюфета и се зарови в него. — Добре, тук имам... Три, четири, пет филии хляб, ако броим и крайчетата. Пържени филийки! — усмихна се победоносно.

Алън кимна:

— Добре, крайчетата са за теб.

— Колко си капризен! — изцъка с език Шелби и се върна да извади млякото и яйцето.

— С изгънчен вкус — поправи я той и я остави насаме с творението ѝ, за да сложи кафето.

Известно време работеха мълчаливо — Алън сипа вода и измери кафето, тя наля нужното според нея количество мляко в една купа. Той я гледаше как рови в бюфета и вади оттам един празен буркан, голяма пластмасова кутия без капак и скъсан бележник.

— Ето значи къде бил — измърмори Шелби и измъкна тигана. Когато се изправи, улови смеещия се поглед на Алън. — Не ми се случва често — обясни тя, постави тигана на газовия котлон и запали газта.

— Бих ти напомнил за ресторанта зад ъгъла, обаче... — погледът му се плъзна по широкия къс халат, отворен на гърдите. — Ще трябва да се облечеш.

Шелби се усмихна — една бавна покана. Но когато Алън направи крачка към нея, тя потопа хляба в разбитата смес.

— Дай една чиния.

Той извади от бюфета две чинии и застана зад нея. Наведе се и докосна с устни шията под ухото ѝ, наслаждавайки се на бързото ѝ трепване.

— Колкото изгоря, ще са твои — предупреди го Шелби.

Алън се засмя и остави чиниите до котлона.

— Имаш ли пудра захар?

— За какво? — прехапала език, тя старателно обърна филиите.

— За това.

Той отвори три чекмеджета, докато намери приборите за хранене.

Шелби потърка носа си с опакото на ръката си и погледна през рамо. Последната филия се пържеше в тигана.

— Не ги ли ядеш със сладко?

— Не.

Тя сви безгрижно рамене и извади филията.

— Е, днес ще ти се наложи. Трябва да има малко... Във второто чекмедже отляво — реши накрая и под внимателния му поглед добросъвестно раздели едната филия на две. Докато Алън намери сладкото, Шелби успя да налее кафето и да занесе чиниите и чашите на масата.

— Май ще се събере около една супена лъжица — съобщи той и наведе бурканчето.

— Това прави по една и половина чаени лъжички на човек — тя седна и протегна ръка за буркана, сипа си внимателно и му го върна. — Никога не успявам да запомня какво се е свършило — оправда се Шелби и започна да яде.

Алън обра последните капки сладко.

— Сигурно в килера имаш шест кутии котешка храна.

— Ако не поддържам разнообразие, Моше става раздразнителен. Той опита закуската и реши, че е по-добра, отколкото бе очаквал.

— Не мога да разбера как един котарак може да вземе страха на такъв волеви човек като теб.

Шелби вдигна рамене и продължи да яде.

— Всеки си има слабости. Освен това, той е много добър съквартирант. Не ме подслушва, когато говоря по телефона и не ми взема назаем дрехите.

— Това ли са твоите задължителни условия?

— Определено са между първите десет.

Алън кимна, без да отделя очи от нея. Тя се бе справила с филийките си за рекордно време.

— Ако обещаеш да се въздържам от тези две неща, ще се омъжиш ли за мен?

Чашата в ръката ѝ замръзна на половината път към устните. За пръв път, откак я познаваше, Шелби бе напълно зашеметена. Тя остави кафето и се вторачи в него. В главата ѝ се блъскаха хиляди мисли. Над всички бе простото и първично чувство на страх.

— Шелби?

Тя бързо поклати глава, изправи се, събра приборите в чинията си и се запъти към умивалника. Не каза нищо. Още не се осмеляваше да проговори. Имаше опасност да каже да, а от това се страхуваше

най-много. В гърдите ѝ имаше някакво напрежение, някаква тежест и болка. Тя ѝ напомни да издиша въздуха, който бе задържала. Облегна се тежко на умивалника и се загледа в дъжда. Когато ръцете на Алън се опряха на раменете ѝ, затвори очи.

Защо се бе оказала неподготвена? Знаеше, че за мъж като Алън любовта води до брак. А бракът — до деца, каза си Шелби и се опита да успокои нервите си. Ако не го искаше и тя, нямаше да изпитва това безумно желание да каже да, и да го каже бързо. Ала нямаше да е толкова просто — любов, после брак, после деца. Не и с Алън. Пред името му стоеше „сенатор“, и това нямаше да е най-високата титла, която той щеше да се опита да получи.

— Шелби... — гласът му все още бе нежен, въпреки че тя усещаше как в пръстите му, движещи се по раменете ѝ, пулсираше леко нетърпение и объркване. — Аз те обичам. Ти си единствената жена, с която някога съм искал да си преживея живота. Имам нужда от такива утрини... Да се събуждам с теб.

— Аз също.

Алън я обърна към себе си. В очите му се бе върнала настойчивостта, неразгадаемата сериозност, която още отначало я бе привлякла. Той бавно и замислено огледа лицето ѝ.

— Тогава омъжи се за мен.

— Правиш го да звучи толкова просто...

— Не — прекъсна я Алън. — Не е просто. Необходимо, жизненоважно, но не и просто.

— Не ме питай сега — Шелби обви ръце около него и силно го прегърна. — Моля те, недей. Ние сме заедно и аз те обичам. Нека това засега да бъде достатъчно.

Искаше му се да настоява. Инстинктът му подсказваше, че трябваше само по-твърдо да поиска отговор, за да го получи такъв, какъвто го искаше. И въпреки това... Когато се вгледа в лицето ѝ, бе видял уязвимост. Бе видял молбата в очите ѝ — две неща, толкова несвойствени за Шелби Кембъл. Две неща, които правеха за него невъзможно да настоява за каквото и да било.

— Утре ще те искам също толкова много — прошепна той, като галеше косите ѝ. — И една година след утре. Мога да обещавам да почакам, преди да те попитам отново, Шелби, ала не мога да обещавам да чакам, докато си готова да ми отговориш.

— Няма нужда да обещавах нищо — тя отметна глава и хвана с две ръце лицето му. — Няма нужда да ми даваш никакви обещания. Нека засега просто да се наслаждаваме на това, което имаме — една дъждовна събота един с друг. Няма нужда да мислим за утре, когато имаме толкова много днес. Въпросите са за по-късно — когато притисна устните си към неговите, я обля толкова силна вълна от любов, че кожата ѝ настръхна от страх. — Хайде да се върнем в леглото. Люби ме отново. Тогава няма нищо и никой, освен аз и ти.

Алън почувства отчаянието ѝ, макар да не го разбираше напълно. Без да каже нито дума, я вдигна на ръце и я отнесе в леглото.

— Все още мога да се обадя и да се извиня — предложи Алън и спря пред къщата си.

— Алън, нямам нищо против да дойда, наистина — Шелби се наведе и го целуна бързо, преди да излезе от колата. Дъждът бе отслабнал до лека вечерна мъгла, която мокреше късото ѝ кадифено сако. — Освен това, тези вечерни балове могат да са много забавни, дори когато са замаскирани политически срещи.

Той дойде при нея на тротоара и вдигна брадичката ѝ за още една целувка.

— Сигурен съм, че би отишла където и да е, стига храната да е включена в цената.

— Тя сама по себе си е стимул — Шелби го хвана под ръка и тръгна. — Освен това, ще имам възможността да поогледам къщата ти, докато ти се преобличаш.

— Може да я намериш малко... Прекалено улегнала като за твоя вкус.

Тя с гърлен смях го ухапа по ухото.

— Ти обаче не си.

— Мисля — разсъди Алън, докато отваряше вратата, — че у дома бихме прекарвали по-стимулираща вечер.

— Може и да ме убедиш — Шелби влезе вътре, обърна се към него и обви ръце около врата му. — Стига да решиш да се постараш.

Преди той да бе успял да се подчини, зад гърба му се чу сковано покашляне. До вратата на всекидневната се бе изправил Макгий, як като дъб. Дългото му набраздено лице бе напълно безизразно, но и

през шестте метра разстояние Алън чувстваше вълните на неодобрение. Едва не въздъхна. Макгий можеше да стои като съвършения слуга и в същото време да излъчва флуиди като строг чичо. От шестнадесетгодишна възраст Алън трябваше да понася това изпълнено с достойнство неодобрение винаги, когато закъснееше или се върнеше не в най-трезво състояние.

— Имахте няколко телефонни обаждания, сенаторе.

Устните на Алън почти трепнаха, преди да се овладее. Обръщението „сенаторе“ бе запазено за случай, когато присъства публика.

— Нещо спешно?

— Нищо спешно, сенаторе — отговори той, като провлече за авторитет „р“-то — за най-голямо удоволствие на Шелби.

— Значи по-късно ще се заема с тях. Шелби, това е Макгий. Той живее с нашето семейство, откак бях малък.

— Приятно ми е — Шелби без никакво смущение пусна Алън, приближи се към иконома и му подаде ръка. — Вие планинец ли сте?

— Да, госпожо. От Пъртшир.

Усмивката ѝ би могла да трогне всяко дърво, дори такова чепато.

— Дядо ми е от Далмали. Знаете ли го?

— Ами да.

Алън видя как избелелите очи се стоплят.

— Това е област, която човек си струва да види втори път.

— И аз така мисля, въпреки че не съм ходила, откакто бях седемгодишна. Най-голямо впечатление ми направиха планините. Често ли ходите там?

— Всяка пролет, за да видя как цъфти пиренът. Няма нищо похубаво от една разходка сред пирена през юни.

Това бе най-дългата и най-романтична реч, която Алън бе чувал Макгий да произнася в присъствието на чужд човек. Ала тя не го изненада.

— Макгий, би ли направил чай, докато аз се преоблека? Може да сервираш на госпожица Кембъл в гостната.

— Кембъл? — винаги каменното лице на Макгий трепна. Той погледна от Алън към Шелби. — Кембъл... — за кратко, съвсем за кратко на Шелби ѝ се стори, че мярна в очите му дяволито пламъче. —

Ще стане скандал — измърмори той, завъртя се на пети и се насочи към кухнята.

— Не всеки би могъл да измъкне толкова много от него — забеляза Алън и поведе Шелби към гостната.

— Това много ли беше?

— Любов моя, за Макгий това беше истинско красноречие.

— Хм, на мен той ми хареса — реши тя, докато се поразходи из стаята. — Особено начина, по който, без да каже и една дума, те сгълча, задето цяла нощ не си се прибрал.

Пъхна ръце в дълбоките джобове на тясната си пола и се загледа в морския пейзаж на стената. Стаята бе подредена, спокойна, с неуловими бурни щрихи. Подхождаше му, реши Шелби. Спомни си за нефритовозелената купа, която направи на следващия ден, след като се запозна с него. Алън трябваше да я има в тази стая. Странно, че бе направила нещо, което толкова съвършено се вписваше в неговия свят. А защо да не можеше?

Отърси се от тази мисъл, обърна се към него и му се усмихна:

— Харесва ми как живееш.

Това просто твърдение го изненада. Шелби не бе по простите твърдения. Той бе очаквал от нея някакъв весел коментар с хитра двусмислица. Приблужи се до нея и плъзна ръце нагоре по ръкавите на все още мокрото ѝ сако.

— Харесва ми да те виждам тук.

Отчаяно ѝ се прииска да се притисне към него, точно в този момент. Ако само можеше Алън да ѝ каже, че всичко винаги ще бъде както сега, че нищо няма да се промени, нищо няма да им попречи... Вместо това, докосна с длан бузата му и безгрижно каза:

— По-добре върви да се преоблечеш, сенаторе. Колкото по-рано отидем там... — усмихна се тя, — толкова по-рано ще можем да си тръгнем.

Алън притисна пръсти към устните ѝ.

— Харесва ми твоят начин на мислене. Няма да се бавя.

Останала сама, Шелби затвори очи и се поддаде на паниката. Какво щеше да прави? Как можеше да го обича така, толкова да има нужда от него, когато съзнанието ѝ крещеше предупредително: „Недей. Внимавай. Помни!“.

Имаше дузина твърди, непоклатими причини да не могат да бъдат заедно. Можеше да ги изброи всичките, когато той не я гледаше. Дори нямаше нужда от треперливия смътен страх, който удържаше някъде в подсъзнанието си.

Отново огледа стаята, този път по-внимателно. Тук имаше ред, стил, на който тя се възхищаваше, ненатрапващо се богатство, което разбираше. Изтънченост без маниерност. Но това не бе нейният стил. Шелби живееше в хаос не защото бе мързелива или прекалено безразлична към порядъка в своя живот, а защото предпочиташе хаоса.

У Алън имаше една вродена доброта, която тя не бе сигурна, че притежава. Търпимост, която бе сигурна, че няма. Той разчиташе на факти или на теории, които са добре обмислени. Шелби разчиташе на въображение и вероятности. Това бе лудост, каза си тя и прокара ръка през косата си. Как можеха двама души, които имат толкова малко общо помежду си, да се обичат толкова много?

Трябваше да избяга, напомни си Шелби. Трябваше да избяга бързо и надалеч още в първия миг, когато го видя. Тихо се засмя и прекоси стаята. Това нямаше да ѝ помогне. Можеше да бяга като подгонен заек, но Алън щеше да я следва, спокойно и без да бърза. И когато тя паднеше, останала без дъх, той щеше да е вече там и да я чака.

— Чаят ви, госпожице Кембъл.

Шелби се обърна и видя Макгий да влиза с порцеланов сервиз, който тя просто трябваше да пипне.

— О, Майсен... Червен каменин — вдигна нежната, красиво изрисувана чашка. — Йохан Бьотгер, началото на осемнадесети век... Прекрасно — гледаше чашата, както студент по изкуствата би гледал творението на майстор. Винаги бе мислила, че в музеите трябва да се пазят зад стъклени витрини само някои незаменими експонати, докато другите трябва да бъдат докосвани и използвани. — Той така и не изпълнил целта на живота си — прошепна Шелби, — да постигне източното съвършенство на цветовете... Ала докато се опитвал, сътворил тези прекрасни неща.

Улови погледа на иконома и усети, че той я преценява доста критично. Развеселена, остави чашката обратно на подноса.

— Извинявайте, Макгий, унесох се. Винаги съм обичала глината.

— Глината ли, госпожице?

Тя почука с пръст по чашата.

— Всичко започва оттам. Просто една буца от някакъв вид кал.

— Да, госпожице — той реши, че би било недостойно да се впусне в тази тема. — Не бихте ли желали да седнете на дивана?

Шелби се подчини. Гледаше го как старателно подрежда сервиза на масата пред нея.

— Макгий, Алън винаги ли е бил така спокойно непоклатим?

— Да, госпожице — отговори той, без да се замисля.

Фразата бе толкова съвършено на място.

— Точно от това се страхувах — измърмори тя.

— Извинете, госпожице?

— Какво? — Шелби стреснато вдигна поглед и поклати глава: — Нищо, съвсем нищо. Благодаря ви, Макгий.

Отпи, учудена защо си бе направила труда да пита, след като бе знаела отговора. Алън винаги щеше да спечели, независимо върху каква област от живота се съсредоточеше. За момент се вторачи в бледорозовия чай. Точно от това най-много се страхуваше.

— Колко ли е цената на една мисъл в днешните времена на инфлация? — зачуди се на глас Алън, спрял на прага. Шелби изглеждаше толкова красива, толкова далечна. След това вдигна очи с усмивка, от която стана още по-красива, а далечината се стопи.

— Наистина беше бърз — похвали го тя и също толкова безгрижно се измъкна от въпроса. — Страх ме е, че прекалено много се възхитих от сервиза ти за чай и изнервих твоя иконом. Сигурно се чуди дали няма да пхна чинийката в чантата си — остави чашата и се изправи. — Готов ли си да бъдеш чаровен и известен? Струваш ми се готов.

Алън вдигна вежди:

— Имам чувството, че за теб „известен“ е опасно близо до „улегнал“.

— Не, още си много далеч — успокои го Шелби и излетя в коридора. — Ако започнеш да клониш към „улегнал“, ще те смушкам.

Той я спря, като обвини ръце около кръста ѝ.

— Не съм го правил от един час и двадесет и три минути — устните му покриха нейните — бавно, уверено, докарвайки я точно до ръба на лудостта. — Обичам те — улови долната ѝ устна между зъбите си, после я пусна, ала само за да се наклони под друг ъгъл и да я

целуне по-дълбоко. Почувства как сърцето ѝ се втурва срещу неговото, почувства онова дълго, лениво омекване на костите ѝ, след което, Алън знаеше, тя преставаше да отстъпва и ставаше алчна. — Тази вечер, с когото и да танцуваш, мисли за мен.

Шелби вдигна поглед, останала без дъх. В очите му видя онази овладяна всепоглъщаща страст, на която никога не можеше да устои. Ако ѝ позволише, тя щеше да я залее, да я погълне. Шелби отметна глава и устните ѝ се озоваха на един дъх разстояние от неговите.

— Тази вечер — прошепна тя дрезгаво, — с която и да танцуваш, ще желаяш мен — облегна глава на рамото му, обвила ръце около кръста му. — И аз ще знам.

В този момент мярна отраженията им в дългото скосено огледало на стената. Алън, издокаран и изискан, бе толкова традиционен с черната си вратовръзка, колкото Шелби бе нетрадиционна с плътно прилепващото кадифено сако и тясна розова пола, които бе открила в един магазин за старинни дрехи.

— Алън... — извъртя го с лице към огледалото. — Какво виждаш?

Прегърнал я през кръста, той се вгледа в отраженията им. Главата ѝ стигаше до брадичката му. Коя ли друга червенокоса можеше не само да носи този оттенък на розовото, но и да изглежда толкова очарователна с него? Сякаш бе излязла от това старинно огледало през века, в който е било изработено. Ала на шията ѝ вместо камея висеше дебела усукана златна верижка, най-вероятно от някое тясно магазинче в Джорджтаун. Непокорните ѝ коси се спускаха в безпорядък около бледото ъгловато лице. Леката сянка на тревога в очите ѝ я правеше да прилича повече на бездомното дете, с което първия път я бе сравнил.

— Виждам двама души, които се обичат — отвърна Алън, приковал очи към нейните в огледалото. — Двама души, които са много различни и които изглеждат необикновено добре заедно.

Шелби отново облегна глава на рамото му. Не бе сигурна дали бе доволна или не, че толкова точно бе разчел мислите ѝ.

— Той би изглеждал много добре и по-подходящо с една студена блондинка с много стилна черна рокля.

Алън сякаш за момент се замисли върху това.

— Знаеш ли — каза меко, — това е първият път, когато те чувам да говориш като пълно магаре.

Тя отново се вгледа в образа му, в леко заинтригуваното и съвсем благоразумно изражение на лицето му, и се засмя. Какво ли друго можеше да направи?

— Добре, само заради това ще се държа не по-малко достойно от теб.

— Боже опази — измърмори Алън и я задърпа към входната врата.

Еlegantно осветление и искрящ кристал. Бели ленени салфетки и блясък на сребро. Шелби седеше край една от над двадесетте големи кръгли маси. От едната ѝ страна бе Алън, от другата — шефът на бюджетната комисия. Похапваше си коктейл от скариди и с лекота поддържаше плавен разговор.

— Ако не си толкова упорит, Лио, и опиташ с алуминиева ракета, може би ще видиш как играта ти се подобрява.

— Играта ми наистина се е подобрила — оплешивяващият набит политик размаха лъжицата си към нея. — От шест месеца не сме играли с теб. Сега вече няма да ме биеш.

Едното блюдо бе отнесено и заменено с друго. Шелби се усмихна и отпи от чашата си с вода.

— Ще видя дали мога да се измъкна за два часа и да прескоча до клуба.

— Направи го. С най-голямо удоволствие ще те разбия!

— Ще трябва да внимаваш за фаловете — напомни му тя, все още с усмивка в очите.

Беше благодарна на съдбата, задето я бе разположила до Лио. С него можеше да е спокойна и естествена. В огромната висока зала имаше десетки хора, които познаваше, но само с една шепа от тях би ѝ било наистина приятно да прекара един час.

Амбиция. Разнасяше се из стаята като парфюм. Не срещу нея бе против Шелби, а срещу сковаващите, непоклатими правила и традиции, които вървяха ръка за ръка с нея. Ръка за ръка с Алън, напомни си тя и отхвърли тази мисъл. Бе му обещала да се държи по най-добрия начин. Бог ѝ бе свидетел, че се опитваше.

— Освен това слабият ти бекхенд...

— Остави на мира моя бекхенд — изсумтя Лио, наведе се малко напред и се намръщи на Алън: — Играл ли си някога тенис с тази вихрушка, Макгрегър?

— Не, не съм... — очите му се насочиха към Шелби. — Още...

— Е, предупреждавам те, че това момиченце изпитва някакво злорадо удоволствие, когато побеждава. Няма уважение и към възрастта — добави той и взе вилицата си.

— Още нямам намерение да ти пускам точки заради годините — заяви Шелби. — Когато губиш, имаш навика безогледно да ги преувеличаваш.

На устните му заигра усмивка.

— Дявол такъв — обвини я той. — Само чакай до реванша.

Тя със смях се обърна към Алън:

— Играеш ли тенис, сенаторе?

— От време на време — отвърна той с лека усмивка. Не добави, че в Харвард е бил състезател по тенис.

— Винаги съм си представяла, че твоята игра е шахматът — плановете, дългосрочна стратегия.

Алън посегна към чашата си с вино. Продължаваше да се усмихва загадъчно.

— Ще трябва да изиграем една игра.

Тихият й смях го обля.

— Струва ми се, че вече сме го направили.

Ръката му леко докосна нейната.

— Искаш ли реванш?

Шелби го погледна така, че кръвта му кипна.

— Не. Следващия път може да не успееш да ме надхитриш.

Господи, как му се искаше тази безкрайна вечеря най-после да свърши! Искаше я насаме, където можеше да смъкне пласт по пласт дрехите й и да усети как кожата й се сгорещява. Където можеше да гледа как тези смеещи се сиви очи се замъгляват, докато разбере, че тя не мисли за нищо, освен за него. В сетивата му пулсираше нейният аромат, не уханието на розите в средата на масата, не миризмата на следващото блюдо, което току-що бе сервирано. Чуваше нейния глас — нисък и съвсем леко гърлен — а не шумоленето на плат и разговорите от всички страни. Можеше да говори с конгресменката от дясната си страна, да говори, сякаш живо се интересува от всичко,

което му казва. Ала мислеше как прегръща Шелби и как я чува да прошепва името му, когато го докосва.

Тази острота на желанието щеше да се притъпи, каза си той. Един мъж може да се побърка, ако толкова силно иска една жена. С времето страстта щеше да се превърне в по-удобно чувство — едно докосване по средата на нощта, една усмивка през стаята. Загледа се в профила ѝ, докато тя продължаваше да се шегува с Лио. Тези остри елфически черти, този рошав пламък на косата ѝ... Шелби никога нямаше да бъде удобна. Желанието никога нямаше да се притъпи. И това бе неговата съдба, както и нейната. Никой от двамата не можеше да го спре.

През приглушената музика на приливи и отливи се чуваха разговори. Към тавана се издигаше димна пелена от цигарите, лулите и пурите след вечерята. Разговорите се въртяха около политиката, понякога остри, понякога прагматични. Каквато и друга тема да се подхванеше, тя неизменно бе свързана със същината на техния свят. Алън чу как Шелби се изказа кратко и неласкаво за един спорен законопроект, насрочен за гледане от Конгреса през следващата седмица. Това вбеси мъжа, с когото говореше, въпреки че той стискаше зъби и се мъчеше да запази самообладание, което тя сякаш нарочно се опитваше да разбие. Въпреки че Алън бе съгласен с позицията ѝ, тактиката ѝ бе... Бунтарска, реши той след малко. От нея никога нямаше да стане дипломат.

Дали знаеше колко е многостранна? Както ненавиждаше политиците като цяло, можеше да общува с тях на техния собствен език, да говори с техния глас, без да проявява и най-малка неловкост. Ако изобщо се чувстваше неловко, добави Алън. Не, ако някой се чувстваше неловко, това бе отсрещната страна. Плъзна поглед по другите хора на тяхната маса, без да прекъсва разговора си с конгресменката. Шелби не притежаваше тяхната изтънченост, тяхното лустро. И той знаеше, че това бе въпрос на неин личен избор. Нещо повече, тя решително не желаше да ги притежава. Изобщо не се правеше на неповторима. Шелби бе неповторима.

Изисканата брюнетка срещу него може да беше по-красива, блондинката по-царствена, но когато вечерта свършеше, човек щеше да си спомня Шелби. Депутатката от Охайо можеше да има закачлив нрав, а заместник-министърката на външните работи можеше да е

много ерудирана, ала човек искаше да говори с Шелби. Защо? Причината бе, че нямаше причина, която да може да се посочи. Просто беше така.

Усети я как се размърда и устните ѝ докоснаха ухото му.

— Ще танцуваш ли с мен, сенаторе? В момента това е единственият начин да сложа ръце върху теб.

Алън почувства как го заля първата вълна на желанието, която в един неудържим момент изтри всеки образ и звук наоколо. Той старателно я овладя и едва тогава се изправи и взе ръката на Шелби.

— Странно, колко еднакво мислим — заведе я на дансинга и я привлече към себе си. — И колко добре си пасваме.

Тя отметна глава.

— Не би трябвало — очите ѝ обещаваха горещи тайни. Устните ѝ изкушаваха, леко разтворени, леко усмихнати. Ръката ѝ на рамото му се придвижи по-близо до врата му, за да може да докосне кожата му с върховете на пръстите. — Не би трябвало да си пасваме. Не би трябвало да се разбираме. Не мога да разбера защо все пак е така.

— Ти отричаш всякаква логика, Шелби. Следователно, няма логичен отговор.

Тя се засмя. Подреденият му начин на мислене ѝ харесваше.

— Ох, Алън, прекалено си разумен, за да спори човек с теб.

— Което означава, че ти непрекъснато ще спориш.

— Точно така — все още усмихната, Шелби облегна глава на рамото му. — Ти ме разбираш прекалено добре. Има опасност да започна да те обожавам.

Той си спомни, че Майра бе използвала точно тази дума, за да опише чувствата на Шелби към баща ѝ.

— Аз ще поема този риск. А ти?

Със затворени очи тя направи леко движение с глава. Никой от тях не разбра дали то бе утвърдително или отрицателно.

Тази вечер те още веднъж танцуваха заедно. Всеки мислеше за другия, когато се движеха в такт с музиката с някой друг. От време на време, ако се виждаха през стаята, между тях прелитаха послания — прекалено силни и прекалено ясни, за да не бъдат забелязани от хората, чието препитание зависеше от уменията да се изтълкува правилно поглед или жест. Подводните течения от всякакъв вид бяха

съществена част от играта във Вашингтон. Някои плуваха по тях, други срещу тях, но всички ги признаваха.

— Е, Алън — потупа го по рамото Лио, когато някой отново покани Шелби на танц, — ти имаш известни успехи в битката с твоята вятърна мелница.

Алън се усмихна леко и се разположи с чашата вино. Когато ставаше дума за проекта му за подслон за бездомните, нямаше нищо против сравнението с Дон Кихот. От това клише би имало определена полза в дългата борба. В природата на човека бе да окуражава онеправданите, дори ако не прави нищо осезаемо, за да им помогне.

— Малко. Започвам да получавам добри новини от Бостън за работата по жилищата.

— Ще ти бъде от полза, ако поддържаш нещата в движение през време на тази администрация — Лио измъкна запалка и я поднесе към върха на дълга тънка пура. — Това ще ти осигури широка подкрепа, ако решиш да се кандидатираш за президент.

Алън опита виното и погледна към Шелби.

— Сега още е рано за това.

— Ти си знаеш — Лио издуха дима към тавана. — Аз за себе си никога не съм искал да участвам в точно това състезание... Но ти... Много хора имат желание да те подкрепят, когато му дойде времето, ако ти дадеш знак, че си съгласен.

Алън се обърна към колегата си и се вгледа в него.

— Казвали са ми — отговори той предпазливо. — Много съм благодарен. Ала това не е лесно да се реши, по един или друг начин.

— Позволи ми да ти дам някои съвети, защото, честно казано, не съм във възторг от това, което имаме в момента — наведе се по-близо. — Твоите данни са впечатляващи, въпреки че си малко ляв като за вкуса на някои. Имаш солиден опит в Конгреса, а мандатът ти като сенатор върви гладко. Няма да се спирам точка по точка на твоята политика или на законопроектите, да разгледаме имиджа — отново дръпна от пурата и се замисли. — Младостта ти е в твоя полза. Тя ни дава време. Образованието ти е престижно и впечатляващо, а и никога не пречи, че си се проявявал добре в спорта. Хората обичат да мислят, че техният водач може да побеждава на всяко игрално поле. Семейството ти е чисто и солидно. Фактът, че майка ти е добър професионалист, работи силно в твоя полза.

— Тя ще се радва да го чуе — вметна сухо Алън.

— Достатъчно си умен, за да мислиш, че това няма значение — подчерта Лио и посочи с пурата си към него. — То показва, че можеш да разбираш работещите жени, а те са значителна част от електората. Баща ти има славата, че върви по свой собствен път, но го прави честно. Няма от какво да се срамуваш.

— Лио... — Алън разлюля виното си и го погледна право в очите. — Кой ти поръча да говориш с мен?

— Освен това си перспективен — продължи Лио, сякаш не го бе чул. — Нека просто кажем, че съм бил помолен да се свържа с теб и да обсъдя някои общи въпроси.

— Добре. Най-общо казано, не изключвам възможността да се намеся в голямата политика, когато му дойде времето.

— Достатъчно честно — одобри Лио и кимна към Шелби. — На мен лично момичето ми харесва. Ала дали ще е подходяща за теб? Никога не съм си ви представял двамата заедно.

— Така ли? — тонът му бе мек, но очите му едва доловимо се присвиха.

— Дъщерята на Кембъл... Тя познава играта, още от дете знае какво значи предизборна кампания. Няма нужда да бъде учена на протокол или дипломация. Разбира се, малко е непокорна, дива — внимателно изтръска пепелта от пурата си. — Всъщност, като стана дума за това, не много малко. Години наред си хаби силите да се надсмива над вашингтонската политическа сцена. Има хора, които я харесват заради това, аз съм един от тях, обаче някои се нервират — Лио отново лапна пурата и я задъвка.

Алън мълчеше.

— Но пък е възможно да се ошлайфат някои остри ръбове. Тя е млада. Излишната яркост може да се тушира. Образованието и семейството ѝ са безукорни. Има достатъчно блясък, за да привлича хората към себе си, недостатъчно, за да ги отблъсква. Има собствен бизнес, който върви успешно и може да се справя с тълпата. Като цяло, отличен избор — заключи той. — Ако можеш да я вкараш в пътя.

Алън остави чашата си, за да не се изкуши да я хвърли.

— От Шелби не се иска да ми подхожда — каза той с убийствено спокоен глас. — От нея не се иска да е нищо, освен това, което сама реши. Нашите отношения не са подчинени на политиката.

Лио намръщено се загледа във върха на пурата си. Разбираше, че е засегнал болно място, ала много му харесваше как Алън владее гнева си. Не бе разумно начело на въоръжените сили да се поставя избухлив човек.

— Разбирам, че имаш право и на личен живот, Алън. Но когато се включиш в голямото състезание, включваш в него и жената до теб. Ние сме общество, което държи на семейството. Единият е отражение на другия.

Съзнанието, че това бе вярно, само го вбеси още повече. Точно това Шелби не приемаше, точно от това се страхуваше. Как можеше да я предпази от него и в същото време да остане такъв, какъвто бе?

— Каквото и да реша да правя, Шелби остава свободна да остане точно това, което е — той се изправи. — Това е положението.

ДЕВЕТА ГЛАВА

В понеделник, когато Шелби отваряше магазин „Калиопа“, грееше слънце, а тя бе в най-прекрасно настроение. Ала дори зад прозорците да бушуваше ураган, радостта ѝ нямаше да се помрачи. Бе прекарала една дълга ленива събота с Алън, без нито веднъж да излезе от апартамента си. Без нито веднъж да ѝ се прииска.

Сега седна зад щанда и реши да пусне до себе си част от външния свят. Извади сутрешния вестник и както винаги го отвори най-напред на сатиричната страница. Какви герои щяха да се появят в „Макинтош“ и какво щяха да разкажат за себе си? Опря брадичка на ръцете си и се разсмя. Както винаги, рубриката бе малко грубиянска, но въпреки това развеселяваше. Шелби се надяваше, че вицепрезидентът бе запазил чувството си за хумор, след като бе прочел малката си роля в сутрешната колонка. От опит знаеше, че хората под светлините на прожектора рядко имат нещо против да бъдат окарикатурени — до определена степен. Рекламата — сатирична или не — си бе реклама.

Тя погледна подписа под карикатурите. Авторът се бе представил само с инициалите „Г. К.“. Може би когато човек толкова често и толкова откровено бие по хорското самочувствие, най-добре е да запази анонимност. Шелби не би могла да го направи. Просто не бе в характера ѝ да бъде остроумна анонимно.

Посегна разсеяно към преполовената чашка с изстиващо кафе и продължи да преглежда страницата. Хуморът винаги ѝ помагаше да започне леко деня и я убеждаваше, че каквито и чудатости да има в света, за тях винаги можеше да се намери място. Докато отпиваше, вратата на магазина се отвори и тя вдигна поглед.

— Здравсти — усмихна се на Морийн Френсис и отмени вестника. Брюнетката не приличаше на жена, която дори би могла да има нещо модно, какво остава да го носи. Тази сутрин това бе яркосин копринен костюм с елегантна пролетна кройка. — Хей, изглеждаш

страхотно — възхити се Шелби, без да си и помисля, че тя би могла да носи такова нещо.

— Благодаря — Морийн остави на щанда кокетно кожено куфарче. — Дойдох да си взема грънците и да ти благодаря.

— Ще ги донеса — Шелби се вмъкна в задната стаичка, където бе поръчала на Кайл да ги остави. — А за какво ми благодариш? — извика отвътре.

— За връзката — Морийн не успя да сдържи любопитството си, провря се зад щанда и надзърна в работилницата. — Чудесно е — обяви тя, вторачена с недоумението на дилетант в грънчарското колело. — Много ми се иска някой път да те погледам как работиш.

— Ако ме хванеш в подходящо настроение в сряда или събота, ще ти покажа набързо.

— Може ли да ти задам един глупав въпрос?

— Разбира се — Шелби погледна през рамо. — Всеки има право на три глупави въпроса седмично.

Морийн направи широк жест към работилницата и магазина:

— Как се оправяш сама с всичко това? Искам да кажа, аз знам какво е да започнеш свой собствен бизнес. Това е нещо достатъчно трудно и сложно, ала ако добавиш и такова творчество, часовете, които отнема създаването на нещо, и после да превключиш на търговия...

— Това не е глупав въпрос — реши Шелби след моментно замисляне. — Предполагам, че ми е приятно да се занимавам и с двете. Тук обикновено съм съвсем усамотена. Там — посочи към магазина — не съм. Освен това, обичам да правя нещата така, както на мен ми харесва. Ти сигурно също, иначе и досега щеше да си в онази фирма в Чикаго.

— Да, но и досега има моменти, когато се изкушавам да се втурна обратно към безопасността — вгледа се в гърба на Шелби. — Не си представям, че и с теб е така.

— В несигурността има нещо забавно, не мислиш ли? — възрази Шелби. — Особено ако вярваш, че ако паднеш, някъде долу трябва да има мрежа, която да те улови.

Морийн се засмя и поклати глава:

— Може и така да се каже — прави си удоволствието и вземай останалото от съдбата.

— С две думи — съгласи се Шелби, подаде ѝ едната кутия и нарами другите две. — Като спомена за връзка, предполагам, че имаше предвид Майра.

— Ммм, да. Обадох ѝ се в събота следобед. Само трябваше да произнеса „Шелби“, и тя ме покани на кафе днес сутринта.

— Майра не обича да си губи времето — Шелби издуха бретона от очите си и остави кутиите на щанда. — Ще ми кажеш ли как е минало?

— Ти ще си първата — обеща Морийн. — Знаеш ли, не всеки има такова желание да прави услуги дори на близки приятели, какво остава на непознати. Наистина ти благодаря.

— Ти каза, че те бива — напомни ѝ Шелби с усмивка и започна да пише касовата бележка. — Помислих си, че може и да е вярно. Във всеки случай, днес следобед може вече и да не мислиш, че е чак толкова голяма услуга. Майра е костелив орех.

— Аз също — Морийн извади чековата си книжка. — И съм ненаситно любопитна. Можеш да ми кажеш да си гледам работата — започна тя и хвърли един бърз поглед към Шелби, — ала не мога да не те попитам какво стана със сенатор Макгрегър. Трябва да си призная, че в момента не го познах. Взех го за един обичаен влюбен маниак.

Шелби се замисли над това определение и откри, че ѝ харесва.

— Той е упорит мъж — каза тя и откъсна бележката. — Слава богу.

— Добре. Харесвам мъж, който мисли с дъги. Е, по-добре да занеса тези кутии в колата, ако не искам да закъснея.

— Ще ти помогна — Шелби хвана кутиите и задържа вратата, за да мине Морийн.

— Колата е тук отпред — тя отвори задната врата на кокетното малко комби. — Може и да мина покрай теб някоя сряда или събота.

— Чудесно. Ако ти изръмжа, просто почакай да ми мине. Успех!

— Благодаря — Морийн затвори капака и обиколи колата. — Предай много поздрав на сенатора.

Шелби се засмя, помаха ѝ и се върна в магазина. Щеше да опакова онази зелена купа. Този път тя щеше да изненада Алън.

Алън все едно щеше да получи изненада, макар че тя не би трябвало да го изненадва.

Не му се случваше често да се чувства раздразнен, но тази сутрин имаше среща след среща. Не му се случваше често да се чувства притеснен от пресата, ала журналистът, който го бе причакал пред новата сграда на Сената, бе и упорит, и досаден. Сигурно още не се бе отърсил напълно от раздразнението след този разговор, а може би работеше прекалено много, но когато излезе от асансьора на своя етаж, търпението му бе на ръба.

— Сенаторе... — секретарката му скочи от стола си. Изглеждаше толкова уморена, колкото той се чувстваше. — Телефоните цяла сутрин не спряха да звънят — държеше в ръце кожен бележник и вече движеше пръст по него. — Нед Брюстър от ЦРУ. Конгресменката Плат. Шивър от канцеларията на кмета на Бостън във връзка с изграждащото се селище за бездомни в Бек Бей. Мек, съветникът по масмедиите. Рита Кардова, социална работничка от североизточните райони, която настоява да говори лично с вас по повод проекта за жилища...

— По-късно — Алън влезе в кабинета си и затвори вратата. Десет минути — обеща си десет минути и остави куфарчето на бюрото. От осем и половина сутринта отговаряше на всякакви въпроси и молби. По дяволите, щеше да си открадне десет минути, преди отново да се заеме с тях.

Обикновено нямаше нужда от това, помисли смутено и се намръщи към прозореца. Виждаше се източната част на Конгреса, белият купол, символизиращ демокрацията, свободата на мисълта, справедливостта... Всичко, в което някога бе вярвал. Виждаше Капитолийския площад с големите му кръгли саксии, пълни с цветя. Бяха поставени там след бомбата — като естетическа барикада. Представяха това, което, Алън знаеше, бе част от човешката същност. Някои искаха да творят, други искаха да разрушават. Тероризмът бе плашещо логичен. Ако той се кандидатираше за президент, щеше да му се налага всеки ден да се справя с това.

Решението му не можеше да се отлага много. Разбира се, при нормални условия можеше да изчаква благоприятния момент, да опипва почвата. И в общи линии това щеше да прави и сега — за пред обществото.

Ала решението за себе си трябваше да вземе скоро. Нямахме как отново да помоли Шелби да се омъжи за него, ако не можеше първо да й каже какви планове има. Ако евентуално се кандидатираше за президент, това означаваше, че щеше да я моли да сподели с него много повече от име, дом и семейство. Щеше да я моли да реши, че отдава част от своя живот на него, на тяхната страна, на въртележката от протокол и дипломация. Алън вече не разглеждаше възможността да бъде сам. Шелби вече бе негова съпруга във всякакъв смисъл, освен юридически — трябваше само да я убеди в това.

Когато телефонът на бюрото му иззвъня, той го изгледа с неприязън. Бяха минали само пет от неговите десет минути. Раздразнено вдигна слушалката.

— Да?

— Извинявайте, че ви безпокоя, сенаторе, но на телефона е баща ви.

Алън прокара ръка през косата си и седна.

— Добре, ще се обадя. Арлин... Извинявай, имах тежка сутрин.

Тонът й претърпя бърза и пълна промяна.

— Няма защо. Баща ви звучи... Както винаги енергично.

— Арлин, трябвало е да постъпиш в дипломатическия корпус — чу я как се засмя и превключи линията. — Здравей, татко.

— Е, значи все още си жив — сарказмът в гърмящия глас почти не бе прикрит. — Ние с майка ти вече мислехме, че нещо се е случило с теб.

Алън успя да скрие усмивката в гласа си.

— Миналата седмица се поряхах, като се бръсних. Ти как си?

— Той ме пита как съм аз! — Дениъл изпусна една въздишка, която би трябвало да е патент на дълго страдащите бащи навсякъде по света. — Чудя се дали изобщо си спомняш кой съм аз. Обаче няма нищо... За мен няма значение. Майка ти, виж, тя очакваше синът й да й се обади. Първородният й син.

Алън се облегна назад. Колко пъти бе проклинал съдбата, задето го е направила най-големият и бе предоставила на баща му възможността да го бодне с тази фраза? Разбира се, напомни си той философски, Дениъл си имаше фрази и за Рина и Кейн — единствената дъщеря, най-младия син.

— Малко бях претрупан. Мама там ли е?

— Има спешен случай в болницата — на кръст да го разпънат, Дениъл не би признал, че жена му, Ана, щеше цял час да му се кара, ако знаеше какво прави. Тактиката му бе да ѝ съобщи, след като вече всичко е свършено. — Ходи наоколо тъжна и все въздиша — излъга той без никакви угризения. — Реших да плюя на гордостта си и аз да ти се обадя. Време е да се освободиш една събота и неделя и да дойдеш да видиш майка си.

Алън вдигна вежди. Познаваше баща си прекалено добре.

— Аз пък мислех, че е погълната от очакването на първото си внуче. Как е Рина?

— Тази седмица сам ще видиш — съобщи му Дениъл. — Аз... Тоест, Рина и Джъстин вече решиха, че искат да прекарат почивните дни със семейството. Кейн и Даяна също ще дойдат.

— Много работа си имал — измърмори Алън.

— Какво каза? Не мънкай, момче.

— Казах, че ще имаш много работа — отвърна Алън благоразумно.

— Заради майка ти съм готов да жертвам тишината и спокойствието си. Тя се безпокои за всички ви, и особено за теб, защото още си без жена и семейство. Първородният — добави той, вдъхновявайки се, — а и брат ти, и сестра ти се задомиха преди теб. Най-големият син, кръстен на името на баща ми, пък толкова зает да хвърчи насам-натам, че не изпълнява задължението си към рода Макгрегър.

Алън си помисли за изнурителната сутрин и почти се усмихна.

— Струва ми се, че родът Макгрегър се движи добре. Може пък Рина да има близнаци.

— Ха! — ала Дениъл за момент се замисли върху тази идея. Май си спомняше за близнаци преди две поколения по майчина линия. Трябваше да не забрави да провери, след като затвори. — Ще те чакаме в петък вечерта. И... — Дениъл се наведе напред върху масивното си бюро и запали една от забранените си пури. — Какво, по дяволите, е всичко това, което чета във вестниците?

— По-конкретно? — попита Алън.

— Предполагам, че може да е печатна грешка — разсъди Дениъл, вторачи се намръщено във върха на пурата си и я изтръска в

пепелника, който държеше скрит в най-долното чекмедже на бюрото.
— Мисля, че познавам достатъчно добре собствената си плът и кръв.

— Още по-конкретно — помоли Алън, въпреки че вече бе усетил накъде духа вятърът. Просто бе прекалено хубаво, за да го свърши толкова бързо.

— Ако прочета, че собственият ми син... Наследникът ми, така да се каже... си губи времето да другарува с някаква Кембъл, знам, че става дума за печатна грешка. Как се казва момичето?

Едновременно с желанието да разцелува баща си, го обзе най-откровено немирство и дяволитост.

— Кое момиче?

— По дяволите, момче! Момичето, с което се срещаш, което прилича на фея. Прелестното създание от снимката, която видях. Добър кокал. Добре се носи.

— Шелби — отговори Алън и изчака малко преди да добави: — Шелби Кембъл.

Настъпи мъртвешка тишина. Алън се облегна назад на стола си и се зачуди колко ли време ще мине, преди баща му да се сети да си поеме въздух. Жалко, помисли той, наистина жалко, че не можеше да види лицето на стария пират.

— Кембъл!!! — светът се взриви. — От Кембълвите, онези крадци и убийци!

— Да, тя също обича Макгрегърови.

— Никой мой син не си губи времето с някоя от клана на Кембълвите! — изрева Дениъл. — Ще те нашаря с ремъка, Алън Дънкан Макгрегър! — заплахата бе толкова празна сега, колкото и когато Алън бе осемгодишен, но бе отправена по същия гръмогласен начин. — Ще ти съдера кожата!

— Ще можеш да се опиташ тази седмица, когато се запознаеш с Шелби.

— Една Кембъл в моята къща? Ха!

— Една Кембъл в твоята къща — повтори Алън меко. — И една Кембъл в твоето семейство още до края на годината, ако стане, както го искам.

— Ти... — в гърдите му се бореха чувства. Кембъл срещу най-голямото му желание — да види всяко от децата си оженени и

задомени, а себе си отрупан с внучета. — Ти мислиш да се ожениш за една Кембъл?

— Вече й предложих. Тя не ме иска... засега — добави Алън.

— Не те иска! — бащината гордост надделя над всичко друго. — Каква глупачка! Типична Кембъл — измърмори той. — Тъпи неверници — Дениъл подозираше, че между тях има и вещици. — Сигурно е урочасала момчето — измърмори той, намръщен на празното пространство. — Винаги преди това е бил с ума си. Добре, доведи своята Кембъл при мен — заповяда той енергично.

Алън сдържа смеха си, забравил за лошото настроение, което го тровеше само преди няколко минути.

— Ще я поканя.

— Ще я поканиш? Ха! Докарай тук това момиче, дъщерята на Кембъл.

Като си представи Шелби, Алън реши, че и за две трети от народния вот не би пропуснал тази среща.

— Ще се видим в петък, татко. Много поздрави на мама.

— Петък — измърмори Дениъл и лакомо засмука пурата си. — Да, да, петък.

Когато затвори, Алън почти виждаше пред очите си баща си, потриващ очаквателно ръце. Почивните дни щяха да са интересни.

Когато спря на уличката пред къщата на Шелби, Алън забрави за умората си. Десетчасовият ден бе зад гърба му, с всичките си купища документи, факти и цифри.

Ала когато Шелби му отвори вратата, видя в очите му умората и утайката от раздразнението.

— Лош ден за демокрацията? — тя с усмивка хвана с две ръце лицето му и леко го целуна.

— Дълъг — поправи я той и я привлече към себе си. Разбра, че би понесъл още сто дни като този, стига да знаеше, че когато свърши, ще я има нея. — Извинявай, че закъснях.

— Не си закъснял. Нали си тук. Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не бих се отказал.

— Ела, за малко ще се преструвам, ще се правя на домакиня — разположи го на дивана, разхлаби вратовръзката му, свали я и откопча

горните две копчета на ризата.

Алън с лека усмивка я гледаше как му събува обувките.

— Може да свикна.

— Е, недей — посъветва го Шелби и се запъти към бара. — Никога не знаеш кога ще се върнеш и ще видиш, че съм се проснала на дивана и не искам да се помръдна.

— Тогава аз ще те глезя — обеща той и пое уискито, което му подаваше. Тя се сгуши до него. — Имах нужда от това.

— От питието ли?

— От теб — Шелби отметна глава и Алън я целуна дълго и нежно. — Просто от теб.

— Искаш ли да ми разкажеш за гадните бюрократи, за представителите на индустрията, които лобират за своите фирми или за каквото и да е друго, което ти е отровило деня?

Той се засмя и задържа за миг уискито върху езика си.

— Имах доста дълги разговори с конгресменката Плат.

— Марта Плат — тя въздъхна съчувствено. — Още откак бях момиче я помня като твърдолинейна, самоуверена, властна и стисната бюрократка.

Описанието бе съвършено точно.

— Още е такава.

— Баща ми казваше, че от нея би излязла отлична кредиторка. Тя мисли в бюджетни долари и центове.

Алън се засмя и остави чашата си. За какво му трябваше уиски, щом имаше Шелби?

— А ти как си? Как вървят нещата в света на бизнеса?

— Сутринта бавно, следобед трескаво. Изсипа се цяла тълпа колежани. Изглежда грънците идват на мода. Като стана дума за това, имам нещо за теб.

Скочи и се втурна, а Алън опъна крака и усети, че изобщо не е уморен, само по-отпуснат, отколкото преди двадесет минути би допуснал, че е възможно.

— Подарък — съобщи Шелби и остави в скута му една кутия. — Може да не е толкова романтичен, колкото твоите, но е уникален.

Той мълчаливо отвори кутията, извади купата и я хвана в две ръце. Кой знае защо, бе си го представяла да я държи точно така, като римски пълководец. Стана ѝ приятно, като я видя в дланите му.

Алън я разглеждаше, без да каже нищо. Купата бе гладка, наситенозелена, с едва загатнато нещо по-светло под повърхността. Линиите бяха чисти и изключителни със самата липса на всякакви украси. Не помнеше да е получавал нищо, което да му се е струвало по-значимо.

— Шелби, много е красива. Наистина, наистина е красива — премести я в едната си ръка, а с другата хвана нейните. — Още от самото начало се възхищавам как в толкова малки ръце се крие такъв талант — целуна пръстите ѝ и вдигна очи към лицето ѝ. — Благодаря ти. Не я ли правеше в деня, когато дойдох в твоята работилница?

— Нищо не пропускаш, а? — тя с удоволствие прокара пръст по купата. — Правех я... И мислех за теб. Струваше ми се правилно да я имаш, когато бъде довършена. После, когато видях къщата ти, разбрах, че е точно за теб.

— Точно за мен е — съгласи се той, прибра купата в кутията, остави я внимателно на пода и отново прегърна Шелби. — Ти също.

Тя облегна глава на рамото му. Изглеждаше вярно, когато Алън го казваше.

— Хайде да си поръчаме китайска храна.

— Хм. Мислех, че искаш да отидем на онзи филм.

— Това беше сутринта. Тази вечер бих предпочела да хапна свинско със сладко-кисел сос и да се целувам с теб на дивана. Всъщност... — продължи Шелби и лекичко го захапа по врата — бих могла да се задоволя и с няколко стари бисквити и малко сирене.

Алън се обърна, за да могат устните му да си поиграят с нейните.

— А какво ще кажеш първо да се целуваме и после да ядем?

— Имаш толкова добре подреден ум — забеляза тя и се отпусна върху купчината възглавници, като го увлече със себе си. — Обичам начина, по който работи. Целуни ме, Алън, както първия път, когато седнахме тук. Направо ме подлуди.

Очите ѝ бяха премрежени, устните леко разтворени. Той вплете пръсти в косата ѝ, разпиляна върху пъстрите възглавници. Сега не усещаше търпението, което се бе насилвал да усеща онзи първи път. Да си представя как би било с Шелби не бе толкова вълнуващо, колкото да знае как е. Тя бе по-възбуждаща от най-необузданата фантазия, по-желана от най-трескавата мечта. И бе тук, с него.

Вкуси бавно устните ѝ, както Шелби бе поискала. Можеше да овладее желанието си да ги погълне, когато знаеше, че ще дойде моментът и за това. Тя въздъхна, после потрепери. Тази комбинация едва не го докара до ръба, преди да бе разбрал колко близо бе до него. Дори не я бе докоснал, освен тази лека, закачлива игра на устни с устни.

Не бе предполагал, че мъчението може да бъде толкова изтънчено. Ала сега, когато устните му бяха притиснати към нейните, а пръстите ѝ разтваряха ризата му, Алън позна сладкото изкушение на агонията.

Шелби обичаше да го чувства. Всеки път, когато можеше свободно да го докосва, тя разбираше, че никога няма да ѝ омръзне да го прави. Това винаги ѝ доставяше такова чисто удоволствие, събуждаше в нея такава ненаситна алчност. Винаги, когато видеше нещо, което ѝ харесва, искаше да го пипне, да усети теглото му, материята. С Алън не бе по-различно. Но всеки път бе като за пръв път.

Долавяше аромата на неговия сапун — не, на нейния сапун, спомни си Шелби, — ала примесен с лек мускусен дъх след дългия ден. Сърцето му биеше бързо, въпреки че устните му още правеха любов с нейните бавно, влудяващо старателно. Пръстите ѝ се плъзнаха по раменете му, за да смъкнат ризата и да го усетят по-свободно. Целувката му загуби своето търпение толкова рязко, че дъхът ѝ спря.

Сега тя бе във вихрушката на буря, която той можеше да извика като магьосник. Кипящи черни облаци, кипящи светкавици. Би се заклела, че чува гръм, ала това бе само грохотът на собственото ѝ сърце. Ръцете му бързо, сякаш яростно я съблякоха, после я разтопиха със силни, уверени движения, които извикваха една след друга конвулсивни тръпки. Шелби бързо се озова на върха. Нямаше сила да прави нищо, освен да се понесе с бурята.

Алън я чу как извика, но бе прекалено оплетен в собствената си мрежа, за да отговори. Ленивите, засищащи ласки от предишния ден не го бяха докарали дотам. В него имаше нещо диво, нещо яростно, на което никога не бе давал пълна свобода. То се изскубна сега, като пантера, която най-последно бе успяла да изскочи от клетката си. Опустошаваше я, ала въпреки че го разбираше, не можеше да се спре.

Тялото ѝ нетърпеливо трепереше под неговото. Навсякъде, където се докосваха устните му, вкусуваха страст и обещание.

Тя се изви и простена. Тялото ѝ пламтеше, в съзнанието ѝ нямаше никакви мисли, само усещания. Не разбираше какво я пита, въпреки че чу дрезгавото нетърпение в гласа му. Не знаеше какво му отговаря, знаеше само, че каквото и да искаше от нея, не можеше да е прекалено много. През завесата от страст видя смътно лицето му над себе си. Очите му не бяха мрачни, това бе единственото, което бе ясно. Бяха тъмни, почти свирепи.

— Не мога да живея без теб — каза той с шепот, който сякаш безкрайно отекваше в съзнанието ѝ. — Няма да живея без теб.

После устните му се впиха в нейните и всичко изчезна.

— Сигурен ли си, че не искаш още?

Два часа по-късно Шелби седеше по турски на леглото, облечена в къса копринена роба с японски шарки. Бодна с вилица в малката бяла картонена кутийка и си взе още едно парченце от изстиващото свинско със сладко-кисел сос. Зад нея телевизорът тихо свиреше без никакъв образ. Альн се бе изтегнал удобно, опрял глава на възглавниците.

— Да — погледна я как продължи да рови в кутийката. — Шелби, защо не си оправиш телевизора?

— Ммм, рано или късно и това ще стане — обеща тя неопределено и остави кутийката. Поглади се по корема и шумно въздъхна: — Натъпках се — със замислена усмивка плъзна поглед от лицето му по стройното му мускулесто тяло. — Чудя се колко ли хора във вашингтонската община знаят колко страхотно изглежда сенатор Макгрегър по бельо.

— Малцина избрани.

— Би трябвало да се погрижиш за разширяване на популярността си — прокара пръст по крака му. — Защо не се замислиш да се появиш в някоя реклама... Нали разбираш, като баскетболистите?

— Човек може само да бъде благодарен, че не си съветник по връзките с обществеността.

— Много си закостенял, това е целият проблем — Шелби се просна в цял ръст върху него. — Само се замисли какви възможности

се откриват.

Той плъзна ръка под халата ѝ.

— Мисля.

— Дискретно разположени реклами в националните всекидневници, тридесетминутни предавания в най-гледаното време — тя опря лакти на раменете му. — Веднага ще си оправя телевизора.

— Представи си докъде може да се стигне. Накъдето и да погледнеш, високопоставени служители от федералната администрация, съблечени до съответното бельо.

Шелби си го представи и свъси вежди:

— Боже мили, това може да се превърне в национално бедствие.

— Световно — поправи я Алън. — Затъркаля ли се веднъж топката, няма спиране.

— Добре, убеди ме — целуна го шумно. — Твой патриотичен дълг е да не се събличаш. Освен тук — добави с блеснали очи и насочи ръка към ластика на шортите му.

Той се засмя и отново привлече устните ѝ към своите.

— Шелби... — езикът ѝ се докосна до неговия и Алън хвана с две ръце главата ѝ, за да не ѝ позволи да мърда. — Шелби — повтори малко по-късно, — преди малко исках да говоря с теб за нещо, а сега има опасност отново да се разсея, както тогава.

— Обещавах ли? — устните ѝ се плъзнаха към врата му.

— Получих заповед за тази събота и неделя.

— Така ли? — прехвърли се на ухото му.

Той в самозащита се претърколи и я притисна под себе си.

— Днес следобед ми се обади баща ми.

— Аха! — в очите ѝ искреше смях. — Земевладелецът.

— Тази титла би му харесала — хвана китките ѝ, за да не ѝ позволи отново да замъгли съзнанието му, както май се опитваше. — Изглежда е планирал едно от прочутите си семейни събирания. Ела с мен.

Тя вдигна вежди:

— В замъка на Макгрегърови в Хайанис Порт? Невъоръжена?

— Ще вдигнем бялото знаме.

Искаше ѝ се да отиде. Искаше ѝ се да каже не. Едно посещение в родния му дом прекалено много я доближаваше до окончателното обвързване, което толкова старателно избягваше. Въпроси,

предположения. Не можеше да ги избегне. Алън чу мислите ѝ толкова ясно, все едно, че ги бе произнесла. Реши да смени тактиката.

— Имам заповед да взема със себе си това момиче... — видя как очите ѝ се присвиха. — Дъщерята на тези крадци и убийци Кембълони.

— О, така ли?

— Точно така.

Шелби вирна глава.

— Кога тръгваме?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Първата мисъл на Шелби, когато видя къщата на скалата бе, че и тя самата не би могла да я направи по-добре. Бе великолепна, извисяваше се, сурова и строга, с кулите и бойниците си. Бе съградена от камък и напомняше за морето, мрачна и загадъчна в гаснещите лъчи на слънцето. Крепост, замък, анахронизъм — не можеше да ѝ намери име, можеше само да ѝ се възхищава.

Шелби се обърна към Алън и видя, че той бе вдигнал вежди в очакване на нейната присъда. В очите му го имаше онзи намек на хумор, който се бе научила да разпознава, и иронията, която вървеше с него. Тя със смях се наведе отново напред да погледне добре къщата.

— Знаел си, че ще ми хареса.

Алън не се сдържа и докосна косите ѝ с върховете на пръстите си.

— Мислех си, че може да ти допадне...

Шелби прихна и продължи да гледа замъка, докато той караше нагоре по хълма взетата под наем кола.

— Ако бях израснала тук, стаята ми щеше да е в кулата и в нея щяха да обитават духове без глави.

Алън завъртя кормилото по един от острите завои, които само допринасяха към атмосферата. Морето бе достатъчно близо, за да може през отворените прозорци да се донасят ароматът му и шумът от прибоя.

— Няма никакви духове, макар че баща ми периодично заплашваше, че ще внесе няколко смразяващи кръвта от Шотландия — устните му трепнаха и той хвърли един кос поглед към Шелби. — Кабинетът му е в една стая в кулата.

Тя се обърна към него, вдигна вежди и отново се наведе напред.

— Хм — вгледа се в тесните прозорци на кулата. Дениъл Макгрегър. Да, с нетърпение очакваше да се запознае с него. Дори на негова територия. Но преди това щеше да се наслади на гледката.

Цветята бяха хубаво допълнение — водопади от растения, избликващи от основата на къщата в дива пролетна фантазия. Дали Макгрегър имаше последната дума и за пейзажа, чудеше се Шелби, или това бе запазен периметър на жена му? Може би специалистката по хирургия на гръдния кош си почиваше, като отглеждаше петунии. Може би умелите ѝ ръце и острият ѝ ум имаха нужда от точно такова творчество.

Ако къщата бе творение на Дениъл, а градината на Ана, според Шелби те трябваше много добре да си подхождат. И двете бяха неповторими, силни и горди. Срещата с Макгрегърови можеше да се окаже много интересна.

Още щом Алън спря колата, Шелби изскочи и се втурна към цветната леха, за да я огледа цялата. Отново се засмя, отметнала глава назад, а непокорните ѝ къдрици се разпиляха от вятъра. Къщата сигурно бе най-красива привечер, по здрач.

Алън се бе облегнал на колата и я гледаше. Когато бе с Шелби, понякога гледането бе достатъчно.

Харесваше му върху фона на дивите багри на цветята и сивите камъни на къщата, пъхнала ръце в джобовете на широките си панталони. Тънката ѝ блуза с избродирани преди повече от петдесет години мънички лалета на яката се развяваше на вятъра. На ръката си носеше малък цифров часовник.

— Непременно бих имала духове — реши тя и му протегна ръка. — Бесни, тракащи духове, не някакви си лунни и въздушни — вплете пръсти в неговите и за момент двамата погледнаха заедно към къщата. — Целуни ме, Макгрегър — помоли Шелби и отметна косата от очите си. — Силно. Никога не съм виждала по-идеално място за това.

Още докато говореше, притисна тяло към него и здраво обви ръце около врата му, за да го привлече към себе си. Когато устните им се срещнаха, ѝ се стори, че долавя дъха на морска буря, въпреки че небето бе ясно. Докосваше Алън и усещаше раздиращите светкавици. Ако той прошепнеше името ѝ и устните им трепнеха заедно, тя чуваше гръм.

Притиснаха се един към друг, изгубени, забравили за света около тях, който просто спря. Сякаш бяха морски птици, долетели в гнездото си с падането на нощта. Сякаш луната бе започнала бавно, бавно да се

издига, още докато слънцето залязва. Нямаше значение. Всеки от тях бе центърът на света на другия.

Ръцете ѝ се допряха до страните му, отдръпнаха се и останаха леко върху кожата. Обля я вълна на съжаление за това, което още не можеше да му даде, което може би никога нямаше да е способна да му даде. Обвързване, което можеше да престъпи границите на всички ѝ страх, всичките ѝ съмнения и обещанието, което бе дала пред себе си.

— Обичам те, Алън — прошепна Шелби. — Вярвай в това.

Той виждаше в очите ѝ облаците на страстта... И борбата. Да, тя го обичаше, обаче... Не още, заповяда си Алън. Можеше да почака още съвсем малко, преди да настоява за повече.

— Вярвам — каза той, хвана ръцете ѝ, целуна ги и я прегърна през кръста. — Ела да влезем вътре.

Докато вървяха към вратата, Шелби за малко облегна глава на рамото му.

— Разчитам на твоята дума, че в неделя вечерта ще си изляза оттук цяла и невредима.

Алън само се засмя:

— Казах ти каква е моята позиция за ролята на посредника.

— Много благодаря — тя погледна към вратата и забеляза тежкия месингов герб, който служеше за чукане. Лъвът на Макгрегърови студено я гледеше с галското си мото на коронованата глава. — Баща ти не е човек, който би се крил в храстите, а?

— Да кажем, че има силно развито чувство за семейна гордост — той вдигна чукалото и го пусна да падне тежко върху дебелията врата.

Шелби си представи как звукът отеква във всяко ъгълче на къщата.

— Кланът Макгрегър е един от малкото, на които е разрешено да имат на шлема си корона. Добра кръв. Силна порода.

— Ха! — презрението в погледа ѝ се смени с любопитство, когато Алън избухна в смях. — Нещо смешно ли казах?

Преди да бе успял да отговори, вратата се отвори. Тя видя висок мъж, рус и с невероятни сини очи с виолетов оттенък. Имаше слабо лице, което говореше за интелигентност и лукавство. Той се облегна на вратата и бързо се усмихна на Алън:

— Смей се ти. Татко от цял час вика и мърмори. Нещо за... — погледът му се премести към Шелби. — Предатели и неверници. Здравсти, ти трябва да си неверницата.

Устните ѝ трепнаха от приятелската ирония в гласа му.

— Трябва да съм аз.

— Шелби Кембъл, брат ми Кейн.

— Първият Кембъл, който пристъпва прага на крепостта на Макгрегърови. Влез на свой риск — подаде ѝ ръка. Първата му мисъл бе, че тя има лице на морска сирена — не особено красиво, ала пленително и трудно за забравяне.

Шелби огледа широкия коридор и одобри избелелите гоблени и тежките стари мебели. Долови аромата на пролетни цветя, лекия дъх на прах и на стар лак. Не, и самата тя нямаше да го направи по-добре.

— Е, покривът не падна върху главата ми — забеляза, като разглеждаше щита с герб на стената. — Дотук добре.

— Алън! — Серина бързо се спусна по стълбите, въпреки напредналата си бременност.

Шелби видя елегантна жена с тъмносини очи и с коса, едновременно нежна и наситено руса. Видя също радостта, любовта, хумора в очите ѝ, преди тя да обвие ръце около врата на Алън.

— Липсваше ми.

— Много добре изглеждаш, Рина — той внимателно опря ръка на корема ѝ. Сестра му, помисли със смесица от учудване и гордост. Малката му сестричка. — Не мога да свикна с това — измърмори под носа си.

Серина сложи ръката си върху неговата.

— Няма да имаш още много време за свикване — усети как бебето се размърда под ръцете им и се усмихна на Алън, който погледна натам. — Той или тя вече няма търпение — отметна глава и се вгледа в лицето на Алън. — Татко си е внушил, че може и да са две. Чудя се кой ли може да му е пуснал тази муха.

Очите на Алън се усмихваха.

— Това беше чисто отбранителна маневра.

— Аха — тя се обърна и протегна и двете си ръце. — Ти трябва да си Шелби. Радвам се, че успя да дойдеш.

Шелби почувства топлотата, по-безгрижна, отколкото у Алън, и гостоприемството, по-малко любопитно, отколкото у Кейн.

— Аз също. Отдавна искам да се запозная с жената, която е счупила носа на Алън.

Серина прихна и посочи към Кейн:

— Предполагаше се да е неговият нос — присви очи, като видя, че Кейн пъхна ръце в джобовете си и се усмихна широко. — Трябваше да е неговият. Ела да се запознаеш с останалата част от семейството — продължи тя и хвана Шелби под ръка. — Господи, надявам се, че Алън те е подготвил.

— По свой си начин.

— Ако започнеш да се чувстваш притеснена, просто ми хвърли един поглед. Напоследък е достатъчно само да въздъхна, за да отклоня вниманието на татко за около час и половина.

Алън погледна след двете жени, които тръгнаха по коридора.

— Рина изглежда още отсега поема нещата в свои ръце — измърмори той.

Кейн се усмихна накриво и прегърна брат си през рамо.

— Истината е, че всички си умираме да видим твоята Кембъл, откак татко направи своето... Тъж... Съобщение — не попита Алън дали бе сериозно. Нямаше нужда. Отново погледна с любопитство към Шелби. — Надявам се си й казал, че татко лае, но не хапе.

— Ами, защо трябваше да й го казвам?

Шелби спря за момент на вратата на гостната, за да огледа сцената. В голям стар фотьойл седеше мургав мъж и пушеше спокойно. Той изобщо не се помръдваше, ала Шелби имаше чувството, че ако се наложи, може да се движи много бързо. На една от облегалките на фотьойла му бе приседнала жена със същия цвят. Ръцете й бяха чинно скръстени върху яркозелената пола. Странна двойка, помисли Шелби. Изглежда, Макгрегърови изобщо бяха странна компания.

Срещу тях седеше жена, която спокойно взеше на гергеф. Шелби разбра откъде Алън бе наследил не само чертите си, но и чаровната спокойна усмивка. В центъра на групата имаше красиво украсен широк фотьойл с висока облегалка. Подхождаше на мъжа, който седеше в него.

Шелби забеляза, че Дениъл Макгрегър бе едър — впечатляващ мъж с пламтяща червена коса, широки рамене и набраздено, червендалесто лице. Леко изненадана, тя установи, че карираното му

сако бе с шарките на Макгрегърови. Той бе неоспоримият председател на събранието.

— Рина трябва повече да си почива — заяви Дениъл и посочи с големия си тъп пръст към мъжа във фотьойла. — Жена в нейното положение няма работа в казиното до сутринта.

Джъстин издуха дълъг ленив облак дим.

— Казиното е работа на Рина.

— Когато една жена чака дете... — той замълча, колкото да хвърли на Даяна един въпросителен поглед.

Шелби видя как мургавата жена едва се пребори с усмивката си и поклати глава.

Дениъл въздъхна и отново се обърна към Джъстин:

— Когато една жена чака дете...

— Може да живее като всяка друга здрава жена — довърши вместо него Серина.

Преди да изригне с какъвто и да било отговор, Дениъл забеляза Шелби. Огромните му рамене се повдигнаха, широката му брадичка упорито се вирна.

— Е — отсече той и спря дотам.

— Шелби Кембъл — започна любезно Серина и влезе заедно с Шелби в стаята, — останалите от семейството. Съпругът ми, Джъстин Блейд — две много спокойни, много умни зелени очи се обърнаха към нея. Той дълго не се усмихна, ала когато го направи, си струваше. — Снаха ми, Даяна.

— Вие сте роднини — прекъсна представянето Шелби и отмести поглед от Джъстин към Даяна. — Брат и сестра?

Даяна кимна. Харесваше й прямотата в очите ѝ.

— Точно така.

— От кое племе? — попита тя.

Джъстин отново се усмихна и издуха още един облак дим.

— Команчи.

— Добра порода — оповести Дениъл и тупна с ръка облегалката на фотьойла си.

Шелби го погледна мълчаливо.

— Майка ми — продължи Серина, като преглътна смеха си.

— Много ни е приятно, че можа да дойдеш, Шелби — гласът на Ана бе тих, успокояващ. Ръката, която подаде на Шелби, бе здрава и

силна.

— Благодаря. Възхити ме градината ви, доктор Макгрегър. Много е живописна.

Ана се усмихна и стисна силно ръката ѝ.

— Благодаря ти. Тя е една от моите слабости — Дениъл гръмогласно се прокашля и по лицето ѝ за миг пробяга веселие. — Добре ли пътувахте?

— Да — усмихна ѝ се Шелби с гръб към Дениъл. — Много добре.

— Я да го видя това момиче — настоя той и отново тупна по облегалката.

Шелби чу сподавеното подсмивхане на Серина и бавно се обърна към Дениъл. Брадичката ѝ бе вирната предизвикателно под същия ъгъл като неговата.

— Шелби Кембъл — съобщи Алън, наслаждавайки се на момента. — Баща ми, Дениъл Макгрегър.

— Кембъл — повтори Дениъл и удари с две ръце по облегалките. Шелби се приближи към него, но не му протегна ръка.

— Да. Кембъл.

Ъгълчетата на устните му се извиха надолу, а веждите му се заключиха в най-страховитото според него изражение. Шелби не мигна.

— Моят род по-скоро би приел в къщата си язовец, отколкото Кембъл.

Алън видя, че майка му отваря уста и поклати глава, за да я накара да замълчи. Не само бе сигурен, че Шелби може да се справи, ами и искаше да я види как ще го стори.

— Повечето Макгрегърови са се чувствали съвсем удобно с язовци в гостната си.

— Варвари! — ахна Дениъл. — Кембъллови бяха варвари, всички до един.

Шелби наклони глава, сякаш за да го огледа от нов ъгъл.

— Макгрегърови имат славата на вечно губещи.

Лицето на Дениъл моментално стана почти толкова червено, колкото косата му.

— Губещи? Ха! Досега не се е родил Кембъл, който да се опре на Макгрегър в честна битка. Подлеци.

— След малко ще ни разкажат биографията на Роб Рой — дочу Шелби шепота на Кейн. — Чашата ти е празна, татко — вметна той с надеждата да го разсее.

— Шелби?

— Да — тя отмести поглед към него и забеляза, че Кейн с всички сили се мъчеше да остане сериозен. — Уиски — не можа да се сдържи да не му намигне бързо. — Чисто. Ако Макгрегърови бяха по-умни — продължи, без да спира, — може би нямаше да загубят земята си, семейните шарки по поличките си и името си. Кралете — продължи Шелби спокойно — имат навика да стават спрехави, когато някой се опитва да ги отхвърли.

— Кралете! — избухна Дениъл. — Английският крал, за бога! На никой истински шотландец не му трябва английски крал, за да му казва как да живее на собствената си земя.

Устните на Шелби трепнаха. Тя пое чашата, която Кейн ѝ подаде.

— Това е истина, за която мога да пия.

— Ха! — Дениъл вдигна своята чаша, пресуши я на един дъх и я стовари на масата.

Шелби вдигна вежди, погледна уискито и последва примера му.

За миг той се намръщи на празната чаша до себе си. Възцари се мъртвешка тишина. Дениъл бавно премести поглед обратно към Шелби. Очите му бяха бесни, нейните дръзки. Той се надигна от креслото и се извиси над нея, огромен като мечка мъж с пламтяща коса. Тя опря ръце на кръста си — тънка като фиданка жена със също толкова драматични къдрици. На Алън за миг му се прииска да можеше да рисува.

Дениъл отметна глава назад и се разсмя гръмогласно.

— Бога ми, това се казва момиче!

В следващия момент Шелби загуби опора под краката си и се озова стисната в мечешка прегръдка за добре дошла.

Не ѝ отне много време да си създаде представа за семейство Макгрегър. Дениъл бе самоуверен, артистичен и строг — и със сърце от памук, когато ставаше дума за децата му. Ана имаше очите и характера на големия си син. Тя, според Шелби, можеше тихо да управлява всички, включително съпруга си. След като цяла вечер я наблюдава, Шелби реши, че трябва много да внимава с Алън. Той

имаше търпението и проникателността на майка си. Опасна комбинация.

Хареса ѝ семейството на Алън, приликите и контрастите. Поотделно биха ѝ се сторили интересни. Като група бяха очарователни. Самата къща бе нещо, на което никога не би могла да устои. Сводести тавани, водоливници, странни ризници и безкрайни проходи. Вечеряха в столова, голяма колкото една нормална къща. Над огромната камина, сега пълна със зелени клонки, вместо с бумтящ огън, висяха кръстосани мечове. Прозорците бяха високи и армирани, но огромните полилеи пръскаха светлина. Богатството, със своята ексцентричност и показност, подхождаше на Дениъл Макгрегър.

Шелби, седнала отляво на Дениъл, прокара пръст по ръба на чинията.

— Много красив сервиз — забеляза тя. — Уеджууд, от края на осемнадесети век. Жълтото е много рядко.

— От баба ми е — обади се Ана. — Единственото ѝ богатство. Никога не съм осъзнавала, че цветът му е рядък.

— Синьото, виолетовото, зеленото и черното най-често се постигат с оксидна боя. Ала този тон съм го срещала само в музея.

— Никога не съм разбирал цялата тая дандания заради една чиния — вметна Дениъл.

— Защото повече те интересува какво има в нея — обясни Серина.

— Шелби е грънчарка — намеси се Алън, преди баща му да бе успял да отговори.

— Грънчарка ли? — Дениъл сви вежди и я изгледа. — Ти правиш грънци?

— Освен другите неща — отвърна тя сухо.

— Майка ни правеше грънци — обади се тихо Даяна. — Помня я как работеше на малко ръчно колело. Очаровах се какво може да се създаде от една бучка кал. Помниш ли, Джъстин?

— Да. Тя понякога продаваше някои неща в магазинчето в града. Ти продаваш ли изделията си? — попита той Шелби. — Или това ти е само хоби?

— Имам магазин в Джорджтаун — Шелби усети силната връзка между брата и сестрата.

— Значи имаш магазин — кимна одобрително Дениъл. Търговията бе нещо, което той уважаваше. — Продаваш собствените си изделия. Бива ли те?

Тя вдигна чашата си.

— Иска ми се да мисля, че е така — отметна бретона от очите си и се обърна към Алън: — Какво ще кажеш, сенаторе, бива ли ме?

— Изненадващо добре се справяш — отговори той. — Като за човек без никакво чувство за организация, успяваш да се занимаваш със занаята си, да движиш магазина и да живееш точно както ти харесва.

— Обичам необичайните комплименти — реши Шелби след моментно колебание. — Алън е свикнал да живее по-подредено. Той никога не би останал без бензин на магистралата.

— Обичам необичайните обиди — измърмори Алън.

— Добре се справяте! — Дениъл замахна с вилица и към двамата. — Знаеш какво искаш, момиче, нали?

— Както и всеки друг.

— Ще бъдеш добра първа дама, Шелби Кембъл.

Пръстите ѝ се свиха върху винената ѝ чаша — неволен жест, който само Алън и майка му забелязаха.

— Възможно е — отвърна тя спокойно, — ако това беше моята амбиция.

— Със или без амбиция, това е съдба, когато си се хванала с него — той насочи вилицата към Алън.

— Малко избързваш — Алън отрязва от месото си, като изруга от сърце наум. — Аз още не съм решил да се кандидатирам за президент, а и Шелби още не се е съгласила да се омъжи за мен.

— Не си решил? Ха! — Дениъл гаврътна виното си. — Не се е съгласила? — стовари с трясък чашата. — Момичето не ми изглежда глупаво, нищо, че е Кембъл — продължи той. — Тя е от добра шотландска порода, независимо от клана си. Ще нареди истински макгрегърчета.

— Той още иска да смени името ми — обади се Джъстин, в опит да привлече огъня върху себе си.

— Трябва да се продължи рода — обясни му Дениъл. — Но детето на Рина ще е и Макгрегър. Както и на Кейн, когато му дойде

умът в главата и си спомни, че има задължения — хвърли на по-малкия си син един навъсен поглед, който бе посрещнат с дръзка усмивка.

— Ала Алън е първородният и дългът му повелява да се ожени и да създаде...

Алън се обърна с намерението да сложи точка на този въпрос и улови усмивката на Шелби. Тя бе опряла ръце на масата, забравила за вечерята, и крадешком се наслаждаваше на Дениъл.

— Забавляваш ли се? — прошепна той в ухото ѝ.

— Не бих го пропуснала за нищо на света. Винаги ли е такъв?

Алън погледна към баща си, който продължаваше да размахва ръце и да изнася лекцията си.

— Да.

Шелби въздъхна:

— Струва ми се, че съм влюбена. Дениъл — прекъсна тя потока му от думи, като го дръпна рязко за ръкава. — Не искам да обиждам нито Алън, нито жена ти, но ако ще се женя за някой Макгрегър, това трябва да си ти.

Все още увлечен от красноречието си, Дениъл се вторачи в нея. Изведнъж чертите му се отпуснаха и той избухна в смях:

— Огън момиче си ти, Шелби Кембъл. Дай... — вдигна бутилката с вино. — Чашата ти е празна.

— Добре го изработи — похвали я по-късно Алън, докато я развеждаше из къщата.

— Така ли? — тя се засмя и го хвана за ръка. — На такъв мъж трудно се устоява — вдигна се на пръсти да го захапе по ухото. — Както и на първородния му син.

— Това звание трябва да се използва почтително — предупреди я той. — Аз лично винаги съм го намирал много досадно...

— О, това е забележително! — Шелби вдигна от високата маса вазата от фин порцелан. — Алън, тази къща е по-добра от потънала галера. Никога не би ми омръзнало да се скитам от коридор в коридор — остави вазата, обърна се към него и му се усмихна. — Обличал ли си някога някоя от тези ризници?

— Кейн веднъж облече... Цял час ми отне да го измъкна от нея.

Шелби измърмори съчувствено и обхвана с две ръце лицето му.

— Бил си такова добро момче — внезапно го целуна и смехът ѝ потъна в устните му. Само плам, само огън, без никакво предупреждение.

— Той се напъха в ризницата — обясни Алън, като я дръпна за косата, за да задълбочи целувката, — защото аз му казах, че може да е интересно.

Тя го погледна задъхано. Щеше ли някога да е подготвена за тези опасни завои на личността му?

— Подстрекател — успя да произнесе.

— Роден водач — поправи я той, преди да я освободи. — Освен това, успях да го измъкна... След като беше изкарал ума на Рина.

Шелби се облегна за момент на стената, докато пулсирането в тялото ѝ бавно, много бавно отслабна.

— Не вярвам, че си бил толкова послушен, както веднъж ми каза. Сигурно си заслужавал да ти счупят носа.

— Кейн повече заслужаваше.

Тя отново се засмя. Насочиха се към друг коридор.

— Харесва ми твоето семейство.

— На мен също.

— Хареса ти и да се изправя лице в лице с баща ти.

— Винаги са ми харесвали холните комедии.

— Хол ли? Повече прилича на тронна зала — Шелби облегна глава на рамото му. — Чудесно е. Алън... Откъде на баща ти му е дошла наум мисълта, че ще се женим?

Той запали лампата и коридорът се обля в доста мъждива светлина.

— Казах му, че съм ти предложил — отговори безгрижно. — Баща ми трудно би разбрал, че някой може да откаже на първородния му син — Алън се обърна и притисна Шелби между себе си и стената.

Слабата светлина хвърляше сянка върху очите му. Тя усещаше струящата от него сила, въпреки че телата им едва се докосваха. Алън можеше да бъде яростен точно толкова лесно, колкото можеше да бъде и нежен.

— Алън...

— Колко дълго ще ме караш да чакам? — не бе имал намерение да я притиска. Бе си обещал, че няма да го прави. Ала когато я виждаше в дома на своето детство, сред семейството си, сред своите

спомени, нуждата да я има само се засилваше. Да я има цялата. — Аз те обичам, Шелби.

— Знам — тя обви ръце около него и притисна бузата си до неговата. — И аз те обичам. Дай ми още малко време, Алън, само още малко време. Знам, че искам много — притисна се за миг към него, после се отдръпна дотолкова, че да вижда лицето му. — Ти си почестен от мен, по-добър, по-търпелив. Трябва да се възползвам от това.

Той не се чувстваше нито честен, нито добър, нито търпелив. Искаше му се да я притисне в ъгъла и да изисква, да настоява... Да моли. Но в него имаше прекалено много от Макгрегъровия характер, за да си позволи последното, а погледът в очите ѝ не му даваше да се обърне към първите две.

— Добре, Шелби. Ала когато се върнем във Вашингтон, ще трябва да поговорим. След като аз взема своето решение, ще трябва да те помоля ти да вземеш своето.

Тя облиза устни. Страхуваше се, че знае с какво бе свързано неговото решение. Не сега, каза си. Нямахте да мисли за това сега. Във Вашингтон щеше да се наложи да се заеме с него, но тук, сега искаше Алън за себе си, без сянката на политиката, без намек за бъдещето.

— Ще говорим във Вашингтон — съгласи се Шелби. — И ти обещавам, че ще ти дам отговор.

Той кимна и я прегърна.

— Нека да бъде такъв, какъвто искам — прошепна тихо и я целуна без никакво търпение. — Късно е — добави Алън, като знаеше, че тя бе и изненадана, и развълнувана от алчната му целувка. — Сигурно всички са си легнали.

— И ние трябва да си лягаме.

Той се засмя и ухапа ухото ѝ.

— Какво ще кажеш за едно нощно къпане?

— Къпане ли? — Шелби с въздишка се отдаде на усещанията си. — Не съм си взела бански.

— Добре — Алън я поведе към коридора към голяма двойна врата. Отвори я, вмъкна Шелби вътре и затвори вратите зад тях.

— Е? — тя опря ръце на кръста си и огледа стаята.

Бе голяма, както всичко друго в тази къща. Едната стена бе цялата стъклена с огромни буйни растения, закачени на зашеметяваща височина, през които се процеждаше лунната светлина. Подът бе

покрит с малки мозаечни плочки, които образуваха сложни синьо-зелени плетеници. В центъра на стаята бе разположен огромен синкав басейн.

— Дениъл Макгрегър не си губи времето, а? — гласът ѝ се отрази от високия таван. Шелби се обърна засмяна към Алън: — Обзалагам се, че откакто си се родил, всеки ден си плувал. Първия път, когато те видях, ми заприлича на плувец на дълги разстояния, маратонец. Такава ти е фигурата — бързо стисна рамото му. — Може би не съм била далеч от истината.

Той само се усмихна и я отведе от басейна.

— Първо ще отидем в сауната.

— О, така ли?

— Да — пхна ръка в колана на панталоните ѝ и я привлече поблизо. — Това разтваря порите — с бързо движение ги разкопча и ги смъкна надолу по бедрата ѝ.

— Щом настояваш... — тя започна да разхлабва вратовръзката му. — Забелязал ли си, сенаторе, че през повечето време носиш много повече дрехи от мен?

— Ако искаш да знаеш... — плъзна ръце под блузата ѝ. — Забелязал съм.

Пръстите ѝ несръчно започнаха да се борят с копчетата му.

— Спри, ако не искаш да влезеш в сауната съвсем облечен — Шелби издиша продължително и издърпа ризата му. — Ще ни трябват хавлии — добави тя и с един силен замах плъзна длан по гърдите и корема му.

Алън бавно измъкна блузата ѝ от панталона, позволявайки си да я погледа, преди да се обърне да вземе кърпи от рафта зад него. Шелби бе стройна, бяла... Примамлива и предизвикателна... И негова. Без да откъсва очи от неговите, тя уви кърпата около себе си.

Когато той отвори вратата на малката стаичка, я връхлетя суха горещина. Шелби за миг спря неподвижно да я погълне, после отиде на пейката.

— От месеци не съм ходила на сауна — затвори очи и легна по гръб.

— Казвали са ми, че баща ми е циментирал доста успешни сделки в тази стаичка — обади се Алън и се отпусна до нея.

Тя го погледна през премрежени ресници:

— Представям си. Това повечето нормални хора би ги разорило — лениво прокара пръст по бедрото му. — Ти използваш ли понякога сауната за жизненоважни държавни интриги, сенаторе?

— В малки горещи стаички съм склонен да си мисля за други неща — той се наведе и я целуна по голото рамо. — Жизненоважни, разбира се, ала по-лични.

— Ммм... — устните му се плъзнаха към шията ѝ и Шелби отметна глава. — Колко лични?

— Много поверителни — Алън я придърпа в скута си и започна онези бавни целувки, които винаги я опияняваха. Устните ѝ се движеха срещу неговите с ленива, пропита от жегата страст. — Тялото ти ме очарова, Шелби. Стройно, гладко, пъргаво — устните му се спуснаха още по-надолу и се спряха точно над хлабавия възел на кърпата. — И умът ти... Също пъргав и сръчен като ръцете ти. Никога не ми е било ясно кое от двете ме е привлякло първо. Сигурно и двете едновременно.

Бе ѝ достатъчно да лежи и да го оставя да я люби с думи и с нежното докосване на устните си. Мускулите ѝ бяха отмалели от горещината, кожата ѝ бе мека и влажна. Когато устните му се върнаха при нейните, тя откри, че няма сили да вдигне ръка към врата му и да го привлече по-близо. Но устните ѝ можеха да се движат, да се разтварят, да подканят, да подмамват. Шелби съсредоточи цялата си сила там, защото тялото ѝ сякаш се бе разтопило от жегата и копнеж.

Докато я целуваше, бавно и дълбоко, върховете на пръстите му развързаха възела, кърпата се разтвори и я остави незащитна.

Алън я чу как отново простена в устните му, вкуси треперещия ѝ дъх, който се сля с неговия. Ароматът ѝ, винаги вълнуващ, сега сякаш изпълни малката стаичка, докато не остана нищо друго. Затова я докосна, първо собственически и лениво, като виждаше в съзнанието си всяка извивка, преди да плъзне пръсти по нея.

Прегърна я през кръста и я привлече по-близо. Телата им се сляха. Устните им, все още гладни, се впуснаха в целувка, която сякаш продължи вечно. Където и да я докоснеше, тя отговаряше и с колкото по-малко търпение я търсеха ръцете му, толкова по-трескаво отговаряше Шелби. Когато започна да тръпне, той почувства как в него се надига възбуда. Сега, настояваше тялото му. Вземи я сега, тук и

сега. Алън пое несигурно въздух, укроти страстта си и се отдаде на удоволствието да я подлуди.

Тя се изви срещу него и несъзнателно простена името му, само неговото име. Това бе всичко, което той искаше да чуе. После Шелби отново бе мека и безсилна. Можеше часове наред просто да я прегръща така. Алън се изправи, без да я пуска.

— Опасно е толкова дълго да стоим тук — бързо я целуна по устните. — Ще се разхладим малко.

— Невъзможно е — прошепна тя и отпусна глава на рамото му. — Абсолютно невъзможно.

Кърпите останаха на пейката.

— Водата е студена... Нежна почти колкото кожата ти.

Шелби въздъхна леко и се обърна да погледне неподвижната повърхност на басейна.

— Ако ти можеш да го понесеш, и аз ще мога — обви по-здраво ръце около врата му. — Ала не ми се вярва, че ще имам сили да плувам.

— Значи ще плуваме по двойки — предложи той и скочи заедно с нея.

Тя ахна от студа, после изплува да поеме въздух и се блъсна в него.

— Ледено е!

— Не, всъщност водата се поддържа около двадесет и пет градуса. Въпросът е в рязката промяна на температурата.

Шелби присви очи, плисна вода в лицето му и се гмурна към дъното. Чувстваше мускулите си гъвкави, готови да се свиват и разпускат. Когато стигна до другия край на басейна, Алън вече я чакаше там.

— Фукльо — обвини го тя и отметна мократа си коса от очите. После, прехапала език, плъзна бавно поглед оттам, където водата капеше от косата му, докъдето го обгръщаше малко под кръста. Нямахше значение колко пъти го бе виждала, колко често го докосваше — тялото му винаги я възбуждаше. — Изглеждаш страхотно, сенаторе. Май ще свикна да те гледам мокър и гол — лениво се отпусна да заплува по гръб. — Ако някога решиш да зарежеш политиката, сигурно ще можеш да направиш кариера като спасител на нудистки плаж.

— Винаги е добре човек да има резервни варианти — той се загледа в нея. Тялото ѝ бе гладко и бяло върху фона на тъмната вода.

Лунната светлина струеше през прозорците и трептеше върху повърхността. Желанието, което бе почувствал преди малко, се върна с пълна сила. С един замах се озова до нея и обви ръка около кръста ѝ. Шелби се вкопчи в раменете му да запази равновесие и отметна назад глава. Косата ѝ се разпиля във водата. Алън го видя в очите ѝ — вълнението, взаимното желание. След това устните ѝ се втурнаха да посрещнат неговите и той повече не виждаше нищо.

Тя знаеше, че сега няма да има лениви, търпеливи ласки. Устните му притиснаха силно нейните и Шелби долови вкуса на ожесточено отчаяние. Ръката му на кръста ѝ я привлече силно към него. Тя не бе предполагала, че страстта ѝ можеше толкова бързо да се събуди отново, но тя избухна, нетърпелива и гореща както преди. Желанието идваше на бързи вълни, всяка по-висока от предишната, докато накрая я заляха и Шелби се задъха. Телата им се притиснаха едно към друго, мокри и пламтящи. Тя вплете пръсти в косата му, като шепнеше хиляди обещания, хиляди молби.

Водата сякаш нарочно забавяше движенията им, когато и двамата биха искали да бързат. Никой от тях нямаше търпение, когато гладът бе толкова остър и всепоглъщащ. Шелби усети как водата покри раменете ѝ, студена и чувствена, докато устните на Алън върху нейните станаха още по-горещи, по-твърди и ненаситни. Долавяше го върху кожата му, вкусваше го с устните си, които обхождаха тялото му — лекия дъх на хлор, смесващ се с аромата, с който бе свикнала. Само той ѝ напомняше, че са в басейн, а не в някоя тиха лагуна на хиляди километри оттук.

Ала когато той я взе в полудата на страстта, можеха да бъдат където и да е.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Здравсти.

Шелби потисна въздишката си, взе последния завой по стълбите и видя Серина.

— Здравсти.

— Май ние с теб сме единствените, които тази сутрин още не са се заели с някаква отвратително плодотворна дейност. Закусила ли си?

— Тъъ — Шелби притисна ръка към стомаха си. — Умирам от глад.

— Добре — Серина я поведе по коридора. — Обикновено закусваме в една стая до кухнята, защото всички се събуждаме по различно време. Кейн винаги става с пукването на зората — навик, който се опитвам да му избия, откак беше малък. Алън и родителите ми не са по-добри. Даяна смята, че осем часа вече е късно за всички, а Джъстин живее по график, който още не мога да разбера. Както и да е, сега си имам извинение — тя потупа добре закръгления си корем.

Шелби се засмя:

— На мен не ми трябва извинение.

— Завиждам ти.

Серина доплува до една обляна в слънце столова, която само според стандартите на Дениъл Макгрегър не би могла да се смята за достатъчно просторна и официална. Тежките яркосини завеси на високите прозорци бяха завързани с големи пискюли. Старинният килим бе на избелели сини и златисти шарки.

— Не мога да свикна с тази къща — Шелби се насочи към един бюфет от осемнадесети век в стил Чипъндейл, за да разгледа колекция оловни съдове от Ню Ингленд.

— Аз също — отвърна Серина със смях. — Какво мислиш за вафлите?

Шелби се усмихна през рамо:

— Изпитвам много топли, приятелски чувства към вафлите.

— Знаех си, че ми харесваш — кимна Серина. — Веднага се връщам — тя изчезна в една странична врата.

Останала сама, Шелби разгледа един френски пейзаж, помириса свежите цветя в кристалната ваза. Двата почивни дни не биха й стигнали да види всяка стая, реши тя. И цял живот, за да разгледа всичко в тях. И въпреки това тук се чувстваше у дома си. Със семейството на Алън й бе също толкова приятно, колкото и със собствените й роднини. Би било толкова просто да се обичат, да се оженят, да имат деца... С въздишка опря чело на прозореца. Ако само можеше да е толкова просто!

— Шелби?

Шелби се изправи и се обърна. Серина я гледаше мълчаливо.

— Донесох кафе — обади се тя след моментно колебание. Не бе очаквала да види тези красиви сиви очи разтревожени. — Вафлите ей сега ще пристигнат.

— Благодаря — Шелби седна и взе чашата с кафе. — Алън ми е казал, че управляваш казино в Атлантик Сити.

— Да. С Джъстин сме съдружници там и в няколко други хотела. Останалите — добави тя и вдигна чашата си — са само негови. Засега.

Шелби се засмя. Серина й харесваше.

— Ти ще го убедиш, че и за тях му трябва съдружник.

— Едно по едно. През последната година и нещо се научих да се оправям с него... Особено след като загуби баса и трябваше да се ожени за мен.

— Това май не го разбрах.

— Той е комарджия, аз също. Решихме да хвърляме монета — спомни си Серина и се усмихна. — При ези печелех аз, при тура той.

Шелби се засмя и остави чашата.

— Доколкото разбирам, монетата е била твоя.

— Естествено. Разбира се, той знаеше, но през всичкото това време не съм му позволила да я види — несъзнателно опря ръка на корема си. — Това го държи на нокти.

— Направо е луд по теб — каза Шелби тихо. — Личи си по начина, по който те поглежда, когато влезеш в стаята.

— Ние с Джъстин сме минали през много неща — тя за момент замълча, спомнила си за онези първи бурни месеци, след като се запознаха, когато любовта разцъфтя въпреки нежеланието им, за

страха от това окончателно обвързване. — Кейн и Даяна също — продължи да разказва. — Джъстин и Даяна са имали тежко детство, заради което им беше трудно да си позволят да се свържат с някого. Странно, мисля, че съм обичала Джъстин от самото начало, въпреки че не съм го осъзнавала. Същото беше и с Кейн и Даяна — Серина замълча и погледна Шелби с хубавите си топли очи.

— Вие, Макгрегърови, бързо разбирате какво искате.

— Преди да видя Алън с теб, се чудех дали някога ще се влюби — пресегна се през масата и докосна ръката ѝ. — Бях толкова доволна, като разбрах, че не си такъв тип жена, с каквато се страхувах, че ще се хване.

— Какъв е този тип? — попита Шелби с полуусмивка.

— Студена, пресметлива, изискана блондинка, може би с меки ръце и с безукорно скучни обноски — в очите ѝ припламна смях. — Някоя, с която не бих издържала сутрин да си пия кафето.

Шелби се засмя, ала поклати глава:

— На мен ми се струва, че такава жена много би подходдала на сенатор Макгрегър.

— Би подходдала на титлата — възрази Серина, — не и на човека. А човекът е брат ми. Той има склонността понякога да е прекалено сериозен, да работи прекалено много... Да се вживява прекалено много. Има нужда от някой, който да му напомня да се отпусне и да се засмее.

— Бих искала това да беше всичко, от което има нужда — вметна Шелби тихо.

Серина видя, че очите ѝ отново се замъглиха от тревога и веднага я заля вълна от съчувствие. С мъка я овладя, защото знаеше, че съчувствието често води до вмешателство.

— Шелби, аз не си пъхам носа в чужди работи... Е, може би съвсем мъничко. Просто наистина искам да знаеш, че много обичам Алън.

Шелби се вторачи в празната чаша пред себе си, после вдигна очи.

— Аз също.

Серина се облегна назад. Искаше ѝ се да може да каже нещо мъдро.

— Никога не е толкова лесно, нали?

Шелби отново поклати глава:

— Да, не е лесно.

— Значи все пак сте решили да станете — наруши тишината Алън от прага. Макар да забеляза, че между Шелби и сестра му премина нещо, не изкоментира.

— Още няма десет — заяви Шелби и вдигна глава за целувка. — Ял ли си?

— Много отдавна. Има ли още кафе?

— Колкото искаш — отговори Серина. — Само си вземи едва чаша от бюфета. Виждал ли си Джъстин?

— Горе е с татко.

— Аха, замислят някаква брилянтна финансова операция.

— Играят покер — поправи я Алън, докато си наливаше кафе. — Татко е вътре с около петстотин долара.

— А Кейн?

— Вътре е с триста.

Серина се опита да изобрази неодобрение и не успя.

— Не знам какво да направя с Джъстин, та да престане да скубе роднините ми. Ти колко загуби?

Алън сви рамене и отпи.

— Около сто седемдесет и пет — улови погледа на Шелби и се усмихна: — Играя с Джъстин само по дипломатически причини — тя продължи да го гледа и той се облегна назад на бюфета. — И, по дяволите, някой ден ще го бия.

— Струва ми се, че в този щат комарът е забранен — предположи Шелби и погледна към вафлите, които точно внасяха. — Сигурно глобата е доста солена.

Без да ѝ обръща внимание, Алън се вгледа в чинията ѝ.

— Ти всичко това сама ли ще го изядеш?

— Да — тя взе сиропа и обилно поля вафлите. — Тъй като клубовете само за мъже са архаични, шовинистични и противоконституционни, предполагам, че мога да изиграя една игра.

Алън гледаше как вафлите изчезват.

— Никой от нас никога не е свързвал парите с пола — нави една от къдриците ѝ на пръста си. — Готова ли си да губиш?

Шелби се усмихна и пъкна вилицата в устата си.

— Нямам такъв навик.

— Мисля, че ще погледам — реши Серина. — Къде са мама и Даяна?

— В градината — отговори Алън. — Даяна искаше няколко калема за къщата, която наскоро са купили с Кейн.

— Значи имаме един-два часа — кимна Серина и стана.

— Майка ти не одобрява ли картите?

— Не одобрява пурите на баща ми — обясни Серина. — Той ги крие от нея... Или тя му позволява да си мисли, че успява да ги скрие.

Спомнила си спокойните наблюдателни очи на Алън, Шелби реши, че бе по-скоро второто. Ана, също като Алън, нищо не пропускаше.

Докато се изкачваха по стълбите на кулата, до тях долетя боботещият глас на Дениъл:

— Проклет да си, Джъстин Блейд, имаш дяволски късмет.

— Вечните губеци, тези Макгрегърови — въздъхна Шелби и хвърли един поглед към Алън.

— Ще видим дали Кембълви могат да се справят по-добре. Нов играч — оповести той от вратата.

Във въздуха висеше гъстият ароматен пушек от скъп тютюн. Бяха наредили столовете около огромното старо бюро на Дениъл и го използваша като маса. Тримата мъже вдигнаха очи.

— Не искам да прибирам парите на жена си — заяви Джъстин и ѝ се усмихна, стиснал пура между зъбите си.

— Няма да имаш тази възможност — успокои го Серина и с тиха въздишка се отпусна на облегалката на стола му. — Шелби иска да изиграе една-две игри.

— Кембъл! — Дениъл потри ръце. — Добре тогава, да видим накъде духа вятърът. Вземи си стол, момиче. Тройно вдигане, десет долара чипа, най-малко валета за отваряне.

— Ако мислиш, че ще си наваксаш загубите от мен, Макгрегър, много се лъжеш — любезно му съобщи Шелби и седна.

Дениъл изръмжа одобрително.

— Раздай картите, момче — нареди той на Кейн. — Раздай картите.

Отне ѝ по-малко от десет минути да установи, че Джъстин Блейд бе най-добрият играч, когото някога бе срещала. А доста бе седяла край маси за покер, елегантни и не толкова. Дениъл играеше

предизвикателно, Кейн с комбинация от импулсивност и умение, а Джъстин просто играеше. И печелеше. Тъй като разбираше, че бе изправена срещу много по-добър играч от нея, Шелби реши да заложил на най-голямото си според нея предимство. На слепия късмет.

Алън, който стоеше до нея, я видя как изчисти две купи, решила да се опита да направи кент флош. Той поклати глава и заобиколи масата да си сипе още една чаша кафе.

Харесваше му как изглеждат един до друг с баща му, почти опрели рамене, навели леко огненочервените си глави, докато си оглеждат картите. Странно колко лесно влезе тя в живота му, с тих плясък, който обещаваще безкрайни и пленителни вълни. Сякаш съвсем пасваше тук, както играеше покер в странната стая в кулата, с надвисналия облак дим и изстиващото кафе в чашите. Както щеше да подхожда и на изискан вашингтонски прием в блестяща от светлина и кристал зала, отпиваща шампанско от тънкостенна чаша.

През нощта пасваше в прегръдките му така, както никоя жена не бе пасвала и нямаше да пасне. Алън имаше нужда от нея в живота си, както имаше нужда от храна, вода и въздух.

— Двойка аса — съобщи Дениъл със свирепо изражение.

Джъстин спокойно остави картите си на масата.

— Две двойки. Валета и седмици — облегна се назад, а Кейн изруга с отвращение.

— Ти, кучи сине... — избухна Дениъл и погледна от дъщеря си към Шелби. — Да те вземат дяволите, Джъстин Блейд!

— Малко рано го пращаш по дяволите — обади се Шелби и откри картите си. — Кент, от петица до деветка.

Алън се приближи да погледне.

— Не може да бъде, изтеглила е шестицата и седмицата!

— Само една гадна вещица може да изтегли кент флош — избоботи Дениъл, вторачен в нея.

— Или една гадна Кембъл — отвърна Шелби спокойно.

Той присви очи:

— Раздай картите.

Шелби прибра чиповете, а Джъстин й се усмихна:

— Добре дошла на борда — каза тихо той и започна да бърка тестето.

Поиграха един час. Шелби се придържаше към липсата на всякаква логика — система, която ѝ помагаше да не потъне. Обикновено не би сметнала двадесет и пет долара за впечатляваща печалба, но при тази конкуренция бе много доволна. В момента, в който Дениъл чу жена му да се качва по стълбите, въпросът дали биха продължили да играят и следобед загуби смисъл. Той моментално отчупи по-голямата част от седемдоларовата си пура и я скри заедно с пепелника под бюрото.

— Вдигам пет пъти.

— Още не си влязъл — напомни му Шелби любезно, измъкна една ментова дъвка от купичката на бюрото и я пхна в устата му. — Трябва да скриеш всички следи, Макгрегър.

Дениъл се засмя и разроши косата ѝ.

— Добро момиче, нищо, че си Кембъл.

— Трябваше да се сетим, че ще са заети да губят пари от Джъстин — заяви Ана, когато влезе в стаята заедно с Даяна.

— Загубих една игра и от новака — призна Кейн и протегна ръка на жена си.

— Време беше и Джъстин да има конкуренция — Даяна обви ръце около врата му и опря брадичка на върха на главата му. — С Ана говорехме да поплуваме преди обед. Някой да се интересува?

— Чудесна идея — одобри Дениъл и побутна с крак пепелника по-дълбоко под бюрото. — Плуваш ли, момиче?

— Да — Шелби остави картите. — Само че не съм си взела банския.

— В банята има цял гардероб с бански — успокои я Серина. — Няма да ти е трудно да си намериш.

— Настина ли? — Шелби хвърли един поглед към Алън. — Не е ли много удобно? Цял гардероб с бански.

Той ѝ се усмихна невинно:

— Не ти ли споменах за него? Едно плуване звучи добре — добави Алън и сложи ръце на раменете ѝ. — Никога не съм виждал Шелби по бански.

Десет минути по-късно Алън се озова в отпускащата топлина на сауната. Вместо Шелби, с него бяха брат му и Джъстин. Той се облегна

назад, разхлаби мускулите си и си спомни влажния мек блясък на кожата ѝ и руменината, която я покри, когато я прегърна.

— Твоят вкус ми харесва — изкоментира Кейн и опря рамене на стената. — Въпреки че ме изненадва.

Алън отвори очи дотолкова, че да го улови на фокус.

— Така ли?

— Твоята Шелби няма нищо общо с онази изискана блондинка с... Тъъ... Интересното тяло, с която ходеше преди няколко месеца.

Кейн вдигна коляно да се разположи по-удобно.

— Тя нямаше да изтрае и пет минути с татко.

— Шелби не прилича на никого.

— Не мога да не уважавам някой, който изтегля кент флош — подкрепи го Джъстин и се изтегна по гръб на пейката над Алън. — Серина ми каза, че си подходите.

— Винаги е добре човек да има одобрението на семейството си — подхвърли Алън сухо.

Джъстин само се засмя и скръсти ръце под главата си.

— Вие, Макгрегърови, имате навика да се бъркате в такива неща.

— Той, разбира се, говори от собствен опит — вметна Кейн и вдигна мократа коса от челото си. — В момента аз съм много доволен, че старецът е толкова зает с Алън. Това отклонява огъня от нас с Даяна.

— Човек би предположил, че ще е прекалено зает с Рина и очакваното внуче, та да има сили за каквото и да било друго — възрази Алън.

— По дяволите, той няма да се чувства удовлетворен, докато не затъне до колене в малки Макгрегърчета или Блейдчета — засмя се Кейн. — Всъщност, и аз съм се замислил за това.

— Мисленето няма да произведе още един полукоманч-полушотландец — скастри го лениво Джъстин.

— Ние с Даяна решихме първо да пробваме почвата с нашето племенниче.

— Как се чувстваш на прага на бащинството, Джъстин? — попита Алън.

Джъстин се загледа в дъсчения таван, спомнил си какво бе да усеща как животът се движи под дланта му, вътре в жената, която обича. Вълнуващо. Знаеше как изглежда Серина гола, наедряла с

неговото дете. Красива. Знаеше как се чувства понякога в ранните часове на зората, когато тя е стоплена и спи до него...

— Уплашен — измърмори той. — Уплашен до смърт. Децата добавят към живота ти много „ами ако?“. Колкото повече го искам, колкото повече приближава, толкова повече ме е страх — успя да вдигне рамене, както се бе проснал. — И толкова повече ми се иска да видя доколко ще прилича на Серина и доколко на мен.

— Силна порода — заяви Кейн. — Добра кръв.

Джъстин се засмя и затвори очи.

— Очевидно Дениъл е решил да приема по същия начин и Кембъл. Ще се ожениш ли за нея, Алън?

— Тук, през есента.

— По дяволите, защо досега не си казал? — възкликна Кейн. — Татко щеше да има повод да отвори от онази специална реколта шампанско, която си пази.

— Шелби още не знае — обясни Алън. — Мислех, че ще е разумно да кажа първо на нея.

— Хм. Тя не ми прилича на жена, която приема да ѝ се нарежда — обади се Джъстин.

— Много си наблюдателен — похвали го Алън. — Но пък се опитах да ѝ предложа. Рано или късно може да ми се наложи да сменя тактиката.

Кейн се намръщи:

— Тя ти отказа?

Алън отново отвори очи.

— Господи, понякога си съвсем като него. Шелби не каза „не“... Нито „да“. Бащата на Шелби е бил сенаторът Робърт Кембъл.

— Робърт Кембъл — повтори Кейн тихо. — О, разбирам. Сигурно ѝ е трудно да приеме твоята професия. Баща ѝ е бил убит по време на кандидатпрезидентската си кампания, нали?

— Да — Алън видя неизказания въпрос в очите на брат си. — А аз имам намерение да се кандидатирам, когато му дойде времето — за пръв път, осъзна той, го изрече гласно. Осем години не бяха толкова дълъг срок, за да се подготви за такъв труден път. Тихо въздъхна. — Това е още нещо, което ще трябва да обсъдим с Шелби.

— Ти си роден за това, Алън — каза Джъстин просто. — Не е нещо, на което можеш да обърнеш гръб.

— Така е, ала имам нужда от нея. Ако се стигне до момента да правя избор...

— Ще избереш Шелби — довърши вместо него Кейн, който отлично разбираше какво означава да намериш една любов, една жена. — Но се съмнявам дали някой от вас ще може да живее с това решение.

Алън за момент замълча, после отново затвори очи.

— Не знам — такъв избор, по един или друг начин, би разкъсал сърцето му на две.

В срядата след посещениято в Хайанис Порт Дениъл Макгрегър за пръв път се обади на Шелби. Хванала паничката за вода на Леля Ем, тя вдигна с другата ръка слушалката.

— Шелби Кембъл?

— Да — устните ѝ трепнаха. Никой друг не боботеше по този начин. — Здравей, Дениъл.

— Затвори ли вече магазина?

— В сряда меся глина — обясни тя, стисна слушалката между рамото и брадичката си и сложи паничката на място. — Ала все едно, вече съм затворила. Ти как си?

— Чудесно, момиче, чудесно. Трябва да не забравя да хвърля един поглед на този твой магазин следващия път, като дойда във Вашингтон.

— Добре — Шелби приседна на облегалката на фотьойла. — И ще си купиш нещо.

Той се засмя хриптящо:

— Може, ако си толкова сръчна с ръцете си, колкото и с езика си. Семейството се гласи да прекара Четвърти юли в хотел „Команч“ в Атлантик Сити — съобщи Дениъл внезапно. — Искях лично да те поканя.

Четвърти юли, помисли тя. Фойерверки, сандвичи, бира. Оставаше по-малко от месец... Как летеше времето! Искаше да си представи как стоят на плажа с Алън и гледат избухващите в небето цветове. И въпреки това... Нейното бъдеще, тяхното бъдеще бе нещо, което още не можеше да си представи.

— Благодаря ти, Дениъл. Много би ми било приятно да дойда — дотук поне бе вярно, помисли си Шелби. Дали щеше да отиде, или не, бе друг въпрос.

— Ти си тъкмо за сина ми — натърти Дениъл, почувствал моментното ѝ колебание. — Никога не съм предполагал, че ще кажа такова нещо за една Кембъл, но ето, казвам го. Ти си силна и умна. И умееш да се смееш. Във вените ти тече добра шотландска кръв, Шелби Кембъл. Ще я видя във внуците си.

Тя се засмя, защото очите ѝ се напълниха толкова бързо, че не успя да спре сълзите.

— Ти си пират, Дениъл Макгрегър. И интригант.

— Такъв съм си. До скоро виждане в „Команч“.

— Дочуване, Дениъл.

След като затвори, Шелби притисна длани към очите си. Нямахше да се разкисне заради няколко ласкателни думи. Още от първата сутрин, когато се събуди в прегръдките на Алън, знаеше, че само отлага неизбежното. Тъкмо като за него? Дениъл ѝ каза, че е тъкмо за него, ала може би той виждаше само повърхността, не знаеше какво крие тя в себе си. Дори Алън не знаеше колко дълбоко бе вкоренен страхът, колко реален и жив бе останал през всичките тези години.

Ако си позволише, и досега можеше да чуе онези три бързи експлозии, които се оказаха куршуми. И можеше да види, ако си позволише, изненаданото трепване на тялото на баща ѝ, да го види как се свлича на земята почти в краката ѝ. Хората, които крещяха, тичаха, викаха. Кръвта на баща ѝ върху рокличката ѝ. Някой я избута настрана, за да стигне до него. Шелби седна на земята, сама. Всичко продължи вероятно не повече от тридесет секунди... Продължи цял живот.

Нямаше нужда да ѝ казват, че баща ѝ е мъртъв — бе видяла как животът се изцежда от него. Бе почувствала как се изцежда от нея.

Никога вече, помисли тя и треперливо пое дъх. Шелби никога нямаше... Никога не можеше отново да умре толкова болезнено.

Почукването на вратата трябваше да бъде Алън. Тя се забави още една минута, за да е сигурна, че бе овладяла сълзите си. Пое за последен път дълбоко въздух и отиде да отвори.

— Е, Макгрегър, няма нищо за ядене — вдигна вежди Шелби. — Много лошо.

— Мислех си, че това може да го компенсира — той ѝ подаде една роза в цвета на косите ѝ.

Традиционен подарък, помисли тя и се опита да го приеме като нещо обичайно. Но нищо, което Алън ѝ даваше, не можеше да бъде прието като нещо обичайно. Пръстите ѝ се обвиха около стеблото и Шелби разбра, че розата бе символ. Един традиционен, сериозен мъж ѝ предлагаше една много сериозна част от себе си.

— Казват, че една роза е по-романтична от десет — подхвърли тя достатъчно безгрижно, ала сълзите отново започнаха да напират в очите ѝ. Наистина бе романтично. — Благодаря ти — обви ръце около него и притисна устните си към неговите силно и с едва доловимо отчаяние.

Той почувства това отчаяние и я прегърна нежно, като с една ръка започна да гали буйните ѝ коси, докато устните му я успокояваха.

— Обичам те — прошепна Шелби и скри лице във врата му, докато бе сигурна, че очите ѝ са съвсем сухи.

Алън повдигна брадичката ѝ и се вгледа в лицето ѝ.

— Какво има, Шелби?

— Нищо — отвърна тя прекалено бързо. — Когато получа подарък, ставам сантиментална — тихата настойчивост в погледа му не се промени. Вихрушката от чувства в гърдите ѝ не се успокои. — Прави любов с мен, Алън — Шелби притисна буза към неговата. — Ела да си легнем.

Той я искаше. Тя можеше с един поглед да накара желанието му да избухне. Но знаеше, че не това бе отговорът, от който и двамата имаха нужда.

— Да седнем. Време е да поговорим.

— Не, аз...

— Шелби — хвана я за раменете. — Време е.

Тя издиша треперливо. Бе ѝ дал всичкото време, което можеше да ѝ даде. Знаеше си, че рано или късно щеше да дойде моментът за равносметка. Шелби кимна и се приближи към дивана, все още стискайки розата.

— Искаш ли да пийнеш нещо?

— Не — Алън отново сложи ръка на рамото ѝ и я накара да седне. — Аз те обичам — каза простичко. — Знаеш това и знаеш, че искам да се омъжиш за мен. Не се познаваме много отдавна —

продължи, когато тя не отговори. — Ако беше друга жена, можеше да ме убедиш, че ти трябва време, за да си сигурна в чувствата си към мен. Ала ти не си друга жена.

— Знаеш, че те обичам — прекъсна го тя. — Ти ще бъдеш логичен, а аз...

— Шелби... — можеше да спре възбудените ѝ думи и само с шепот. — Знам, че ти е трудно да приемеш професията ми. Разбирам го, може би само донякъде, но наистина го разбирам. Това е нещо, което ние с теб трябва да разрешим оттук нататък — хвана ръцете ѝ и почувства напрежението в тях. — Ще се справим с това, Шелби, по какъвто и да е начин.

Тя все още не проговаряше, ала го гледаше, сякаш вече знаеше какво ще ѝ каже.

— Струва ми се, сега трябва да ти съобщя, че с мен говориха няколко от ключовите фигури в партията и че аз сериозно се замислям да се кандидатирам за президент. Дотогава има още почти десет години, но подготовката вече започва.

Знаеше го, разбира се, че го знаеше, ала като го чу изречено на глас, стомахът ѝ се сви на топка. Усети, че дробовете ѝ ще се пръснат от напрежение и бавно издиша.

— Ако ме питаш за моето мнение — успя да произнесе спокойно, — не трябва да се замисляш, трябва да го направиш. Това е нещо, което ти си създаден да направиш, Алън, нещо, което си създаден да бъдеш — думите, макар да ги казваше, макар да разбираше, че са истина, я разкъсваха. — Знам, че при теб това не е просто въпрос на власт и амбиции. Ти виждаш и трудностите, и напрежението, и невъзможната отговорност — Шелби се изправи, защото разбра, че ако седи още един миг, ще се взриви. Бързо остави розата. Прекалено бързо. Стъблото едва не се пречупи между пръстите ѝ. — Има такива неща като съдба — прошепна тя.

— Може би — той я гледаше как кръстосва стаята, как приглажда с ръка възглавницата, която бе грабнала от дивана. — На теб ти е ясно, че това означава не само да се впише името ми в бюлетините. Когато дойде времето, това ще означава дълга и тежка предизборна кампания. Имам нужда да си с мен, Шелби.

Тя за момент се спря с гръб към него и силно стисна очи, за да се овладее. Обърна се.

— Не мога да се омъжа за теб, Алън.

Нещо проблесна в очите му — гняв или болка, не можеше да бъде сигурна, но когато заговори, гласът му бе спокоен:

— Защо?

Гърлото ѝ бе толкова пресъхнало, че не бе сигурна дали ще може да отговори. С мъка преглътна.

— Ти обичаш логиката. Бъди логичен. Аз не ставам за политическа съпруга. Не съм нито дипломатична, нито организирана. Това е, което ти трябва на теб.

— Искам съпруга — възрази той безизразно. — Не персонал.

— По дяволите, Алън, аз бих била безполезна. Още по-лошо — объркано изохка и отново закрачи. — Ако се опитам да се впиша в калъпа, ще се побъркам. Нямам търпение за козметички и секретарки, нямам търпение да бъда тактична двадесет и четири часа на ден. Как бих могла да бъда Първа дама, когато през половината време изобщо не съм дама? А ти, по дяволите, ще спечелиш! Ще се озова в Белия дом, задушена от елегантност и протокол — накъсаното ѝ дишане изпълни стаята.

— Искаш да кажеш, че би се омъжила за мен, ако реша да не се кандидатирам?

Шелби рязко се извъртя към него. Измъчените ѝ очи блестяха.

— Не постъпвай така с мен. Ти би ме намразил... Аз бих се намразила. Не може да има избор между мен и това, което си ти.

— Обаче е избор между мен и това, което си ти — възрази той. Сдържаният му досега гняв избухна. — Ти можеш да направиш избор — скочи от дивана и я хвана за раменете.

Яростта му я смути. Бе знаела, че може да е смъртоносна, бе виждала отблясъци от нея, ала нямаше защита срещу тази ярост.

— Ти можеш да решиш да ме изхвърлиш от живота си с едно просто „не“ и да очакваш да го приема, като знам, че ме обичаш. От какво, по дяволите, мислиш, че съм направен?

— Това не е избор — извика тя разгорещено. — Аз не мога да направя нищо друго. Не съм за теб, Алън, трябва да го разбереш.

Той я разтърси толкова силно, че главата ѝ се отметна назад.

— Не ме лъжи и не си измисляй оправдания. Ако ще ми обърнеш гръб, направи го с истината.

Шелби рухна толкова бързо, че щеше да се свлече на пода, ако той не я държеше.

— Не мога да го понеса — сълзите избликнаха и се затъркаляха по лицето ѝ, големи, бързи, болезнени. — Не мога да мина отново през всичко това, Алън, да чакам, просто да чакам някой да... — изхлипа и скри лицето си с ръце. — О, господи, моля те, не мога да го понеса. Не исках да те обичам толкова, не исках да значиш толкова много за мен, че отново всичко да може да ми бъде отнето. Всички тези хора, които се блъскат, всички тези лица и шум... Веднъж вече съм виждала как пред очите ми умира човек, когото обичам. Не мога отново, не мога!

Алън я прегърна. Искаше му се да я успокои, да я утеши. Но какви думи можеха да преминат през този страх, през такава скръб? Тук нямаше място за логика, нямаше място за спокойни разсъждения. Ако любовта я караше да се страхува до смърт, как можеше да иска от нея да промени това?

— Шелби, недей. Аз няма...

— Не! — прекъсна го тя и се изтръгна от ръцете му. — Не го казвай. Недей! Моля те, Алън, не мога да го понеса. Ти трябва да бъдеш това, което си, аз също. Ако се опитаме да се променим, никой от нас вече няма да бъде същият човек, в който другият се е влюбил.

— Не искам от теб да се променяш — каза той спокойно. Търпението му отново започваше да изтънява. — Искам само да имаш доверие в мен.

— Искаш прекалено много! Моля те, моля те, остави ме... — преди да бе успял да ѝ каже нещо, Шелби се втурна в спалнята и затръшна вратата.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Мейн бе красив през юни — зелен и див. Шелби караше покрай брега, без да мисли за нищо. През отворените прозорци на колата чуваше как водата се блъска в скалите. Страст, гняв, скръб — тя можеше да изрази всичко. Шелби разбираше това.

От време на време край пътя се виждаха диви растения, силни малки цветчета, които можеха да издържат на солта и вятъра. Но най-много имаше скали, изгладени от вечното блъскане на вълните, блестящи до водата, сухи и мрачни над нея, докато дойде приливът и погълне и тях.

Ако поемеше дълбоко въздух, тя можеше отново да диша. Може би затова и дойде, и при това дойде бързо, преди Вашингтон да я бе задушил. Въздухът тук бе свеж и чист. Лятото, което толкова бързо бе победило пролетта, още не бе стигнало толкова далеч на север. Шелби имаше нужда още поне малко да остане в пролетта.

Видя кулата на фара върху тясната ивица земя, издадена дръзко в морето и напрегнатите ѝ пръсти върху кормилото се отпуснаха. Душевно спокойствие — може би щеше да го намери тук, където брат ѝ винаги го бе търсил.

Едва зазоряваше. Когато самолетът ѝ се приземи, бе още тъмно. Тя видя как слънцето изгрива, изливайки цветове в морето, видя как чайките се спускат и реят над скали, пясък и вода. Още бе прекалено рано, за да хвърлят сенки. Птиците надвикваха шума на прибоя — тъжни, самотни крясъци. Шелби се отърси от тази мисъл. Сега нямаше да мисли за тъга и самота.

Нямаше да мисли за нищо.

Когато слезе от колата, плажът бе пуст, а въздухът студен и ветровит. Кулата на фара бе голямо бяло кълбо, което се издигаше срещу стихииите. Може би тук-там бе малко олющена и разрушена от вятъра, ала въплъщаваше някаква първична сила, която оставаше вечна и реална. Приличаше на място, където човек можеше да се скрие от всякакви бури.

Тя извади сака си от багажника и се приближи към вратата в основата на кулата. Знаеше, че ще бъде заключено. Грант никога не държеше вратата си отворена за всички. Почука с юмрук по дървото, като се чудеше колко ли време няма да ѝ обръща внимание. Щеше да я чуе, защото той чуваше всичко, както и виждаше всичко. Това не се бе променило, въпреки че се бе откъснал от останалата част от човечеството.

Отново потропа и се загледа в изгряващото слънце. Минаха малко повече от пет минути, преди вратата да се откряне.

Грант приличаше на баща им, помисли Шелби — тъмно, интелигентно и красиво лице, може би малко грубовато. Изненадващо зелените му очи още бяха замъглени от съня, гъстата му и малко дълга коса разрошена.

Той я погледна намръщено и потърка наболата си брада.

— Какво, по дяволите, правиш тук?

— Типично посрещане в стил Грант Кембъл — тя се надигна на пръсти да го целуне по бузата.

— Колко е часът?

— Рано е.

Той изруга, прокара ръка през косата си и отстъпи назад да ѝ направи път. За момент се облегна на вратата да се опомни, пъхнал пръст в колана на бермудите си — единственият компромис, на който бе готов в името на благоприличието. После тръгна след нея по стръмните скърцащи стълби към жилищната част.

Горе хвана сестра си за раменете и бързо се вгледа в нея с настойчивост, с която така и не бе успяла да свикне. Шелби стоеше мълчаливо, с полуусмивка на устните и сенки под очите.

— Какво не е наред? — попита направо.

— Да не е наред ли? — тя сви рамене и хвърли чантата си на един стол, който отдавна имаше нужда от претапициране. — Трябва ли нещо да не е наред, за да ти дойда на гости? — погледна отново към него и забеляза, че още не бе напълнял. Бе по-скоро слаб, отколкото строен, но въпреки това в него, както и в дома му, имаше някаква първична сила. Това също ѝ трябваше. — Ще направиш ли кафе?

— Да — Грант мина през помещението, което му служеше за хол, въпреки праха, и влезе в спретната и добре подредена кухня. — Искаш ли да закусиш?

— Разбира се.

Той се подсмихна и извади парче бекон.

— Само кожа и кости си, детенце.

— И ти не си дебел.

В отговор Грант изръмжа, после попита:

— Как е мама?

— Много е добре. Струва ми се, че ще се омъжи за французина.

— Диленьо, с големите уши и хитрия ум?

— Същият — Шелби седна на един стол до кръглата дъбова маса да чака бекона, който започна да цвърчи в тигана. — Ще го обезсмъртиш ли?

— Зависи — хвърли ѝ един дяволит поглед. — Предполагам, мама няма да се изненада, ако види годеника си в „Макинтош“.

— Няма да се изненада, ще ѝ стане приятно... — замълча и сви рамене. — Наистина ѝ се иска да наминеш.

— Може би — той стовари чинията на масата.

— Ще има ли и яйца? — тя стана да вземе чинии и чаши, докато Грант счупи шест яйца в една купа. — Разбира се, добре опържени — подхвърли зад гърба му. — Имаш ли много туристи напоследък?

— Не.

Думата бе толкова безизразна и окончателна, че Шелби едва не се разсмя.

— Винаги можеш да опиташ да минираш и да се оградиш с бодлива тел. Чудно ми е как човек, който толкова добре разбира хората, може толкова да ги мрази.

— Аз не ги мразя — той сипа яйцата в друга чиния. — Просто не искам да съм около тях.

Без да се придържа към етикета, седна и започна да пълни чинията си. Грант ядеше, а тя се преструваше, че яде.

— Как са твоите съквартиранти?

— Постигнали са мирно съвместно съществуване — съобщи Шелби и отхапа парченце бекон. — Кайл ще се грижи за тях, докато съм тук.

Грант я погледна над ръба на чашата си.

— Колко ще останеш?

Този път тя наистина се засмя.

— Винаги си бил много любезен. Не повече от седмица. Не, моля те — вдигна ръка. — Не ме убеждавай да остана повече, просто не мога — знаеше, че той ще се мръщи, ще ругае и ще отвори дома си за нея за толкова време, колкото ѝ бе необходимо.

Грант довърши последното си яйце.

— Добре, докато си тук, можеш да отидеш до града за продукти.

— Винаги се радвам, когато мога да услужа — измърмори Шелби. — Как успяваш да се снабдяваш с всички по-важни вестници, които се издават в страната?

— Плащам си — отвърна той протичко. — Мислят ме за странен.

— Наистина си странен.

— Точно така. А сега... — избута чинията си настрани и се облегна на лакти. — Защо си тук?

— Просто исках да се измъкна за няколко дни — започна тя, ала брат ѝ я прекъсна. Вместо да му отговори също така грубо или да се измъкне с шега, Шелби сведе очи към чинията си. — Трябваше да се измъкна — прошепна тя. — Грант, в живота ми е пълна каша.

— С кой не е така? — отвърна той, но протегна ръка и вдигна брадичката ѝ. — Недей, Шелби — измърмори, като видя, че очите ѝ се замъгляват. — Поеми дълбоко въздух и ми разкажи.

Тя пое дълбоко въздух, макар и треперливо, и се опита да овладее сълзите си.

— Влюбена съм, а не бива да бъда и той иска да се оженим, а аз не мога.

— Е, това обобщава нещата. Алън Макгрегър — Шелби му хвърли един бърз поглед и той поклати глава: — Не, никой не ми е казал. През последния месец вестниците пет-шест пъти писаха за вас. Добре, той е един от малкото хора, за които честно мога да кажа, че уважавам.

— Той е добър човек — заяви Шелби и премигна да спре сълзите. — Може би дори е велик.

— Тогава какъв е проблемът?

— Не искам да обичам велик човек! — възкликна тя разгорещено. — Не мога да се ожения за велик човек.

Грант стана да вземе кафеварката, напълни отново двете чаши, после седна и избута сметаната към нея.

— Защо?

— Не мога отново да мина през всичко това, Грант.

— През кое?

Погледът ѝ стана остър, сълзите пресъхнаха.

— Да те вземат дяволите, не ме измъчвай така.

Той спокойно отпи от кафето си, доволен, че Шелби се нахвърли върху него, вместо да плаче.

— Чувал съм слухове, че сенаторът може рано или късно да се насочи към върха. Може би по-рано, отколкото се очаква.

— Както обикновено, чуваш правилно.

Грант отпи бавно от кафето си, черно и силно.

— Не си ли мечтаеш да си купуваш роклите от известни модни къщи?

— Чувството ти за хумор винаги е било странно.

— Благодаря.

Тя ядосано избута настрани чинията си.

— Не искам да обичам сенатор.

— А сенатор ли обичаш? — възрази той. — Или обичаш човека?

— Това е едно и също!

— Не, не е — Грант остави кафето и си взе парче бекон от недокоснатата ѝ чиния. — Знаеш го по-добре от мнозина други.

— Не мога да рискувам! — извика Шелби с внезапна страст. — Той ще спечели, Грант, ако живее достатъчно дълго. Не мога да се справя с това... С възможностите...

— Ти и твоите възможности! — избухна и той. Споменът болеше, ала Грант се отърси от него. — Добре, нека вземем някои от тези възможности. Първо, обичаш ли го?

— Да, да, обичам го. По дяволите, току-що ти казах, че го обичам.

— Какво значи той за теб?

Тя прекара пръсти през косата си.

— Всичко.

— Тогава, ако той се кандидатира и нещо се случи с него... — замълча, защото цветът се оттече от лицето ѝ. — Ще те боли ли по-малко, ако нямаш халка на пръста си?

— Не — Шелби притисна длани към устата си. — Недей, Грант.

— Трябва да се примириш с това — отсече той сурово. — И двамата трябва да свикнем с това, да го носим със себе си. И аз бях там, и аз не съм забравил. Ще се заключиш ли извън живота заради нещо, което се е случило преди петнадесет години?

— Ти не си ли го направил?

Добро попадение, помисли Грант. Но не си призна.

— Сега не говорим за мен. Да вземем друга от твоите възможности. Представи си, че той те обича достатъчно, за да се откаже заради теб.

— Ще се ненавиждам.

— Точно така. А сега последната. Представи си... — за пръв път я хвана за ръката. — Представи си, че той се кандидатира, печели и доживява до дълбока старост, пише си мемоарите, пътува като пратеник на добра воля или играе вист на слънце на верандата. Ще се побъркаш от яд, че е преживял петдесет години без теб.

Тя издиша.

— Да, но...

— Вече минахме през всички „но“ — прекъсна я Грант. — Разбира се, между тези възможности сигурно има няколко милиона други. Може да го блъсне кола, докато пресича улицата, както и теб може да те блъсне. Може да загуби изборите и да стане мисионер или водещ на новините в шест часа.

— Добре... — Шелби отпусна чело върху сплетените им пръсти. — Никой не може по-добре от теб да ми покаже каква глупачка съм.

— Това е един от по-дребните ми таланти. Слушай, излез на плажа, прочисти си главата. Когато се върнеш, хапни нещо, после легни и спи дванадесет часа, защото на нищо не приличаш. А след това... — той изчака, докато тя вдигна глава и го погледна с усмивка. — След това си иди у дома. Аз си имам работа.

— Обичам те, животно такава.

— Даа... — възнагради я с една от своите бързи усмивки. — Аз също.

Къщата му бе прекалено празна и прекалено тиха, ала нямаше нито едно място, където Алън искаше да отиде. Бе се насилил да даде на Шелби един цял ден, после почти се бе побъркал, когато в петък

разбра, че никъде не може да я намери. Двадесет и четири часа по-късно все още се мъчеше да убеди себе си.

Тя имаше право да отиде където и когато поиска. Той нямаше причини да очаква, че Шелби ще му се обади или ще му обясни. Ако бе решила да замине някъде за няколко дни, Алън нямаше никакво право да е сърдит, и определено нямаше причини да се тревожи.

Стана от бюрото и закрочи из кабинета си. Къде, по дяволите, беше? Колко време щеше да я няма? Защо поне не му бе казала?

Объркано пъхна ръце в джобовете си. Винаги бе успявал да намери изход от всеки проблем. Ако не се получаваше по един начин, ставаше по друг, но винаги имаше надеждна система. Бе въпрос само на време и търпение. Той вече нямаше търпение. Болеше го, както никога не си бе представял, че може да го боли — навсякъде, едновременно и неумолимо.

Когато я намереше, щеше да... Какво? Да я принуди, да ѝ вдигне скандал, да ѝ се моли? Заради нея можеше да се откаже от част от себе си и въпреки това да си остане цял, ала без нея никога нямаше да може да е нещо повече от половин човек. Тя бе откраднала нещо от него и после му бе захлопнала вратата, помисли яростно.

Не... Беше ѝ го бе дал доброволно, въпреки че Шелби не искаше да приеме любовта, която ѝ предлагаше. А сега не можеше да си я вземе обратно, дори ако тя изчезнеше от живота му.

Шелби бе способна на това, осъзна Алън с внезапна паника. Тя можеше да си стегне куфарите и да си отиде, без да остави никаква следа зад себе си. Ами, можеше! Той отново се намръщи към телефона. Щеше да я намери. Първо щеше да я намери. След това щеше да се разбере с нея, по един или друг начин.

Най-напред щеше да се обади на майка ѝ, после да мине през всички, които я познаваха. С нервен смях вдигна слушалката. При Шелби това щеше да му отнеме почти цяла седмица.

Преди да успее да набере номера, на вратата се позвъни. Алън изчака да чуе звъна три пъти, преди да се сети, че Макгий бе в Шотландия. Изруга, хлопна слушалката и отиде да отвори.

Куриерът му се усмихваше.

— Пратка за вас, сенаторе — каза той весело и му връчи прозрачен найлонов плик. — Странни хора сте вие — добави и си тръгна, без да бърза.

Алън затвори вратата и погледна към плика в ръката си. Вътре уплашено плуваше яркооранжева рибка. Той бавно влезе в приемната и зараглежда подозрително подаръка. Какво, по дяволите, се предполагаше да прави с това? Нервиран, че го бяха прекъснали, извади голяма стъклена купа и изсипа вътре рибата и водата. После остави настрана плика и отвори прикрепената към него картичка.

„Сенаторе,
Ако ти можеш да живееш като златна рибка в
аквариум, аз също мога.“

Алън прочете изречението три пъти и затвори очи. Тя щеше да се върне. Картичката падна на масата. Той се обърна и се запъти към вратата. Още докато я отваряше, чу звънеца.

— Здравсти — Шелби се усмихваше, макар поздравът ѝ да бе достатъчно бодър, за да издаде нервите ѝ. — Може ли да вляза?

Искаше му се бързо да я грабне, за да е сигурен, че няма да си отиде. Но не това бе начинът да я задържи.

— Разбира се — вместо да пристъпи напред, направи крачка назад, за да я остави да влезе сама. — Нямахте те.

— Само едно бързо пътешествие — тя пхна ръце в джобовете на широката си джинсова престилка. Забеляза, че Алън изглеждаше уморен, сякаш не бе спал. Ръцете я сърбяха да докосне лицето му, ала ги държеше дълбоко скрити.

— Влез и седни — той посочи към гостната и тръгнаха натам, и двамата предпазливи и смутени. — Макгий го няма. Мога да направя кафе.

— Не, за мен няма нужда — Шелби тръгна из стаята. Как щеше да започне? Какво щеше да каже? Всички внимателни речи, красноречиви речи, страстни речи тихо се изплъзнаха от главата ѝ. Алън бе поставил купата, която му бе направила, до прозореца, където можеше да улавя светлината. Тя се загледа в нея. — Предполагам, че като начало трябва да ти се извиня, задето оня ден си изпуснах нервите.

— Защо?

— Защо ли? — Шелби се обърна към него. — Как защо?

— Защо трябва да се извиняваш?

Тя вдигна рамене, после отново ги отпусна.

— Мразя да плача. Предпочитам да ругая или да ритна нещо — трепереше от нерви — нещо, което не бе очаквала. А спокойният му сериозен поглед с нищо не ги успокояваше. — Ти си ми сърдит.

— Не.

— Беше ми сърдит — закричи неспокойно из стаята. — Имаш право да се сърдиш, аз... — погледът ѝ попадна върху златната рибка, която плуваше в кръг. — Ето, тя е дошла на този свят — каза с нервен смях. — Не вярвам да ѝ харесва. Алън... — когато този път го погледна, очите ѝ бяха огромни, питащи и безпомощни. — Искаш ли ме още? Развалих ли всичко?

Той можеше да отиде при нея в този момент, да я вземе при всякакви условия — негови или нейни. Но искаше повече от момента, много повече.

— Защо си промени мнението?

Шелби се приближи и го хвана за ръцете.

— Има ли значение?

— Има — Алън пусна ръцете ѝ, ала само за да обхване с длани лицето ѝ. В очите му бе това замислено сериозно изражение, от което коленете ѝ все още омекваха. — Трябва да знам, че ще бъдеш щастлива, че ще имаш това, което искаш и ще можеш да живееш с него. Аз искам от теб целия живот.

— Добре — тя вдигна ръце към китките му и ги задържа за момент, преди да се отдръпне. — Премислих всички възможности — започна тихо. — Прехвърлих всички „ако“ и „може би“. Не всички ми харесаха, но тази, която най-много не ми хареса, беше живот без теб. Ти няма да играеш вист без мен, Макгрегър.

Той вдигна вежди:

— Няма ли?

— Няма — Шелби отметна бретона си с несигурен смях. — Ожени се за мен, Алън. Аз няма винаги да съм съгласна с политиката ти, ала ще се опитвам да бъда тактична пред журналистите... Поне от време на време... Няма да оглавявам никакви комитети и ще ходя на официални обеда само когато няма как да се измъкна, но собствената ми професия е достатъчно извинение. Няма да давам традиционни

приеми, а интересни. Ако ти си готов да поемеш риска да ме пуснеш в световната политика, коя съм аз да споря?

Той мислеше, че не може да я обича повече, отколкото вече я обичаше. Оказа се, че се е лъгал.

— Шелби, мога да се върна към правото, да стана адвокат тук, в Джорджтаун.

— Не! — тя се отскубна от него. — Не, по дяволите, ти няма да се върнеш към правото, нито заради мен, нито заради когото и да било друг! Аз не бях права. Обичах баща си, обожавах го, ала не мога да позволя това, което се случи с него, да определя остатъка от моя живот... Или от твоя — Шелби замълча. Имаше нужда да овладее гласа си. — Аз няма да се променя заради теб, Алън. Не мога. Но мога да направя това, което ме помоли. Да ти имам доверие — поклати глава, преди да бе казал нещо. — Няма да се преструвам, че никога не ме е страх, или че не мразя някои неща в живота, който трябва да водим. Ала ще се гордея с това, което правиш — поуспокоена се обърна отново към него: — Аз се гордея с теб. И ако все още има неща, с които трябва да се преборя, ще го направя.

Той се приближи към нея, погледна я в очите и я прегърна.

— С мен?

Тя въздъхна облекчено.

— Винаги — когато обърна глава, откри, че устните му бяха също толкова гладни и търсеци, колкото и нейните. Имаше чувството, че бяха минали не дни, а години и го повлече със себе си на килима.

В никой от тях нямаше търпение, само желание. Алън изруга, докато се мъчеше да се пребори със закопчалките на гащеризона ѝ, а Шелби се засмя, изтърколи се върху него и го подлуди с устните си върху голите му гърди. На него обаче не му стигаше само да бъде докосван. Ръцете му я намериха през джинсовия плат и я накараха да отмалее, а съзнанието ѝ се замъгли.

Когато най-после нямаше повече препятствия, към ръцете му се присъединиха и ненаситните му устни. В къщата бе тихо, чуваха се само задъхано прошепнати думи и тихи въздишки. Той отново зарови лице в косите ѝ, за да погълне аромата им, и тя го привлече в себе си.

После нямаше нищо, освен удоволствие, отчаяното, вихрено удоволствие да бъдат заедно.

Когато Шелби се размърда върху него, бе късен следобед и светлината бе станала по-мека. Лежаха заедно на дивана, прегърнати, голи и изтощени. На масата до тях се стопляше бутилка вино.

Когато отвори очи, тя видя, че Алън още спи. Лицето му бе спокойно, а дишането равномерно. Отново изпита задоволството, спокойното, пълно задоволство, което изпитваше всеки път, когато лежеше в прегръдките му. Шелби отметна глава и се загледа в лицето му, докато и той се размърда и отвори очи. С усмивка се наведе и докосна устните му със своите.

— Не помня да съм прекарвала по... По-приятна събота — въздъхна и погъделичка езика му.

— Тъй като нямам намерение да се помръдна през следващите двадесет и четири часа, да видим как ще ти хареса и неделята.

— Мисля, че много ще ми хареса — сложи ръка на рамото му. — Не искам да ти давам зор, сенаторе, но кога ще се ожениш за мен?

— Мислех през септември в Хайанис Порт.

— Крепостта на Макгрегърови.

Алън видя по очите ѝ, че идеята ѝ допада.

— Ала септември е чак след два месеца и половина!

— Нека бъде август — той ухапа ухото ѝ. — А междуременно ти и твоите съквартиранти можете да се пренесете тук. Или можем да започнем да търсим друго жилище. Би ли искала да прекараме медения си месец в Шотландия?

Тя се сгуши във врата му.

— Да — отново вдигна глава. — Междуременно — произнесе бавно и плъзна длани към кръста му, — исках да ти кажа, че има една част от твоята вътрешна политика, която изцяло харесвам, сенаторе.

— Така ли? — устните му се пуснаха и се надвесиха над нейните.

— Ти имаш... — Шелби ухапа долната му устна. — Моята пълна подкрепа. Чудех се дали би могъл... Да я приложиш още един път върху мен.

Алън спусна ръка по гърба ѝ.

— Мой граждански дълг е да бъда на разположение на всичките си избиратели.

Пръстите ѝ се втурнаха по гърдите му, за да спрат брадичката му, точно преди да бе уловил устните ѝ.

— Стига това да съм само аз, сенаторе... — тя обви ръце около врата му — Това е системата „един човек — един глас“.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.